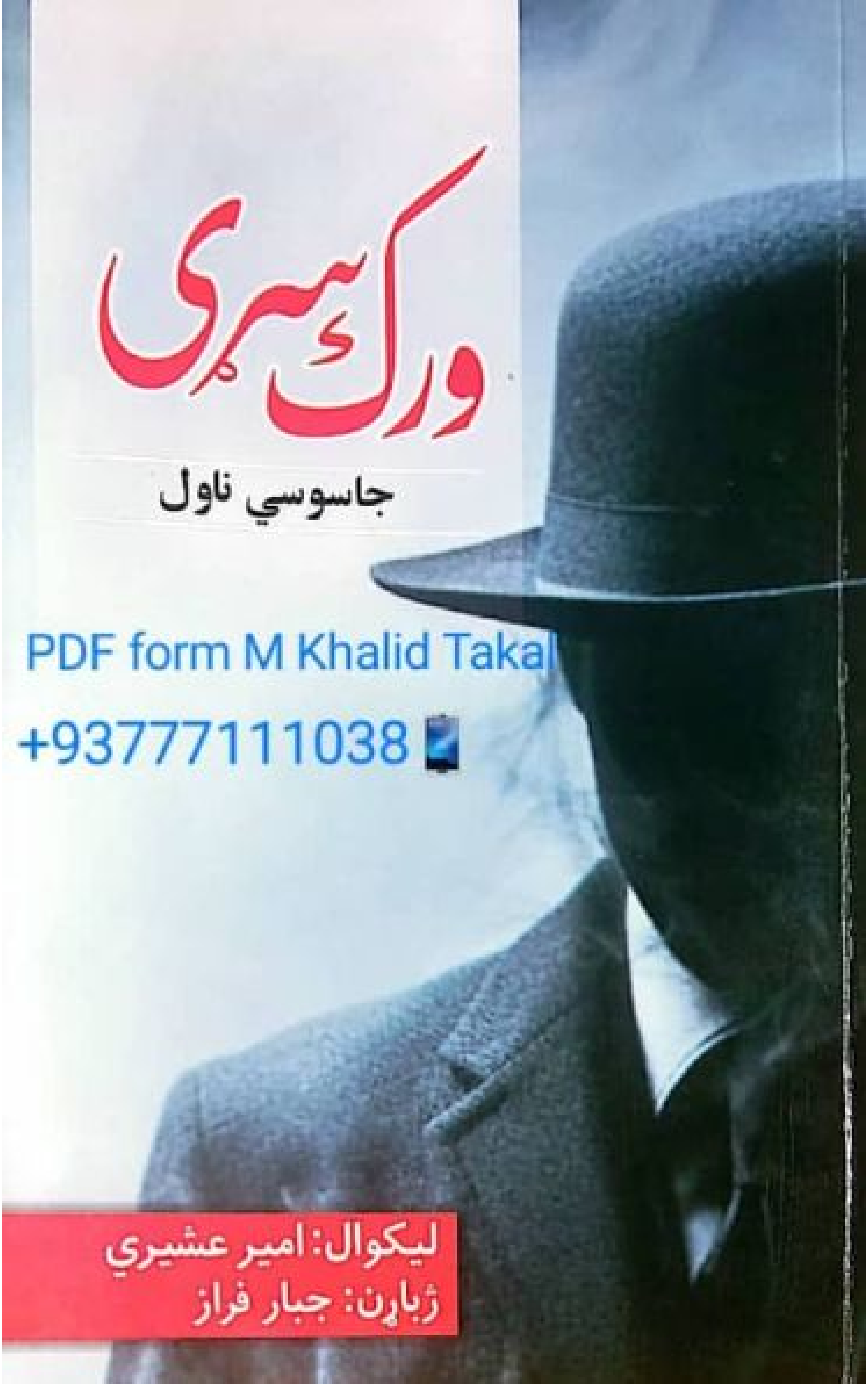
ورک سړی
جاسوسي ناول
PDF form M Khalid Takal
+93777111038
لیکوال: امیر عشیري
ژباړن: جبار فراز
CamScanner

دنورو ښکلو کتابونو لپاره زما
واتساف نمبر ته مسج وکړې

+93777111038

M Khalid Takal

هغه کتابونه چې مخکې

مو PDF کړی دی

M Khalid Takal

1: ایکیکاي 10:داروپا عروج
2: هغه راهب چی خپل...
3: دعراقي سپی خاطري
4: له ناکامی یی زده کړه
5: دمطالعې اغېز 11: دوحشت بلنه
6: کرکت دفکرلوبه 12:زهر کده
7:یتیمه ناول
8:دصوفي نړي
9:یو خو لپی فکرونه

CamScanner

سریزه

د لهجو کمال

ځینې کسان د ادبي غونډو په کره کتنو کې د معیاري ژبې په پلویتوب خبرې کوي. که یو څوك په خپل شعر یا نثر کې مثلاً د "هګۍ" پر ځای "هویه" ولیکي یا د "کمیس" پر ځای "خت" وکاروي، نو دوی وربانديې نیوکه کوي چې "هویه" او "خت" معیاري کلمې نه دي. داسې بحثونه کله کله د یوې لهجې ویونکي خوابدي کوي او ممکن د ځوانو لیکوالو، شاعرانو د بې لارې کېدو سبب هم وګرځي، دوی به ګومان وکړي چې دا نظر سم دی او بیا به هېڅ کله د خپلې لهجې کلمې استعمال نه کړي.

کلمې که د هرې لهجې وي، کلمې دي، معیاري او نامعیاري ګردسره په کې نشته. د هغو کلمو په باب چې په اصل کې یوه وي، خو په مختلفو لهجو کې یې وینګ بېل وي، بیا یې د املا په برخه کې د معیاري بڼې خبره کېدای شي. لکه "پښه" چې په ختیزه لهجه کې "خپه" ویل کېږي. دلته لازمه ده چې ټول د کلمې اصلي بڼه (پښه) ولیکو، ځکه چې له یوې خوا "خپه" بیا له "خپه = مرور" سره التباس پیدا کوي او له بلې خوا په لیکلو کې د ګډوډۍ سبب کېږي. یا مثلاً د خوست په ځینو لهجو کې واولونه سره بدلېږي، دوی "پلار" ته "پلور" وایي او "مور" "مېر" بولي. که دوی د خپلې لهجې له تلفظ سره سم لیکل وکړي، نو لویه ګډوډي به راجوړه شي.

M Khalid Takal

دغه مثالونه وګورئ: "ځنډ دې وکړ" ، "تر ټولو تکړه"، "یو شخوند ډوډۍ" دا هغه جملې او فقرې دي چې په لوستلو یې سړی په عذابېږي. "ځنډ" پخپله هم درنه کلمه ده، (ن) او (ډ) دواړه په کې ساکن دي او چې بیا بل ناغږن توری (د) هم ورپسې جوخت راشي، تلفظ یې لا سختېږي. "تر ټولو تکړه" کې بیا دا غم

دی چې په سر کې يې (ت) ورپسې (ټ) او وروسته بيا (ت) په کې راغلي دي. د دې فقرې تلفظ خصوصاً هغو کسانو ته سخت وي چې مورنۍ ژبه يې پښتو نه ده. "يو شخوند ډوډۍ" کې په "د" پسې "ډ" ژبه درنوي چې شخوند دې وويل، مجبور يې يوه شيبه مکث وکړې، بيا ډوډۍ ووايې. د ښه کلام يوه ځانګړنه سلاست دی، سلاست دې ته وايي چې جملې په اسانۍ سره روانې ولوستل شي او ژبه په کې بنده نه شي. پورته مثالونه که داسې وليکو نو د سلاست ستونزه به يې له منځه لاړه شي: "ډيل دې وکړ" "تر ګردو تکړه" "يوه ګوله ډوډۍ" "ډيل" په کونړي لهجه کې د "ځنډ" معنا لري، په کندهاري لهجه کې "ټول" ته "ګرد" وايي. "ګوله" د غزني او کندهار د سيمې خلك د "شخوند" په معنا کاروي.

موږ په مختلفو لهجو کې د يوه شي لپاره ګڼ نومونه لرو. څومره چې په يوه ژبه کې مترادفې کلمې زياتې شي، هماغومره ژبه ورباندې ښکلې کېږي. ممکن په يوه جمله کې "ببره" خوند وکړي، خو په بله کې بيا "تلوار" ښه ولګېږي او ښايي بلې جملې ته به "تادي" ښه موسيقي وروبخښي.

د معنا د دقيقې افادې لپاره هم په نورو لهجو کې داسې کلمې او اصطلاحات موندلی شو چې په خپله لهجه کې يې نه لرو. موږ "زړه مې بدېږي" کله د "خوا مې ګرځي" په معنا کاروو او کله د "خوا مې ورته بدېږي" په معنا. "کاڼی"، "تيږه"، "ډبره"، "کمر" او "ګټه" د اندازې له نظره سره يو شان نه دي. "لوی"، "غټ" او "ستر" ته د کارونې بېل بېل ځايونه ټاکلي شو. البته دا کار بايد په طبعي توګه ترسره شي، نه په لوی لاس. زه فکر کوم که موږ هر يو د هرې لهجې اصطلاحات په خلاص مټ وکاروو، نو ژبه به مو طبعي تکامل وکړي او هرې کلمې ته به خپل نقش ورکړي.

داسې خبرې هم شته چې په يوه لهجه کې به نسبتاً ځېږه، خو په بله لهجه کې به يو څه نرمه وي. که يو چا ته ووايو "ته نه پوهېږې" ممکن را نه خپه شي، خو که همدا خبره ورته داسې وکړو چې "ستا سر پرې نه خلاصېږي" هغومره به پرې بده ونه لګېږي. دلته د جملو اروايي اثر هم اهميت لري. په اوله جمله کې

مخاطب ګرموو، یعنې ګناه ستا ده، ته نه پوهېږې. خو په دویمه جمله کې ګناه د مخاطب د سر پر غاړه اچوو، "سر دې پرې نه خلاصېږي" داسې ضمني معنا هم لري چې ګناه خو ستا نه ده، ګناه دې د سر ده چې نه خلاصېږي. بنې ادم تل غواړي بري الذمه وګڼل شي. ځینې ټوکماران په ټوکو کې چا ته وايي: "ته خو ډېر ښه سړی یې، خو هغه ورور دې سخت پدر نالتی دی" دوی سړي داسې ښکنځي چې ډېر بد پرې ونه لګېږي.

په لهجو کې ممکن د هغو شیانو لپاره هم نومونه ومومو چې فکر کوو، زموږ په ژبه کې به نه وي او د نیولوګیزم په مرسته ورته نوي نومونه جوړوو. یوه ورځ مې یوه ملګري ته وویل: زه خو کله-کله کلانکاري کوم. هغه وویل: زموږ په لهجه کې کلانکار ته "ستر چاری" وايي. د نیولوګیزم یوه ستونزه دا ده چې اکثره وخت داسې ترکیبي نومونو په کې جوړېږي چې تلفظ یې اسانه نه وي او د ښکلا پېژندنې له نظره بدرنګه وي.

که موږ هر یو د هرې لهجې اصطلاحات سره یو شان وکاروو، نو بالاخره به یوې واحدې لیکنۍ ژبې ته هم سره ورسېږو چې د معیاري ژبې پلویان یې د جوړېدا هڅه او تمه کوي. که داسې وخت هم راشي چې ټول پښتانه لوستي وي، نو د واحدې لیکنۍ ژبې په برکت به ممکن واحده ګړنۍ ژبه هم پیدا کړو او که داسې وشول، نو د قبیلویت له بنده به یو څه راووځو او د قومیت خوا ته به ورنژدې شو.

ډاکټر محب زغم

د هند او پاکستان د اوسنۍ پولې په اول تمځای کې، چې نوم مې یې اوس هېر دی، اورګاډي ته وختلم. هغه مهال رسمي سرحد شتون نه درلود. دا اورګاډی کویټې ته، چې د ایران پولې ته تر ټولو نژدې ښار دی، روان وو. د ټرېن ډبې له یوه سره تر بله ټولې زړې او ځنګ وهلي وې. هغه مهال همدا هم لوی غنیمت وو، ځکه هره خوا د وېرووونکې جګړې لمبې بلې وې چې پر هر څه یې خپله خونړۍ ژبه راتېره کړې او د زړښت په لوګیو یې لړلي ول.

پر یوه اوږده لرګینه څوکۍ کښېناستم. مخامخ مې یوه بهرنۍ ښځه او سړی ناست ول. سړی کشیش وو او ساده-پاده جامې یې اغوستې وې. په ونه دنګ وو او اوږد مخ یې درلود. ښځه بیا نسبتاً ځوانه ایسېده. سپینې عینکې یې پر سترګو وې. په دا نیمه شپه دواړه مطالعې ته اړم ول.

څو دقیقې وروسته کشیش خپل کتاب وتاړه او په دې پوښتنه یې د بانډار ور پرانیست:

- هندی یې؟

ځواب مې ورکړ:

- نه، خو د هندوستان په ساحلي ښارونو کې څو کاله اوسېدلی یم او اوس بېرته خپل وطن ایران ته روان یم.

د ایران د نوم په اورېدو یې په روانه فارسي راته وویل:

- ستا د پوست له رنګه مې د هندي ګومان درباندې وکړ، خو دا چې ایرانی یې، نو د سفر په ملګرتیا دې خوشحاله شوم.

- همداسې ده. د هندوستان تر سوځوونکې لمر لاندې کلونه-کلونه کار کول ان له یوه سپین پوستي څخه لا تور پوستی جوړوي، زه خو لا بیا هم د جنوبي ایران او ذاتاً غنمرنګه یم.

کشیش لاس راوغځاوه او ویې ویل:

- زه جرمنی یم او لودویک نومېږم. څو واره مې ستاسې هیواد ته سفرونه کړي او اوس دا دی بیا ور روان یم. حتماً به دې ته هم حیران یې چې فارسي مې نو کله او چیرې زده کړې ده.

ورته کړل مې:

- دومره هم نه یم حیران شوی، ځکه خامخا د بهرنیو ژبو د زده کولو ښه استعداد لرې.

لودویک راته کړل:

- گومان دې پر ځای دی. فرانسوي، انگلیسي او ان عربي مې هم ښې زده دي. دا ځکه چې په دغو هیوادونو کې ډېر وخت اوسېدلی یم. بل دا چې زه د یوې تبلیغي مذهبي ډلې غړی یم. زموږ یوه دنده دا ده چې بېلابېلو هیوادونو او لیرې پرتو جزیرو ته ولاړ شو او هلته د عیسویت دعوت وکړو. اوس دا راته ووایه چې تا په هندوستان کې څه کار کاوه؟

ځواب مې ورکړ:

- ما هلته د سمندري ترانسپورټ په شرکتونو کې کار کاوه.

خو زه په حقیقت کې یو قاچاقبر وم او پر خپل دې خطرناک کاروبار پښېمانه هم نه وم، مگر بیا مې هم کشیش ته دروغ وویل.

لودویک وویل:

- دا خو ډېر ستړی کار دی!

- سرچپه، زه ډېر پکې خوشحاله وم.

- نو بېرته ورته راگرځې؟

- بالکل، چې څنگه مې په ایران کې کارونه خلاص کړل، دستي بېرته راستنېږم.

ورسره کتاب یې پر ځوکی بغل ته کېښود او ویې ویل:

- نو لکه چې ملگرتیا مو ډېره لنډه ده؟

- همداسې یې وبوله... رښتیا، دا مېرمن هم ستاسې د مذهبي ډلې غړې ده؟

لودویک د سترګو تر کونجو ور وکتل او وروسته یې راته وویل:

- نه، نه یې پېژنم. همدلته سره شناخته شوو. ته کولای شې په انګلیسي ورسره وږغېږې.

وروسته یې هغې ته مخ کړ او ویې ویل:

- مطالعې نه یې ستړې کړې؟ شپه تر نیمایي اوښتې ده، لږ ارام وکړه.

ښځې له کتابه سر راپورته کړ، په موسکو شونډو یې ما و لودویک ته وکتل او ویې ویل:

- نه مې غوښتل چې ستاسې مزاحمت وکړم او ډاډه اوسئ، مطالعه مې هېڅکله نه ستړې کوي

لودویک موږ دواړه یو و بل ته سره معرفي کړو. ایرما نومېدله. ویل یې د اتریش ده او په فیلیپین کې د خپل مېړه تر مړینې وروسته ایران ته ځي او غواړي له هغې لارې د منځنۍ اسیا په هیوادونو کې وګرځي. ګړۍ وروسته درې واړه خوبولي شوو او پر خپل-خپل ځای مو سترګې پټې شوې...

لکه څنګه چې مې مخکې وویل زه یو مسلکي قاچاقبر وم او خوب و ویښتیا راته یوشان وه؛ یوه کوچنې کړپ له هر ځومره ژور خوبه راویښولم. یو سپک بړغ مې واورېد، رابیداره شوم. راونه غورځېدم، بلکې صرف سترګې مې لوڅې کړې. په هېښتیا مې ولیدل چې لودویک یو کوچنی بیګ پر ځنګنو ایښی او چابک-چابک یو شی پکې لټوي. د لاسونو خوځېدو ته یې ځیر شوم... په څېره کې یې د تلوار نښې له ورایه ښکارېدې. پوه شوم چې بیګ یې خپل نه دی او شاید د ایرما وي. کله چې د مطلوب څیز له موندلو مایوسه شو، په ښی لاس یې د تندي خولې پاکې کړې، په چټکۍ یې بیګ بند کړ او پر خپل ځای یې کېښېښود. سملاسي یې د خپل اوږده تور کمیس له جیب څخه یوه کوچنۍ پاڼه راوایسته، ورته ویې کتل، بېرته یې کټ-کټ کړه او جیب ته یې واچوله.

په دې کې مې چورت بند شو چې لودویک نو د ایرما په بیګ کې څه شی لټول؟ اخیر دې پایلې ته ورسېدم چې دا دوه له شک پرته د یو او بل له کیسې خبر دي او

تر منځ یې ضرور یو راز شته. همدغه فکر مې پلټونکی حس راوپاراوه. نو یوې مناسبې موقع ته په تمه شوم تر څو د خپل دغه سوال ځواب پکې ومومم.

ایرما لا هماغسې ویده وه. خو دا چې ایا د هغې خوب هم زما د هغه په شان ټګماري وه که نه، خبر نه یم. لودویک خپل له سوچونو ډک سر شاته تکیه کړ. زما خوب نور وتښتېد بس هسې مې سترګې پټې کړې وې.

* * *

د سفر دوهمه شپه وه. سبا منزل ته رسېدو. نږدې يوولس بجې وې چې يودم اورګاډی ودرېد. دا په داسې حال کې چې تمځای ته لا ډېره لار پاته وه. مسافر په وارخطايي له خپلو ځايونو راوغورځېدل. لودويک راځخه وپوښتل:

-کومه ستونزه ده؟

ورته کړل مې:

- حتماً ماشين کومه خرابي پيدا کړې ده او فکر نه کوم چې تر ساعت زيات دې ودرېږو.

تر ځواب ورکولو سملاسې وروسته له ډېې ځخه راووتم چې د اورګاډي د نابېره درېدنې لامل ځان ته مالوم کړم. کله چې راکښته شوم او شاوخوا سيمه مې تر نظر تېره کړه، نو شېږم حس مې خبرداری راکړ چې کيسه څه بل شاني ده. ځکه دا ځای د لاروهونکو او غلو مشهورې کلا نوکندي ته نږدې پروت وو. اورګاډی هم په دې خاطر درېدلی وو چې هغوی پر پټلۍ باندې قصداً يو خنډ ايښی وو. بېله ځنډه خپلې څوکۍ ته راستون شوم.

لودويک وپوښتل:

- څه کيسه وه؟

ځواب مې ورکړ:

- څو دقيقې وروسته حرکت کوو.

ايرما وپوښتل:

- دا ډېر خطرناک ځای ښکاري.

لودويک وويل:

-که نوکندي کلا ته نږدې وو، نو د بې رحمو لاروهونکو منګولو ته به ولوېږو.

پوه شوم چې يار لالا هم د نوکندي په باب مالومات لري. په همدې خبرو کې وو چې اورګاډی ناڅاپه بيا وخوځېد. مسافر هم بېرته پر خپلو ځايونو کښېناستل.

د اورګاډي له بیا روانېدو یو پاو نه وو تېر شوی چې نابېره درې وسله وال کسان چې مخونه یې لمر وهلي او ږیره-ږیره برېتونه یې درلودل او په لیدو یې سړي ته وېره ورلوېده، زموږ په ډبه راننوتل. د هغوی راتګ دومره ناڅاپي وو چې تا به ویل له ځمکې راوتلي دي.

سملاسي یې د توپکونو خولې مسافرو ته نیغې ونیولې. موږ ته لږ رانژدې وسله وال کس شا طرف ته ولاړ او خپل لوی او وېروونکی بدن یې پر یوه جوړی، چې له ډېره ډاره یې یو و بل په غېږ کې ټینګ سره نیولي ول، ور کوږ کړ. ښځې چیغه کړه، بېرته چابک خاموشه شوه، ځکه غله په اردو ورته وویل:

- غلې شه کنه په مرمیو به دې سوری-سوری کړم!

زه سره له دې چې جېبونه مې تش ول، بیا هم له ډاره یو غرت ولاړ وم او هېڅ مې سر نه خلاصېده چې دا تور دېبان له دې غریبو مسافرو څه غواړي؟ او ایا په نورو ډبو کې هم همدا معامله ده او که دغه درې تنه یوازې زموږ ډبې ته راپورته شوي دي؟ اورګاډی همداسې روان وو او زموږ په سینو کې زړونو ټوپونه وهل.

ایرما او لودویک موږ ته په نژدې ولاړ وسله وال کې سترګې ګنډلې وې. دغې صحنې ډېر دوام ونه کړ؛ څو دقیقې وروسته اورګاډی بیا کرار او د بریکونو ګړهاری یې واورېدل شو. د اورګاډي له درېدو سره سم دوه وسله وال زموږ درېو خوا ته راغلل او د توپک په څوکه یې له ډبې څخه د کوزېدلو اشاره راته وکړه.

ما بېله ځنډه خپل بیک راواخیست او پاڅېدم، خو لودویک او ایرما لا ناست ول. یوه لاروهونکي په اردو ورته وویل:

- ژر کوئ درکښته شئ!

ما د هغه د خبرو انګلیسي ترجمه ورته شروع کړه، لا مې جمله نه وه ختمه کړې چې لودویک او ایرما بیکونه ورواخیستل او په ما پسې شول. درې واړه لاروهونکي هم راپسې راکښته شول، سملاسي یې درې هوایي ډزې وکړې او موږ یې د اورګاډي پای طرف ته په مخه کړو. اورګاډی بېرته روان شو.

لودویک راته کړل:

- عجیبه ده چې هېڅوک ان د ترین کارکوونکي مو هم مرستې ته نه راغلل!

ورنه ومې ویل:

- ستا په فکر دا یو پوځي ترین وو چې وسله وال ساتونکي به یې لرل؟ همدا درې ته غله د ټولو مسافرو او ترین کارکوونکو د یرغملولو لپاره کافي ول... په دې توره او تیاره دښته کې څوک د داسې خلکو په مقابل کې درېدلای شي! غوره دا ده چې خپل برخلیک ته خان وسپارو.

لودویک وویل:

- ستا خو اردو زده ده، ونیسه زموږ د راکښته کولو لامل څنې وپوښته.

بده خبره یې نه وه کړې. سملاسې مې له هغوی سره ږغېدلو ته خان چمتو کړ.

شا ته مې وکتل او ورنه ومې ویل:

- موږ مو ولې یرغمل کړو؟

یوه یې راته وویل:

- موږ نه یو خبر!

ایرما وپوښتل:

- په دې تکه توره دښته کې به څه راسره وکړي؟

څواب مې ورکړ:

- باید زغم وکړو!

زه خپله خو د اوږ تر ګره وتلی سړی وم. یو عالم سړې و تودې مې لیدلي وې او له دغسې پېښو مې خار نه خوړ. یوازې له دې وېرېدم چې هسې نه د لودویک او ایرما په دړ کې ولاړ شم. څکه سل په سل کې ډاډه وم چې دغه لاروهونکي په همدغو دوو کسانو پسې راغلي دي. خو په دې مې یا هېڅ سر نه خلاصېد چې زه نو ولې ورسره پساو شوم. هغوی له هېڅ مسافر څخه شی وانه خیست، بس سیده موږ ته راغلل او راکوز یې کړو. نه پوهېږم څومره وخت د هغو دریو وسله والو په محاصره کې ولاړ وو. ښايي څه باندې نیم ساعت تېر شوی وو چې د خاموشۍ او تکې تورې دښتې له زړه څخه د اسونو د پښو ټکهاری واورېدل شو. شیبه وروسته

+93777111038
PDF form M Khalid Takal

CamScanner

اووه اسونه چې یوازې دوه تنه سپاره یې لرل، راورسېدل. له ولاړو وسله والو سره یو څه وړغېدل. وروسته لودویک پر یوه او زه و ایرما یې پر بل اس کښېنولو. خپله هم پر نورو اسونو سپاره شول او پر داسې یوه لوري چې له تیارې پرته بل هېڅ شی نه ښکارېد، روان شوو.

داړه وم چې ډېر ژر به د تاریکۍ له زړه څخه د لاروهونکو استوګنځای راووزي او په تولو کیسه به مې سر خلاص شي. حدس مې سهي وو، تر یو څه مزل وروسته یوه ودانۍ راښکاره شوه. ورو مې ایرما ته وویل:

- دا دی راورسېدو... ایا سره زر درسره دي؟

هغې راته کړل:

- په قسم سره درته وایم چې له سلو لېرو پرته بل خاورې لا ولاکه لرم. ایا هغوی ډېرې پیسې غواړي؟

ترې ومې وپوښتل:

- ایا دا سل لېرې د سرو زرو دي؟

- نه، کاغذي دي.

- ښایي لودویک کافي مال ولري.

- ستا په نظر له هغه سره سره زر دي؟

- خدای خبر، صرف یو حدس مې وواهه.

- که دې حدس سهي وو، نو یوازې به خپل ځان خلاص کړي، خدای خبر چې پر ما و تا به څه تکه راپرېوزي.

ورته کړل مې:

- خیر، وګورو چې څه پېښېږي.

لودویک یو څو ګامه تر موږ مخکې روان وو. زه په دې اند وم چې دا مرموز کشیش خامخا ښې ډېرې پیسې لري، خو دا چې د نوکندي لاروهونکي څنګه د هغه په دې راز خبر شوي دي، په دې معما مې بیا هېڅ سد نه رسېد.

کرار-کرار نوکنډي کلا راښکاره شوه او د هغې د دروازې مخې ته له اسونو څخه پلي شوو. تکه توره تیاره وه، دروازه مو پوره نه لیدله. د وسله والو په لارښوونه کلا ته ورننوتو. یوې پوښلې گوښې ته یې ور دننه کړو او څو دقیقې وروسته یې ایرما راڅخه بېله کړه.

لودویک په اندېښمن انداز راڅخه وپوښتل:

- دا یې چیرې بوتله؟

- نه پوهېږم، زموږ نوبت هم را روان دی.

زه ډېر بد ناکراره او اندېښمن وم او سره له دې چې د ژوند په اوږدو کې مې بېشمېره ماجراوې لیدلي وې، بیا هم دلته لار و گودر را څخه ورک ول؛ نه مې وړاندې د تېښتې کومه موقع تر سترگو شوې وه او نه مې هم اوس لیدله. دا گړی یوازې خپل غم اخیستی وم او چې رښتیا شي لودویک و ایرما مې بېخې په یاد هم نه ول. شېبه وروسته ایرما چې د مخ بڼه یې الوتې وه، بېرته راغله او زما څنگ ته ودرېده. همدا چې یو څه ویلو ته یې خوله جوړوله، وسله والو ما ته د تگ اشاره وکړه.

په یوه کنډواله دالان کې تېر او یوې پوښلې خونې ته چې یوه پنډه پرده پر راځوړنده وه، ورننوتو. هلته دننه یو نفر ولاړ وو او شا یې زما خوا ته وه. څو شېبې وروسته یې مخ را واړاوه. زه او هغه دواړه د یو و بل په لیدو وازه خوله شوو:

- دا ته یې... له دې بلاوو سره څه کوې؟

ور مخکې شوم، غېږه مې ورکړه او پر مخونو مو سره ښکل کړل. ورته کړل مې:

- د دې لاروهونکو مشر ته (شانیها) یې؟ هېڅ مې زړه ته نه لوېږي.

- باید زړه ته دې ونه لوېږي... ډېر وخت کېږي چې په دې معامله اخته یم. هماغه وخت چې په بمبیي کې سره بېل شوو، زه سیده له لاروهونکو سره یوځای شوم. او تا ته خو نو بیا زما بیداري ښه درمالومه ده... ډېر ژر مې د هغوی مشر له منځه یووړ او اوس بې تاجه پاچا یم. دلته ستا لیدلو هم خوشحاله او هم حیران کړم ولا.

ورته ومې ویل:

- ته ما پرېږده، په هغو نورو دوو څه کوې؟ هغه ښځه یوازې سل لېرې لري... خو د کشیش په جیب لا نه یم خبر.

شانیها یوه مانداره خندا وکړه او په ځواب کې یې راته وویل:

- خبر یم، لږ صبر لا وکړه، ساعتکی وروسته دې بېرته خوشې کوم.

- نو دا نور دوه همدلته پاتېږي؟

هغه اوږې وخنډلې او ویې ویل:

- تر اوسه لا مالومه نه ده... اوس ته بېرته هغوی ته ورشه او زما و ستا د شناخت په باب څه مه ورته وایه.

زه یې بېرته خپل اولني ځای ته بوتلم او لودویک یې شانیها ته ورووست. ایرما راڅخه وپوښتل:

- زموږ سره به څه وکړي؟

ځواب مې ورکړ:

- زه خپله هم ولاکه پوهېږم. باید صبر وکړو. یا مو وژني یا مو خوشې کوي.

وروسته مې پوښتنه ځنې وکړه:

- ستا څخه یې څشي وغوښتل؟

راته کړل یې:

- هېڅ، هغه ستا انګېرنه سهي وه. هماغه شی یې رانه وغوښت.

- خو ته چې راغلې ډېره پرېشانه او نارامه ښکارېدې.

- همداسې ده. غوږ شه وخت کم دی. ایا پر تا باور کولای شم؟

- دا په تا اړه لري، ځکه صرف څلېرویشت ساعته کېږي چې سره پېژنو او په دومره لږ وخت کې د یو چا پېژندل ناممکن کار دی.

ایرما وویل:

- پروا نه لري، زه بیا هم باور دربانديې کوم. که زما کار را وکړې، نو ښې ډېرې پیسې به هم ترلاسه کړې.

ومې ویل:

- څنګه کار؟

په چټکۍ یې خپل لاسي ساعت راخلاص کړ او بېله دې چې ولاړ وسله وال یې ووینې د سترګو په رپ کې یې په لاس کې راکېښود او راته ویې ویل:

- زه اوس یوه پته درکوم، دغه ساعت به هلته یوسې.

ترې ومې پوښتل:

- صرف د دغه کوچني ساعت د وروړلو په بدل کې ډېرې پیسې راکوې؟

- هو، نورې پوښتنې مه راڅخه کوه. او اوس پته ښه سمه په یاد کړه: د تهران له لاله زار چوک سره یوه لنډه کوڅه ده. د هغې په پای کې د پاریس بوفې په نامه یو دوکان دی. هلته د شپې له نهو څخه تر لسو بجو پورې یو سړی راځي. په کین لاس یوه نسواري رنګه دسکله (دستکشه) اغوندي او په همدې لاس سګرېټ نیسي. منځنۍ ونه لري. بهرنی دی، خو فارسي یې روانه زده ده.

ایرما تر یوه لنډ ځنډ وروسته زیاته کړه:

- هغه زما لیدلو ته په تمه دی، هر څوک چې دا ساعت ورکړي، کټمټ داسې ده لکه ما چې ورسره لیدلي وي. که یې زما پوښتنه درڅخه وکړه، نو ټوله کیسه ورته وکړه او ډاډه اوسه چې هر څومره پیسې غنې وغواړې دربه یې کړي.

د ایرما ماموریت دومره اسانه هم نه وو. یو کوچنی ښځینه ساعت مې باید په پاریس بوفه کې داسې یوه کس ته ورسپارلای چې په چپه لاس نسواري رنګه دسکله اغوندي او په بدل کې مې ډېرې پیسې ځنې اخیستلای. زه یو قاچاقبر وم او دغه وړوکی ساعت یوازې یو ساعت نه، بلکې یو له رازه ډک شی راته ښکارېد. ایرما ته مې وویل:

- بل څه ویل خو به نه لرې؟

- نه، بس همدا ساعت هغه نفر ته ور ورسوه.

- خو که زه هم ستا غوندې ایران ته ولاړ نشم او...

په خبرو کې راولوېده او ویې ویل:

- تا له شک پرته خوشي کوي.

- ته څه خبره يې؟

- پوښتنه يې مه کوه، پرېږده چې لږ د ارامۍ ساه واخلم...

په دې وخت کې لودويک راستون شو. پر څېره يې د نارامۍ نښې ښکارېدې وې.

زموږ خوا ته راغی، مګر چوپ و غږپ وو. ايرما ترې وپوښتل:

- ستا سره يې څه وکړل؟

لودويک هېڅ ځواب ورنه کړ. دوې درې دقيقې وروسته يې بيا ايرما بوتله. ساعت ته مې کتل، پنځه ويشت دقيقې ووتلې. په دې مې چورت خراب وو چې شانيها به څه-څه ورسره وکړي. مرګونې چوپتيا خپره وه. دا چوپتيا يودم د ډزو په ږغ ماته شوه او ورپسې يو کمزوره ښځينه اواز پورته او بېرته ژر ورک شو. زړه مې تر تلو وښوېد، ځکه هغه يو شناخته اواز وو. دېوال ته مې تکيه وکړه او سترګې مې پټې کړې. د ايرما نارامه او انديښمنه څېره مې د ذهن پر پرده راښکاره شوه. په غوږونو کې مې د هغې اواز ازانګې کولې... په همدې سوچونو کې وم چې يو وسله وال راغی او زه يې د شانيها ځای ته روان کړم.

هلته له ورننوتلو سره سم مې د ايرما پر لاښ سترګې ولګېدې چې په وينو لژند پروت وو. د مرميو سورېيان له ورايه پکې ښکارېدل؛ يوه يې پر زړه او بله يې د ځيګر پر راسته طرف لګېدلې وه. دواړو اړخونو ته يې پر ځمکه د وينو ليکې جوړې شوې وې. سپينې عينکې يې يو څو ګامه ها پلو پرتې وې. ما د ويلو لپاره څه نه لرل. شانيها ورغوښتی وم او داده وم چې د مقتولې په باب راسره ږغېږي. خاموش ولاړ وم او سترګې مې په جسد کې ګنډلې وې.

تر سترګو لاندې مې وليدل چې شانيها را وړاندې شو. په خاورو لړلي موزې مې يې وليدلې. ورو يې پر ښی اوږه لاس راکښېښود او ويې ويل:

- مړه ده. ولې لا ورته ګورې!

سر مې را اوچت کړ، د هغه تورو سترګو ته چې په سپينو کې يې د وينو سره رګونه ليدل کېدل، وکتل او ومې ويل:

- ډزې مې واورېدې!

ویې خندل او ویې ویل:

- او داسې دې وانګېرله چې د سفر ملګرې دې ووژل شوه.

- هو، مګر ومې نه انګېرله، بلکې ډاډه شوم چې ووژل شوه. ان چیغه مې یې لا واورېده.

شانیها د جسد له اړخه روان کړم او ویې ویل:

- خو ودې نه ویل چې ولې مې ووژله!

ځواب مې ورکړ:

- دا پوښتنه باید زه ستا څخه وکړم!

- زموږ ژوند له وژنو، وینو تویولو او لوټلو څخه جوړ دی. تا ته خو ښه درمالومه ده، ځکه خپله دې هم همدا کار دی.

- خو زه صرف د مرمۍ ځواب په مرمۍ ورکوم، مګر تا یوه بې دفاع ښځه ووژله، هغه تش لاس وه.

زما تر پورتنۍ خبرې وروسته یې د کوټې له یوې تاخچې څخه چې دوړو پر سر اخیستې وه، یو څو لوټونه راواخیستل او ویې ویل:

- تا رښتیا ویل، صرف سل لېرې یې درلودې.

ما په غوسه ورته وویل:

- ما درته وویل چې هغه صرف سل لېرې لري...

- ما داسې فکر وکړ چې ته هسې ما خطاباسې او غواړې هغه وژغورې.

بې له ځنډه مې یوه تېنګه څپېړه پر دا مخ وواهه او په درد مې ورته وویل:

- بیعقله، ته زما خبره هم زړه ته نه اچوې؟

د کوټې څخه دباندې مې د توپک د ګېټ کشولو ږغ تر غوږ شو، خطرناکه کیسه مې پېښه کړې وه، مګر شانیها ته مې دومره درد راغلی وو چې هېڅ شی مې په سترګو نه لیدل. ویل مې اوس دستې به خپلو کسانو ته امر وکړي چې دباندې مې په ګولیو سوری-سوری کړي، مګر هغه سر وخوځاوه، ورو-ورو یې پر مخ لاس تېر کړ. وروسته

يې دېوال ته يو تکيه توپک راواخيست او نابېره يې د يوه قهرېدلي ځناور غوندې کونداغونه راته کش کړل. اکثره گوزارونه مې په لاس دفاع کول، خو بيا هم يو څو داني راباندې ولگېدل. دا چې د هغه خوی-بوی راته مالوم وو، نو قصداً مې ځان پر ځمکه وغورځاوه. يو وخت يې وهل ودرول او په تونده لهجه يې وويل:

- پاڅه... ډېره غټه بيعقلي دې وکړه. که ستا پرځای بل هر څوک وای د دې چپلاخې خواب مې په مرمۍ ورکاوه، خو څه وکړم ته مې يو وخت ملگری وې او د هغې ملگرتيا په پار مې لږ وهل درکړل. تا ته ډېر ښه درمالوم يم چې د غوسې پر وخت د هېڅ شي او هېچا پروا نه کوم، بايد منته راڅخه وکړې چې توپک مې درته سيخ نه کړ.

ما په داسې حال کې چې د لاسونو ورغوو او د بدن دوو نورو ځايونو مې سخت درد کاوه او ستمی مې وو، ومې ويل:

- که دې رښتيا زما د تېرې ملگرتيا خاطر لرلای، نو د هغې ښځې په اړه به دې زما خبره منلې وای او دا بايد ومنې چې ناحقه دې ووژله.

شانيها مې سترگو ته ځير شو او راته کړل يې:

- اوس کار تر کار تېر دی، په دې اړه ږغېدل هېڅ فايده نه لري. هغه چې يې اول ځل دلته ما ته راوستله، يوه ډېره گرانه گوتمۍ يې په گوته وه، مگر دوهمه پلا مې ورسره ونه ليدله.

غاړه مې تازه کړه او ومې ويل:

- هو، همداسې ده، هغه گوتمۍ زما هم په ياد ده.

شانيها وويل:

- همدا گوتمۍ يې د وژلو سبب شوه، ځکه کله چې مې ځنې وغوښتله انکار يې وکړ او ما يې هم بېله وژلو بله چاره نه لرله.

- شايد دلته تر هغه لومړي ځل راوستلو وروسته يې په خپل بيک کې پټه کړې وي.

- همداسې يې وبوله. اوس ورځو او په گډه يې سامانونه تلاشي کوو.

له شانیها سره یوځای د لودویک دوی کوټې ته ولاړو. لودویک له خپل بیک سره ولاړ وو. د شانیها په لیدو یې شونډې پر خوځېدو راغلې؛ ته وا د خپل سر د سلامتۍ دوعا یې کوله. سره له دې چې د شانیها انګلیسي زده وه، بیا یې هم په اردو ورته وویل:

- ستا هغه د سفر ملګرې ووژل شوه.

وروسته یې ما ته مخ کړ او ویې ویل:

- ورته ترجمه یې کړه!

ما لودویک ته د هغه د جملې ژباړه شروع کړه. لودویک راته وویل:

- ځنې وپوښته چې ایا موږ ایله کوې که نه؟

شانیها ته مې وویل:

- دی د خوشې کېدو هیله درڅخه کوي.

شانیها وویل:

- په دې شرط مو ایله کوم چې د هغې وژل شوي ښځې ګوتمۍ را پیدا کړئ. ما هغه صرف د هغې قیمتي ګوتمۍ په خاطر ووژله.

لودویک د دې خبرو د ترجمې له اورېدو سره سم لاسونه په هوا کې پورته ونیول او ویې ویل:

- راشئ ما او بیک مې تلاشي کړئ. په قسم درته وایم چې ګوتمۍ زما سره نشته.

شانیها پر ملا ټینګ ووهلم او راته کړل یې:

- ونیسه تلاشي یې کړه، خو یاد دې وي چې تا بیا وروسته زه خپله تلاشي کوم.

زړه نا زړه ور وړاندې شوم او د لودویک تلاشي مې شروع کړه. سر مې خلاص شو چې ایرما د هغه لاسي ساعت له امله وژل شوې ده چې ما ته یې راکړ او دا د ګوتمۍ معامله صرف د ساعت د پیداکولو یوه پلمه ده، ځکه نومورې تر هغو ناکراره او ترهېدلې وه تر څو یې ما ته خپل هغه له رازونو ډک ساعت راکاوه. چې څنګه یې دا کار وکړ، ایله لږ ساه په ننوته. لمر غونډې راته روښانه وه چې شانیها به مې له سره تر نوکه په خورا ځیرتیا سره تلاشي کړي. د هغه د دقت کچه هم ښه راته مالومه

وه، څکه یو وخت زما غونډې قاچاقبر وو. د لودویک د تلاښې په اوږدو کې مې بودم یو فکر ذهن ته راغی او په پوره بیدارې او صفایي مې راسره ساعت د کشیش د اوږده کمیس جیب ته ورښوی کړ. همدا زما د خلاصون او هغه ساعت د خونډې کولو تر ټولو غوره لار وه، لیکن دا چې څنګه به یې بېرته له هغه ځایه راباسم، په دې مې نو دا ګړۍ خپله هم سر نه خلاصېد.

د لودویک د جامو تلاښي ختمه شوه. د شانیها په امر یې د بیک خوا ته ورغلم او په څیر-څیر مې لاندې باندې ولټاوه. له بده مرغه هغه ګوتمې چې دی پسې ګرځېد، ونه موندل شوه.

شانیها د ور وړاندې کېدو اشاره راته وکړه او راغی تلاښي یې راپکې پیل کړه. زه و دی دواړه په خپلو کارونو ډېر ښه پوهېدو. له سره تر نوکه یې لوڅ-لپړ کړم. ما یې هم هېڅ ډول ممانعت ونه کړ. ویل مې چې زړه دې غواړي هغه وکړه. د کونداغونو شنه داغونه مې پر بدن لیدل کېدل.

شانیها یې په لیدو ورو وویل:

- ستا ملامتي وه!

ما کالي واغوستل. هغه مې د بیک خوا ته ورغی. هلته یې هم هېڅ ونه موندل. وحشي څېرې ته مې یې وکتل، لکه زخمي مار سره اوښت او شونډې یې ټینګې په غاښونو کې نیولي وې. ټول فکر و ذکر مې د کشیش په جیب کې وو. په دې مې هم چورت بند وو چې دا زخمي مار به نو اخیر زما او کشیش سره څه وکړي. بالاخره یې په اردو راته وویل:

- تګ ته ځانونه تیار کړئ!

سملاسې مې دا خوندور خبر لودویک ته ترجمه کړ. سترګې یې له ډېرې خوشحالۍ وځلېدې او د سر په اشاره یې خدای ته شکر وایست چې له حتمي مرګه یې وژغوره.

شانیها د دې امر تر ورکولو وروسته خپل ځای ته ستون شو. څو دقیقې چې تېرې شوې یو تن وسله وال راغی او لودویک یې ورسره بوتلی. که څه هم لودویک به

اردو نه پوهېد او شانیها ځان داسې نیولی وو چې انګلیسي یې نه ده زده، خو بیا یې هم بیا ځلي وروغوښت. هغه مرموز ساعت مې له لاسه وتلی وګانه، ځکه د دې زیات امکان وو چې کشیش په خپل جېب لاس ننباسي او که یې دا کار کولای، نو ساعت حتماً په ګوتو ورتلی. بیا نو مالومه نه وه چې څه پېښېدل. ښایي ده هم د لاروهونکو له مشر څخه پټ کړی وای.

په زړه مې یو خدای خبر وو. ځمکې ځای نه راکاوه. سګرېټ مې ولګاوه او پر خپل بیک کښېناستم.

سره له دې چې قاچاقبر وم او رنګارنګ سختی مې تېرې کړې وې، مګر دغې یوې مې ماغزه راپوچ کړي ول. کشیش لودویک... د ایرما هغه لاسي ساعت چې ماته یې راکړ...

د هغې وژنه او په دې منځ کې د شانیها غوندې ډاکو راپیدا کېدل او په دا هر څه کې یې رول هغه پوښتنې وې چې ځوابول یې ساده کار نه وو.

د دې معما کیلي مې یوازې د هغه کس په لاس کې لیدله چې په تهران کې مې باید ورسره لیدلي او د ایرما ساعت مې ورسپارلی وای. هغه هم په دې شرط چې ساعت بېرته په لاس راشي، دا شېبه خو د کشیش په ګوډانه (جېب) کې پروت وو.

لودویک بېرته راغی او نېغ د خپل بیک خوا ته ولاړ. ورسره ملګري وسله وال ما ته په اردو وویل:

- مشر امر کړی دی چې تاسې کویټې ته بوزم، هلئ ژر ځانونه چمتو کړئ!

ما بېله ځنډه خپل بیک ته ورحمله کړل. ویل مې شانیها ممکن د خدای پاماني لپاره یا دلته راشي او یا هم ما ور وغواړي، مګر درک یې ورک شو او موږ له کلا څخه راووتو. ما او لودویک ته یې یو اس ځانګړی کړی وو.

غوښتل یې ما او لودویک پر یوه اس داسې کښېنوي چې زه مخ ته او هغه مې شا ته ناست وي، مګر ما د پښې د درد په پلمه ځان وځنډاوه. په دې وخت کې له کلا څخه یو بل وسله وال راووت او ویې ویل چې باید زه او لودویک پر جلا-جلا اسونو سپاره شو.

زه په زحمت اس ته وختلم. لودویک هم د یوه وسله وال په مرسته پر اس سپور کړل شو. یو وسله وال مو شا او بل مخ ته شو او په دې ډول د سپېده چاود مهال په خړه-پړه هوا کې وخوځېدو.

د لمر په راختلو سره سړه دښته په جهنم بدله شوه. که څه هم د هند له سوځوونکې هوا سره عادت وم، خو دغسې مزل بیا هم راته ربړوونکی او له زغمه وتلی وو. لودویک په خولو لوند خیشت شوی وو. ما باید په هر ډول چې کېدای د هغه کمیس په لاس راوړی وای، مګر هغه بیداره کت-کت کړ او پر مخ ته پراته بیک یې کښېښود.

څه سر مو در خوړوم په هغه کنډوکپر دښته کې تر ساعتونو-ساعتونو ستړي مزل وروسته بالاخره د کویټې د ښار څنډې راښکاره شوې. د ښار په یو کېلومترۍ کې یې موږ دوه له اسونو راکوز کړو. یوه وسله وال راته کړل:

- له دې ځایه پر پښو ولاړ شئ!

تر دې خبرې وروسته دواړو ملګرو سره وخندل، اسونه یې تاو کړل او پر راغلې لار بېرته ستانه شول. ما خپل لاس و پښې څو واره سره وښورول او بیا مې لودویک ته وویل:

- در روانېږه چې ځانونه ژر ښار ته ورسوو.

لودویک راته وویل:

- غواړم همدا نن تر لمر لوېدو مخکې د ایران خاورې ته ورواوړم او تا هم راسره بوزم.

ما ور وکتل او ومې ویل:

- دا ځانوژنه ده چې په کویټه کې له ارام کولو پرته مزل ته دوام ورکړو.

ویې خندل او ویې ویل:

- موږ کشیشان نه ستړي کېږو!

- مګر زه بیا داسې نه یم!

ویې ویل:

- یو پلا به ښار ته ولاړ شو او بیا به هلته پرېکړه وکړو.

پلي روان شوو. ټول فکر مې د لودویک پر تور کمیس چکر واهه. پرله پسې مې همدا پلانونه جوړول او خرابول چې څنګه یې هغه کمیس چې اوس یې پر اوږه اچولی وو، ترلاسه کړم، مګر هر پلان چې وای باید ناڅاپي او تصادفي بڼه یې لرلای. یانې له ګواښلو او زور ازمایلو څخه کار اخیستنه بیعقلي وه.

نژدې نیمه لار چې مو ووهله کمیس یې د اغوستلو په نیت له اوږې راکښته کړ. ما د هغه له بلنې پرته په دې پروسه کې مرستې کولو ته ورودانګل. لودویک راته وویل:

- زویه ستا مرستې ته اړتیا نشته.

مګر ما یې په خبره غوږ ونه ګراوه او په داسې حال کې چې کمیس مې په دواړو لاسونو نیولی او په سر وراغوست، ورته کړل مې:

- ته یو روحاني شخصیت یې او دا زما مسوولیت دی چې په هر حالت کې پام درباندې وکړم. دا سهي ده چې دین مې ستا له دینه بېل دی، مګر انسان طبعاً د روحاني خلکو درنښت کوي، په تېره بیا چې زه و ته د سفر دوه ځورېدلي ملګري هم یو.

د دغو خبرو په ترڅ کې مې د یوه ماهر جېبوهونکي غوندې، ډېر تېز په کمیس لاس ورننهایست، خو له ډېرې حیرانۍ له سره تر نوکه د کنګل په یوه ټوټه بدل شوم، ځکه ساعت هلته نه وو. نو څه شوی وو؟! بېشکه ده خپله موندلی او یو بل ځای یې پټ کړی وو. کشیش کاکا کمیس پر ځان سره سم کړ، بیک یې واخیست او ویې ویل:

- درځه چې ځو!

هماغه شېبه مې یې د وژلو نیت وکړ او په دې تلاښ کې شوم چې ژر تر ژره یې کار ورخلاص کړم. نابېره مې ولیدل چې د شا له خوا یو غټ موټر راروان دی. پلان

يې په اوبو رالاهو کړ. چې رانژدې شو لودويک د درېدو په پار لاس ورته پورته کړ. هغه چې ودرېد، له چلوونکي يې ښار ته زموږ له بېولو هيله وکړه.

چلوونکی يو هندی وو. د لودويک غوښتنه يې په خوښۍ ومنله. موږ دوه هم بېله ځنډه ورپورته شوو او بغل ته يې کېښناستو. تر دې ګړيه خو مې پلان ناکام شوی وو، مګر زه داسې يو څوک نه وم چې دومره په اسانۍ لاس پر سر شم... تر اوسه مې لا د ايرما دا خبرې له ذهنه نه وې پاکې شوې:

(په تهران کې، لاله زار چوک، پاريس بوفه... يو سړی چې په کيڼ لاس يې نسواري رنګه دسکله اغوستې ده او د دغه ساعت ترلاسه کولو ته سترګې پر لار دی...)

اوس مې سر خلاص شو چې هغه شپه په تږېن کې لودويک د ايرما په لاسي بيک کې په څشي پسې ګرځېد... او ايرما ولې په نوکندي کې پر دغه ساعت دومره ډارېدله... نو ګواکې د دې هر څه تر شا يو ډېر خطرناک راز پټ وو چې ان د کشيشۍ په جامو کې نغښتی لودويک هم په خبر وو... کرار-کرار پر شانيها هم شکمن شوم. لنډه دا چې دا ټول له يوه مخه مرموز او خطرناک خلک راته ښکاره شول.

ورو-ورو مې د غچ اخيستنې حس چې په تېره قاچاقبرانو کې تر نورو ځواکمن وي، راوېښ شو. پرېکړه مې وکړه چې په هره بيه ان د لودويک د وژلو په بدل کې به هم د ايرما ساعت بېرته تر ګوتو کوم... زه يو قاچاقبر وم او ايرما د ژوند په وروستيو کې د خپلې هيلې د پوره کولو غوښتنه راڅخه کړې وه. پر دې سربېره بيا خپل شپږم حس هم ارام ته نه پرېښودلم.

لودويک په څنګل پر تشي ووهلم او ويې ويل:

- ولې چوپ يې؟

ومې خندل او ورته ومې ويل:

- چې ارامځای ته ورسېدو، بيا به مجلس وکړو. ډېرې خبرې شته چې بايد پر وږغېږو.

لودویک وروغوندې په خپله پښه پر پښه ووهلم او ویې ویل:

- بالکل، باید د سفر او د هغه د خاطرو په باره کې پاملرنه وکړو. خبرې رښتیا هم ډېرې دي.

زه چوپ شوم... لارۍ کویټې ښار ته ننوته. چلوونکي وپوښتل:

- تاسې چیرې کښته کېږئ؟

ورته ومې ویل:

- د ښار په زړه کې له یوه هوټل سره نژدې.

لودویک وویل:

- ما هم همدا غوښتل.

په ښار کې د یوه رستورانت مخې ته پلې شوو. لودویک وویل:

- ته په دې ښار کې بلد یې؟

ځواب مې ورکړ:

- راځه چې په یوه هوټل کې کوټه ونیسو.

روان شوو... هغه یودم پښه نیولې شو او ویې ویل:

- زما قصد بدل شو. غواړم یو ساعت وروسته هر څنګه چې کېږي زاهدان ته روان شم.

تر بازو مې ونیو او ورته کړل مې:

- نن شپه همدلته تېروو او سبا سهار په شنه خړه حرکت کوو.

لودویک نه قانع کېدی، خو ما دا نشوای زغملای چې بیا مې پلان خراب شي، نو چې هر څنګه کېدای باید هوټل ته مې بېولای. نوموړی ظاهراً ارام ښکارېد. کوټې ته له ننوتلو سره سم یې راته کړل:

- تر هر څه وړاندې باید په یخو اوبو ولمبېږو، کنه خولې مو پوست راسوځي.

له همدې خبرې وروسته یې سملاسې جامې وایستلې، له بیک څخه یې یو ځانپاک راوایست او په یوه سپین بنیان کې تشناب ته ننووت. تشناب په کوټه کې دننه وو. له همدې امله په بېغمه زړه د هغه د شیانو لټولو ته وجوغېدم(اړم شوم). اول

مې يې هغه اوږد کميس په ځير-ځير وکوت. بيا مې څپلۍ او جوراپې وکتلې. په پای کې مې بيک راواخيست او دننه شيان مې ټول يو په يو وکتل. له بده مرغه ساعت مې ونه موند.

پر خپله بېعقلۍ خندا راغله او له ځان سره مې وويل: ستا په خيال دا مرموز کشيش دومره احمق دی چې ساعت ما ته داسې په اسانۍ راوسپاري؟ همدلته مې هغه تر ځان په کراتو-مراتو چالاک او هوښيار وګاڼه او خپله ماته مې ومنله. خو زما په اند د دغې ماتې پايله ښايي د هغه په وژلو جبران شوې وای. په دې کې مې شک نه ليد چې لودويک زما په دې شيطاني پلان غوږېدلی وو، خو په دې مې بيا سر نه خلاصېد چې اوس نو خپله هغه څه پلان لري. دا تر لمر هم روښانه وه چې نوموړی راپوه شوی او د وژل شوې ايرما ساعت يې يو خپ ځای پټ کړی او يا يې هم له ځان سره تشناب ته وړی دی. په هر صورت، دا ګړی يې پيدا کول ستونزمن ول.

لیکن زه هم له هغو کسانو څخه نه وم چې میدان ورخوشي کړم، ان د هغه پر وژلو مې هم دريغ نه کاوه. يوازنۍ موخه مې د ساعت بيا موندنه وه او پر دې لار له هېڅ پېښې نه ډارېدم.

په ذهن کې د خپل پلان د شاربلو په پار پر څوکۍ کښېناستم. د لا ښه تمرکز لپاره مې يو دانه سګرېټ هم ولګاوه. له هرې خوا چې مې راسنجوله د لودويک وژلو ته درېدلم. ياني د ساعت ترلاسه کول د هغه له منځه وړلو پرته ممکن نه راته ايسېدل. پر دې ډاډمن وم چې ساعت له هغه سره دی.

په همدې سوچونو کې وم چې هغه په ځانپاک کې پېچلی له تشنابه راووت.

په يوه لاس کې يې هغه سپين بنيان وو او په بل يې د ځانپاک په يوه څنډه مخ وچاوه. ماته چې رانژدې شو، بنيان يې پر ځمکه وغورځاوه، ويې خندل او ويې ويل:

- ايله چې له بدنه مې ستړيا ووته. ته نه لمبېږې؟

ومې ويل:

- ولې نه، اوس ورځم.

د لمبېدو په نیت پاڅېدم. له تشناب څخه د لودویک تر راوتلو مخکې مې فکر کاوه چې ساعت یې هلته ورسره وړی دی، مګر کله چې لوڅ-لپړ راووت او هغه سپین بنیان یې هم پر څمکه وغورځاوه، نو په یوه عجیب حالت کې یې واچولم.
پرله پسې مې له ځانه همدا پوښتنه کوله چې ساعت یې نو چیرې پټ کړی دی چې داسې بېخاره او ارام ګرځي؟!
راته ویې ویل:
- ورځه نوبت دې دی... ولې ولاړ یې؟!
جامې مې وکښلې او تشناب ته روان شوم. په همدې وخت کې مې یو سوچ ذهن ته راغی او قصداً مې د تشناب دروازې ته یوه ګوته قدر چوله ورکړه، شاور مې را ایله کړ، خپله بېرته دروازې ته راغلم او له هغې چولې څخه مې کشیش تر څار لاندې ونیو. غوښتل مې د ساعت درک ولګوم چې ورسره دی که نه.
لودویک د شاور شورهاری اورېد او زه په څلورو سترګو ده ته څیر وم... نوموړی هماغسې په ولاړې شاوخوا سترګې وغړولې. څرګنده وه چې غوښتل یې زما له بابته ځان ډاډمن کړي. وروسته د کټ خوا ته پروت کوچني مېز ته ورغی، خپل تور رنګه انجیل یې ورواخیست او خلاص یې کړ. د کتاب پر شهرازه یې لاس راکش کړ او د ګروپ په رڼا کې یې د هغه داخل ته وکتل. وروسته یې ورسره بیاتي/غچي په احتیاط وردننه کړه. کله چې مې ولیدل د انجیل له شهرازه څخه یې د غچي په څوکه هغه کوچنی ساعت راوایست، غوښتل مې له ډېرې خوښۍ چیغې کړم، پر لودویک وروځغلم او ساعت یې له منګولو څخه وباسم. مګر ځان مې کابو کړ. ویل مې لږ زغم لا وکړه او وګوره چې هغه په دې بدمرغه ساعت اخیر کوي څه!
لودویک ساعت لاندې باندې په څیر-څیر وکوت او بېرته یې چابک په خپل ځای کې کښېښود. د بریالیتوب نښې یې پر څېره راښکاره شوې. پر حق هم وو، ځکه که یې یوه شپه و ورځ هم په خونه کې یوازې پرې ایښی وای لا به مې هم نه وای موندلی. هېڅ مې زړه ته نه لوېده چې دا بلاګی به یې په دومره جالب انداز په هغه سپېڅلي کتاب ننه ایستلی وي چې هېڅ لیدونکی یې کشف نه کړای شي.

پر لارې مې د لودویک په لاس کې انجیل بېخې ډېر لیدلی وو، مګر حتا یو وار مې هم ذهن ته دا نه وه تېره شوې چې په شیرازه کې به یې ساعت ځای پر ځای کړل شوی وي. حتماً په یوه خاصه طریقه صحافي شوی وو.

نور مې کوم بل مقصد نه درلود، سیده تر شاور لاندې ودرېدم او څو دقیقې وروسته له تشنابه راووتم. کوښښ مې کاوه پر مېز پراته انجیل ته ونه ګورم، ځکه ممکن لودویک راباندې شکمن شوی وای. ویل مې څومره چې راباندې خبر دی همدومره بس ده، تر دې زیات یې باید پر ځان سور نه کړم.

په یوه رستوران کې د ماښامنۍ خوړلو په نیامت له کوټې څخه د وتلو پر مهال لودویک انجیل ورواخیست او ټیک داسې یې په لاس کې ونیو لکه کشیش چې کلیسا ته روان وي. ماښامنۍ مو په یوه له ګڼې ګوڼې ډک خوړنځای کې وخوړله.

خپل هوټل ته د راستنېدو پر لار یې راته وویل:

- سبا چې هر څنګه کېږي باید له دې ځایه روان شو. په کویټه کې نن شپه صرف ستا په خاطر پاته شوم.

مننه مې ځنې وکړه او ورته ومې ویل:

- زما هم تلوار دی چې ژر تر ژره خپل هیواد ته ولاړ شم.

پر ټوله لار مې فکرونو د هغه په لاس کې پر انجیل چکر واهه او په دې سوچ کې وم چې څنګه به یې ځنې اخلم. اوس مې یوازنی پلان دا وو چې دغه کتاب تر ګوتو کړم. په کوټه کې یودم لودویک ودرېد، انجیل یې پرانیست او ویې ویل:

- غواړم د ایرما روح ته چې بېګناه ووژل شوه، دوعا وکړم. ته هم راسره مل شه.

زه مخامخ د خپل کټ پر څنډه ورته ناست وم او سترګې مې پکې ګنډلي وې. لحظه په لحظه د خپل پټ پلان پلي کولو ته ورلنډېدم، ځکه غوښتل مې ژر تر ژره له دې ارواېي نارامۍ څخه ځان خلاص کړم. یودم مې د پلان د عملي کولو تکل وکړ، پاڅېدم او په چټکو ګامونو خپل بیګ ته ورغلم. څو شیبې مې ځان هلته اخته کړ، وروسته راولاړ شوم، د لودویک شا ته مې ځان ورساوه او په یوه تېز حرکت مې چاکو له جیبه راوایست. د چاکو د خلاصېدو بړغ کشیش واورېد، چابک یې شا ته

وکتل، خو کار تر کار تېر شوی وو، ځکه د سترګو په رپ کې مې تېره څنډه پر غاړه ور کښېښوده. لودویک چې تر دې دمه یې ځان ارام ښودلی وو، په نارامۍ وویل:

- څه کیسه ده زویه؟ لېونی شوی خو به نه یې؟

ومې ویل:

- نه لېونی شوی نه یم خیر و خیریت دی، بس دا انجیل دې ما ته راکړه!

څه یې ونه ویل. انجیل یې بند کړ او نابېره وغورځېد. که مې کتل په لاس کې یې توپنچه وه. هېڅ مې ونه لیده چې له کومه او څنګه یې راوایستله. که زما پر ځای یو بل عام کس وای، تسلیمېدی، مګر ما د خپلې قاچاقبرۍ په اوږدو کې ډېر چلونه زده کړي او تجربه کړي ول. همدا چې لودویک کښېناست تر څو تر پښو مې ونیسي، ما هم سملاسي ځان پر وروغورځاوه. انجیل پر مځکه ولوېد. په راسته لاس مې پر دا مرۍ یو کاري ګوزار ورکړ او ورپسې مې چابک د وسله وال لاس تر مړوند ونیو او شا ته مې راکش کړ.

هېڅ مې زړه ته نه لوېده چې دا کشیش بلا وهلی به دومره خرزوره وي. لکه له اوبو راایستلی کب داسې په چټکۍ یې لاس و پښې وهلې، خو د خپل خلاصون لپاره نه، بلکې زما د راپرځولو لپاره. د وسله وال لاس پر مړوند مې ټینګ-ټینګ وواهه، خو توپنچه یې ونه غورځوله. مجبور شوم په غاښونو کې نیولی چاکو مې راواخیست پر لاس مې څو ځایه په وواهه. وینې ترې را ایله شوې او توپنچه یې وغورځوله ما سملاسي په پښه ووهله او تر کټ مې لاندې کړه.

له بې وسلې کېدو سره سم مې د شا له خوا په دواړو لاسونو تر مرۍ ونیو. ستمی یې شو. لا مې ټینګ پسې خفه کړ تر څو له احمقانه ډغرو لاس واخلي، خو هغه ماته نه منله. ببخې لکه د مرګ په کیسه کې چې نه وي. یو وخت مې ورته فکر شو چې سړی غواړي خپل ټول زورسره راغونډ کړي او په یوه خېز مې تر خپل سر واړوي. په دواړو لاسونو یې تر مړوندونو کلک ونیولم؛ غوښتل یې خپله مرۍ له منګولو راخخه وباسي. اوس نو زما وار وو چې په مقابل کې یې ځان ټینګ کړم، خو هغه بلا وهلی لکه تور دېب داسې شی وو او دومره ژر له پښو نه لوېد.

بالاخره د خپلې مرۍ په خلاصولو بریالی شو. تر څو ما ځان سره سماوه، ده سر تر بدن رالاندې کړ، په یوه تېز حرکت یې تر سر واړولم او پر ځمکه یې وغورځولم. ډېرې حساسې شېبې وې؛ سړي مې د وژلو پخه اراده کړې وه. راټوپ یې کړل، غوښتل یې چې پر ځيګر مې راکښېني، مګر زه په ټول توان چېچې خوا ته تاو او پر ځلورو شوم. چې څنګه هغه راوغورځېد ما له دې خوا په سر پر دا مخ وواهه. د لودویک تر خوله یوه لنډه چیغه راووته، دواړه لاسونه یې پر مخ ونیول او پر شا ولوېد. د ګوتو له چولو څخه یې وینې راوبهېدې. ډاډه او خوشحاله شوم چې ښه کافر وار مې پر کړی دی او نور یې کار تمام وبوله.

پسې ورپاڅېدم. پر دې ګوزار مې بسنه ونه کړه او پر اوږو او بازو مې څو ځایه سر سرکې په چاکو وواهه. لودویک د پزې، مخ او چاکو د ټپونو د درد له امله لکه مار سره تاو راتاو شو. ورورّاندې شوم او ورته ومې ویل:

- اوس باید زه ستا اروا ته د مغفرت دعا وکړم!

هغه لاسونه له مخ څخه ایسته کړل او ویې ویل:

- ښه نو، ایرما ساعت تاته درکړی وو؟

د لاس په شا مې دومره ټینګه څپېړه ورکړه چې بیا پر ځمکه ولوېد او ورته ومې ویل:

- د هغې قاتل ته یې نه شانیها... زه به ستا سره جوړ شم. پرېږدم دې نه.

لودویک پاڅېد او ویې ویل:

- ته له خپل ژوند سره لوبې کوې او یوه نه یوه ورځ به حتماً بیا سره مخامخ شو.

ما چابک انجیل راپورته کړ او ورغلم چې هغه توپنچه یې هم راواخلم، که مې کټل زخمي مار بیا برید راباندې وکړ او د شا له خوا یې ونیولم. انجیل مې پر کټ وغورځاوه، خپلې دواړې پښې مې د ده تر یوه پښه راتاو کړې او زور مې کړ، پښه یې خطا او تعادل یې خراب شو. دواړه یو پر بل سربېره پر ځمکه ولوېدو.

نور یې ځواک اوبه شوی وو او زما د نیولو توان یې نه درلود... جنګ بېرته له سره شو. تر ګرېوان مې ونیو او راولاړ مې کړ، همداسې مخ پر شا مې دېوال ته

ورساوه او هلته مې دومره کلک له دېوال سره وجنګاوه چې تر خوله یې چیغه راووته. بدن یې مړ-بړ شو، بیا مې راټینګ کړه او سر مې یې له دېوال سره ور وواهه. نور مې خوشي کړ؛ لکه یو نشه یي سره وڅرخېد او درز پر ځمکه غوځار شو.

په هوټل کې پاتېدنه مې بې ګټې وه... انجیل او توپنچه مې دواړه راواخیستل او د خپل بیګ خوا ته ورغلم. کورتۍ او یو څه نور شیان مې راواخیستل. کورتۍ مې پر لاس واچوله. لودویک ته مې وکتل. سوړګوڼ پروت وو. نه پوهېدم چې مړ دی که ژوندی. له کوټې څخه راووتم.

بیګ مې په دې خاطر راوانه خیست چې که د هوټل کارکوونکو له ملګري پرته لیدلی وای، راباندې شکمنېدل. په اوسنۍ بڼه د هېچا سترګه نه رااوښته.

یو څه ولاړم، یو پخوانی همکار مې رایاد شو چې په کویټه کې اوسېد او ډېر وخت مې نه وو لیدلی. ویل مې که اوس هم پر خپل ځای وو، نو له کویټې څخه په ایستلو کې مرسته راسره کولای شي. دومره مې یاد ول چې کور یې د کویټې له ښاره یو څه وتلی وو. پلی ورروان شوم. په یو عالم تکلیف مې ځای پیدا کړ. د دروازې زنګ مې وروکړنګاوه. یوې ښځې ور راته پرانیست او ویې پوښتل:

- څوک دې په کار دی؟

ورته ومې چې د تېمور په نامه یو ملګری مې پهکار دی. مېرمنې له څه ویلو پرته دروازه وتړله او بېرته کور ته ولاړه. ګړی وروسته یو دنګ ځوان چې سپین کمیس و پرتوګ یې اغوستي ول، راووت او په یو ډول شکمن انداز یې راڅخه وپوښتل:

- تېمور دې په کار دی؟ ځواب مې ورکړ:

- هو، هغه زما زوړ ملګری دی.

ځوان سر وښوراوه او ویې ویل:

- مهرباني وکړئ راځئ دننه!

زه هم ورپسې شوم. ځوان د یوې خونې دروازې ته چې کړکۍ یې روښانه وه، ودرولم او راته کړل یې:

- دلته درځئ. تېمور دوې درې دقیقې وروسته راځي.

CamScanner

د کوټې دروازه لږ لوړه وه او دوې زینې ورپورته شوي وې. پر زینو وروختلم، دروازه مې پرانیستله او همدا چې راځوړنده پرده مې پورته کړه تر څو خونې ته ورننوزم، ناڅاپه له دواړو خواوو حمله راباندې وشوه. د سترګو په رپ کې د کوټې په منځ کې پر ځمکه ولوېدم. ورسره جوخت یو ځواکمن سړی چې پنډه برېتونه یې لرل او سوځېدلی مخ یې وو، پر ځیګر راکښېناست. پر غاړه یې چاکو راکښېښود او ویې ویل:

- تېمور دې غوښت؟

ما چې ځواب ته ځان جوړاوه، سر ته مې ولاړ سړي هغه ته وویل:

- ځنې ولاړ شه!

هغه خپل ملګري ته وکتل او ورته ویې ویل:

- نه، باید رییس اجازه راکړي!

ما په زحمت نارې تېرې کړې او ومې ویل:

- تاسې ولې ما وژنئ، زه خو د تېمور ملګری یم؟ ډېره زړه انډیوالي مو ده، ورشئ ورته ووایاست چې زه یم.

خپل نوم مې ورواخیست، دواړو وخندل. یوه یې راځخه وپوښتل:

- ته باید ایرانی یې!

ځواب مې ورکړ:

- ایرانی یم، مګر څو کاله کېږي په هند کې اوسم. زما او ستاسې د مشر تېمور کسب و کار یو دی.

پر ځیګر ناست کس پر سر په سوک ووهلم او راته کړل یې:

- ډېرې غرتې مه وله، دا راته ووایه چې دلته چا رالېږلی یې؟

ملګري یې ورته وویل:

- دروغ وایي. ایرانی نه دی، پولیسو رالېږلی دی غواړي په لاس مو ورکړي. وګوره څومره ښه اردو وایي.

بد پساو شوی وم. پر مرۍ مې د چاکو تېره ژۍ پرته وه چې په يوه اشاره يې ښارګ راغوڅولای شوای. قسمونه مې ورته وکړل چې ايرانی يم او له پوليسو سره هېڅ اړه نه لرم. خو په هېڅ لار يې نه راسره منله. يوازنی ټينګار يې پر دې وو چې زه دا ومنم چې د پوليسو اجنټ يم. همدا يوه خبره يې تر لکۍ راته نيولې وه: «که رښتيا راته ووايې نه دې وژنو!» مګر ما ته دا خلک رامالوم ول، د دې اقرار له کولو سره سم يې د خونې مځکه زما په وينو تکه سره کوله.

- ستاسې مشر تېمور چيرې دی؟ هغه ته مې ورولئ!

پر ځيګر راناست کس، سترګې په سترګو کې راوګنډلې او ويې ويل:

- هغه يو ګړی وروسته راځي!

په دې پسې يې مانادار خندا وکړه او زياته يې کړه:

- د تېمور په يوه اشاره به زما د لاس چاکو د سترګو په رپ کې خپله دنده اجرا کړي. چورت مه خرابوه، دا بلا دومره تېره دی چې په درد-مرد به ولا نه پوهېږې او سيده به دې پورته وخېژوي!

سر ته ولاړ کس ورو پر سر په پښه ووهلم او ويې ويل:

- اول ښه ټينګ لت درکوو، بيا دې وژنو!

ما ورته وويل:

- خير، د خپل مشر تر راتګ پورې صبر وکړئ چې هغه څه فيصله کوي.

يوه يې وويل:

- د هغه فيصله مالومه ده؛ تر وژلو وروسته دې جسد د پوليسو د پوستې مخ ته غورځوي چې ستا همکاران او نور لاسپوڅي عبرت ځنې واخلي.

دواړو په ډکه خوله وخندل. په خنداکې يې زما له وژلو سره لېونۍ لېوالتيا ځپې وهلې. د بېګانه په سترګه يې راته کتل او فکر يې کاوه د پوليسو مخبر يم او غواړم دوی رسوا کړم. سره له دې چې پر غاړه مې چاکو پروت او پر سينه مې هغه لوی دروند سړی ناست وو، بيا مې هم زړه ته ډار لار نه وه کړې، ځکه ډاډه وم چې د تېمور له راتګ سره سم به دا هر څه پر بله واوړي او زه به په يوه ښاغلي مېلمه بدل

شم. نه پوهېږم دې ډرامې څومره دوام وکړ، خو یو وخت د کوټې له دباندې څخه یو ډېر او غوسه ناک نارینه اواز واورېدل شو چې ویې ویل:

- د وهلو ټکولو په زور اقرار په وکړئ!

پورتنۍ جمله یې په کوټه کې دننه ختمه کړه. اواز یې راته شناخته وو، ځکه تېمور وو. زما په لیدو یې سترګې له ډېرې حیرانۍ بوټې راوختلې او ویې ویل:

- ملګرې دا ته یې؟

له دې سره یې زما پر ځیګر ناست کس په لغته لاندې ولغړاوه، لاس یې راکړ او راپورته یې کړم. پر مخ یې ښکل کړم او ویې ویل:

- څومره ښه. ډېره بخښنه غواړم. ستا د راتلو پر وخت زه خپله دلته نه وم. بیا یې خبر راولېږه چې یوه شکمن نابلده سړي دې پوښتنه کوله او نیول شوی دی. راغلم چې له نژدې دې ووینم.

ومې ویل:

- ستا کسان ملامت نه دي. که د هغوی پر ځای زه وای، همداسې مې کول. د شکر ځای دا دی چې ستا راتلو ته منتظر شول او تر هغه مخکې یې کار راخلاص نه کړ. اوس به دې زما جسد ته ژړلای!

تېمور هغوی ته مخ کړ او ورته ویې ویل:

- احمقانو، دا زما زوړ یار دی، کلونه-کلونه مو یو ځای کار سره کړی دی. پر ما ډېر ګران دی. توبه که مو وژلی وای، یوه لا هم ولاکه د ژوند څکه راڅخه کړې وای!

تېمور ته مې وویل:

- اوس د دې خبرو وخت نه دی، دا دی جوړ تیار یم. زما ستا مرسته په کار ده.

هغو دوو ته یې له خونې څخه د وتلو اشاره وکړه. چې سره یوازې شوو راڅخه ویې پوښتل:

- ښه، زه څه کولای شم؟ امر کوه!

زما کورتۍ، انجیل او نور شیان پر مځکه پاشلي پراته ول، راټول مې کړل او ومې ویل:

- خدمت دا دی چې هر څنګه کېږي همدا نن شپه مې تر لمر خاته مخکې تر پوله واړوه.

تېمور ورو پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

- ته تر ما په دې کیسو کې ډېر تکړه یې، نه پوهېږم چې زما څخه ولې مرسته غواړې؟

ورته کړل مې:

- بالکل سهي وایې، مګر ستا شناخت تر ما ډېر دی. زه کلونه-کلونه کېږي له دې ځایه لیرې یم او اوس د دې سیمې بې تاجه پاچا ته یې. ځنډ مه کوه، یا خپله راسره ولاړ شه یا یوه بله لار ولټوه.

تېمور په چورت کې شو، وروسته یې وویل:

- غواړې دزداب ته ولاړ شې که کومې بلې نقطې ته؟

ومې ویل:

- که مې دزداب یا میرجاوې ته ورسوې، نو ډېر لوی احسان به دې وي، خو زما اصلي هدف کرمان دی.

ویې ویل:

- په لومړني اورګاډي کې دې استوم.

په خبرو کې ورولوېدم او ورته ومې ویل:

- نه، زما وضعیت د دې نه دی چې په اورګاډي کې ولاړ شم، باید پر کچه لار واوړم.

تېمور نېغ راوکتل، موسکی شو او ویې ویل:

- څه پېښه شوې چې اوس غواړې پر کچه واوړې هغه هم په دومره تلوار؟کوم څوک خو به دې وژلی نه وي؟

- نه مې څوک وژلی، نه مې غلا کړې ده او نه هم له پولیسو په تېښته یم.

- نو بیا... ایا ملګرو دې یوه غوړه ګوله وهلې ده چې اوس غواړې چابک ځان ور ورسوې او خپله برخه ځنې واخلې؟

- همداسې ده. مخکې تر دې چې هغوې یې راڅخه ووهي، غواړم عباس بندر ته ځان ورسوم... نور ته خپله تکړه سړی یې او پوهېږې چې څه کیسه ده.

- چې داسې ده، نو بیا زه هم ونډه غواړم.
- که بریالي شوم، ولې نه!
زما په دې ځواب هغه قانع شو او نورو پوښتنو ته اړتیا پیدا نشوه. چوپ او په فکرونو کې ډوب شو. له څېرې یې ښکارېده چې زما د خلاصون وسیله سنجوي. ګړی وروسته په داسې انداز پر خبرو راغی لکه حللار چې یې پیدا کړې وي او راته ویې ویل:
- ته همدلته کښېنه، زه بېرته دستي راځم!
بېله ځنډه د دروازې پر خوا روان شو... تر وتلو وړاندې پښه‌نیولی شو او ویې ویل:
- خامخا دې مشکل درحلوم... چورت مه خرابوه!
د هغه تر وتلو وروسته سملاسې د انجیل خوا ته ورغلم. په کورتۍ کې مې پېچلی وو. ترې رابهر او خلاص مې کړ. اوس مې د کتاب په صحافت او جوړښت پوره-پوره سر خلاص وو. یوازې یو څو شمېرلې پاڼې یې درلودې. په منځ کې یې یو غار وو، د کتاب په پرانیستلو سره سړي اسانه کولای شول چې له شېرازې څخه یې ساعت راوباسي. د چاکو په څوکه مې ځنې راوایست او د پرتوګ جېب ته مې واچاوه.
تر سرحد ځکه پر کچه لار اوښتم چې غوښتل مې له لودویک څخه ځان ورک کړم. له دې پرته یوازنۍ وسیله اورګاډی وو او هلته خامخا له نوموړي سره مخامخېدم.
له دباندې څخه مې د یو چا د پښو ښکالو واورېده چې د خونې خوا ته رانژدې کېده؛ تېمور وو. ویې ویل:
- هر څه تیار دي ملګرې... که دې کوم بل شی هم په کار وي، ږغ وکړه چې اماده یې کړم.
ورته ومې ویل:
- یوه توپنچه او یو څو ریاله غواړم، بس نور نو شی نشته.

سملاسي يې بهر ولاړ يو نفر په توپنچه پسې واستاوه او د پيسو په اړه يې په کرمان کې د يو کس ادرس راکړ او راته ويې ويل چې هر څومره پيسې ترې وغواړم را به يې کړي. دوکان يې په علي خان سرای کې وو او صادق نومېد. تېمور ته مې وويل:

- د دغسې معاملو لپاره به ته او صادق خان حتماً تر خپل منځ يو شفر هم لرئ، کنه؟

ويې خندل او ويې ويل:

- بالکل!

او بيله ځنډه يې له خپلې ګوتې څخه د سپينو زرو يوه ګوتمی چې د عقيقو غمی پکې لګېدلی وو، راوايستله، په لاس يې کې راکېښېښوده او راته کړل يې:

- زما او هغه ترمنځ په دغسې حالاتو کې تر ټولو ډاډمن او اعتباري شفر دغه ګوتمی ده چې يو و بل ته يې سره لېږو رالېږو.

په توپنچه پسې تللی سړی راغی. تېمور توپنچه ځنې واخيسته او ما ته يې راکړه. روسی ساخت وو. وروسته يې راته وويل:

- اماده يې؟

- ښېخې! پر مخ يې ښکل کړم، شا ته ولاړ کس ته يې اشاره وکړه او راته ويې ويل:

- دا زما اعتباري سړی دی، لار هم ښه ورمالومه ده او تر کرمان پورې به درسره ملګری وي.

- سهي ده پوه شوم. يانې ستا د مخکنيو خبرو مانا دا وه چې دغه ګوتمی بايد صادق خان ته ورسپارم!

- ملګرې ډېر هوښيار سړی يې. ورځه الله دې مل شه!

شپه مخ پر رڼا کېدو وه چې زه او د تېمور ملګری له کوټې څخه راووتو...

* * *

ماسپښین مهال د کوره دلیل په نامه د اورګاډي یوه تمځای ته ورسېدو. دا ځای سرحد ته نژدې وو. د سفر ملګری مې ظهیر نومېد. لیرې یو څو ونې ښکارېدې، ده ګوته ورته ونیوله او راته کړل یې:

- هلته یو کوچنی کلی دی، غرمنۍ به هورې وخورو بیا به حرکت وکړو او داسې به ولاړ شو چې تر پوله د شپې واوړو.

دغه لار ما ته په بشپړه توګه ناشنا وه. لس ساعته مسلسل د اس پر ملا ناستې ستړی هلاک کړی وم. ظهیر ته مې وویل:

-که تر لمر لوېدو په کلي کې ارام وکړو، نو ایله به یو څه انرژي پیدا کړو.

هغه وخندل او ویې ویل:

- د تېمور له قوله ته د هغه زوړ انډیوال یې، نو ډاډه یم چې له دمې پرته به تر پولې اوښتلو ته ځان تینګ کړای شې.

ورته ومې ویل:

- باید همداسې یم، خو د تېرې او ورمې شپې بېخوبۍ له پښو غورځولو ته نژدې کړی یم.

په ځیر-ځیر یې راوکتل او ویې ویل:

- رښتیا هم. د ستړیا نښې دې پر مخ له ورایه ښکاري، مګر چاره نشته. د دمې کولو سوچ دې له ذهنه وباسه او پر ځای یې سبا شپه ارام وکړه. بل دا چې له پولې څخه ژر اوښتلو ته دې تلوار هم دی.

- هر څنګه چې وي یو دوه درې ساعته خوب باید خامخا وکړم.

د اوبو پتک یې راته ونیو او ویې ویل:

- اوس دې غاړه لږ تازه کړه، څو دقیقې وروسته رسېږو.

دا کلی نو په حقیقت کې یوه وچه پربښه وه چې زموږ له شنه او ښېرازه هغه سره اصلاً د پرتلې وړ نه وو. په کلي کې د ظهیر له بلدتیا څخه ښکارېده چې دې ځای ته ډېر ځي راځي، ځکه نېغ یې د خان کور ته ورغی. هغه د غېږې روغبړ راسره وکړ

او سملاسې یې یوې کوټې ته بوتلو. لنډه شېبه وروسته سترخوان راته هوار شو. تر پزې مو ځانونه ماړه کړل.

ظهیر تر مړېدلو وروسته د کوټې یوه ګوټ ته وځکېد او د مړي غونډې پر ځمکه اوږد-اوږد وغځېد. ما هم ځان ایله کړ، خو سره له دې چې سترګې مو له ډېرې بېخوبۍ پټې-پټې کېدې، بیا مې هم نه غوښتل ویده شم او په یو عالم زحمت مې ځان ویښ ساتلی وو.

له پولې څخه د تېرېدو سوچ یوه شېبه ارام نه پرېښودم. ګړۍ وروسته مې ظهیر راویښ کړ او روانېدو ته مو ځانونه چمتو کړل. د خان له کوره د راوتلو پر مهال د مازیګر شاوخوا پنځه بجې وې. ظهیر وپوښتل:

- ایا دې لنډې دمې ګټه درته وکړه؟

- ډېره اړینه وه. وینې مې چې تر مخکې زیات تکړه او بیداره یم او په راتلونکو څلیرویشتو ساعتونو کې به د ستړیا نوم هم وانه خلم.

د کلي مخې ته پر غځېدلې لار چې ریک ملک تمځای ته وتلې وه، روان شوو، یو څه وروسته کچې ته ترې واوښتو او مزل ته مو دوام ورکړ.

ورو-ورو هوا تیاره شوه او وخت ناوخت مو د جېبي څراغ په مرسته لار روښانوله. هر وار چې به مې له ظهیره وپوښتل چې تر سرحد پورې څومره لار پاته ده، همدا یو ځواب به یې راکاوه: تر څو هغه ځای ته چې ما ته رامالوم دی، ونه رسېږو، سم ځواب نشم درکولای.

لنډه دا چې ټوله شپه مو مزل وکړ. هغه د کلي دوه ساعته ارام ډېر تکړه کړی وم. ستړیا مې بېخي نه احساسوله. کله چې سپېدې وچاودلې او د اسمان شنې لمنې مو ولیدلې، ظهیر وویل:

- دا د ایران خاوره ده او تر سرحد څو کېلومتره راتېر شوي یو.

ورته ومې ویل:

- نو ولې دې وختي هلته پر سرحد نه خبرولم؟

ویې خندل او ویې ویل:

- غوښتل مې تر سرحد څو کېلومتره وروسته دا زېری دربانډې وکړم، خو پام دې وي چې تر رېګستان پورې باید خپل مزل ته همداسې ادامه ورکړو.

دا د(۱۹۴۱م) نومبر میاشت وه. د پلار و نیکه د خاورې لمر مې پسله کلونو-کلونو بیا تجربه کاوه. وچ-کلک سپېره ریګستان وو. چې سترګو دید کاوه نه شین بوټی لیدل کېدی او نه کومه ودانۍ. لمر هم ښه پوره ګرم او سوځوونکی وو. په داسې دوږخي هوا کې مزل د خدای تر کوره کړاوجن او سخت وو. چاره نه وه، بیا هم مخ په وړاندې روان وو. غرمنۍ مو د بلوڅانو په یوه کلي کې وخوړه او بیا وخوځېدو. څلور ساعته وروسته د ریګستان په منځ کې بلوچ آب چینې ته ورسېدو.

ماسپښین دواړو یو څه دمه وکړه. سره له دې چې نور له خطرونو رالیرې شوی وم، بیا مې هم د ایرما د دې لعنتي ساعت له اسیته(سببه) اروا نارامه وه. یوه شېبه مې هم له ځانه نشوای بېلولای. دا لا څه چې ان سم خوب مې هم نشوای کولای، ځکه پر ظهیر مې سل سلنه باور نه درلود. چې هر څنګه وو بیا هم د قاچاقبرانو د باند غړی وو او د دغسې خلکو پلټونکی حس زما د هغه په شان قوي او ویښ وي. بل دا وېره هم راسره وه چې ممکن خپل مشر تېمور پټ امر ورته کړی وي چې په ایران کې زما د اصلي مقصد په باره کې لا زیات مالومات حاصل کړي، ځکه په څومره تلوار چې ما له هغه څخه د نقلیه وسیلې او نورو شیانو مرسته وغوښته، حتماً به راباندې شکمن شوی وي.

د قاچاقبرۍ په لین کې زه بیا هم تر ظهیر باتجربه وم، سترګې مې پټې کړې او ځان مې پر خوب واچاوه. غوښتل مې په دې ډول یې شک ورروباسم. ایا پوهېږئ ظهیر څه وکړل؟ نوموړي تر ما مخکې پښې غځولې وې. دقیقه دوې وروسته کرار پر کېنې بغل ولغښت او سترګې یې نیمکښه کړې. همدا چې زما له خوا بېغمه شو، کښېناست او پر څلورو زما د کورتۍ او نورو سامانو خوا ته ور روان شو. یو-یو یې په ځیر-ځیر تر لاس وایست. د انجیل په لیدو یې هغه ورواخیست او لاندې باندې یې وکوت، وروسته یې خلاص کړ او کله چې یې ولیدل چې یوازې یو څو شمېرلې

پاتې لري، نو هېښتيا يې لا څواکمنه شوه. ډېر يې سره واړاوه راواړاوه؛ غوښتل يې په راز يې ځان وپوهوي. چې څه په لاس نه ورغلل، نو کتاب يې وتاړه او بېرته يې پر خپل ځای کښېښود. بيا يې زما سر ته پرته توپنچه ورواخيسته، ډېر په احتياط يې مرمۍ څنې وايستلې او بېرته يې کرار پر خپل ځای کښېښوده.

ځان مې له غټ خطر سره مخامخ وليد او وړاندوينه مې رښتيا راوختله. سر مې خلاص شو چې تېمور دنده ورکړې ده چې له پولې څخه اوښتلو ته زما د تلوار او لېوالتيا راز مالوم کړي. ډاډه شوم چې هغه له بلوچ آب څخه تر روانېدو وروسته پر لارې يو مناسب ځای خپله اصلي څېره راښکاره کوي، په مرګ مې ګواښي چې حال ورته ووايم او که مې ورته نه وايه، نو مې پر دا سر-سر ولي او پر خپله مخه ځي.

اوس نو په دې فکر کې شوم چې څنګه په يوه چټک او کامياب غبرګون سره وار پر لومړی کړم... سر ته مې تشه توپنچه پرته وه چې له يوې اوسپنې سره يې کوم توپير نه درلود. تر دې ځايه ظهير برلاسی وو، ځکه بې‌وسلې کړی يې وم.

يوازنی کار يو تېز بريد وو او هغه مې بايد تر روانېدو وړاندې پر کولای، ځکه پر لارې دا کار ناشونی وو. ورته ومې وکتل. دواړه لاسونه يې سره يوځای کړي او پر تندي ايښي ول. سترګې يې نه ښکارېدې چې بندې وې که پرانيستي. توپنچه يې ښی اړخ ته پر ځمکه پرته وه.

د هغه د مغلوبولو لپاره مې بايد د شا له خوا ګوزار پر کولای، بله چاره هم نه وه. د خپل دې تاکتيک پر برياليتوب هم چنداني ډاډه نه وم، ځکه لومړی ګام هغه اخيستی او زما هر خوځښت يې تر څار لاندې وو. يوازنۍ موخه مې د هغه توپنچه ترلاسه کول ول، کنه نو کيسه مکمله خرابېدله، ځکه په يوه چاکو خو څه نه وه جوړه.

هره شيبه پر ظهير بريد کولو ته چمتو وم، مګر دا چې دغه موقع کله په لاس راتله، خپله هم نه پوهېدم. د ده نيت هم ډېر واضح وو؛ د پلان لومړی پړاو يې چې زما بې‌وسلې کول ول، عملي شوی وو اوس دې ته سترګې پر لار وو چې په يوه فرصت کې د خپل مشر امر پر ځای کړي. بالاخره پاڅېد. توپنچه يې واخيسته، تر

ملا يې وتړله او بړغ يې راباندې وکړ چې تګ ته ځان چمتو کړم. د برید وخت رارسېدلی وو او که دا چانس راڅخه تېر شوی وای، بل دغسې فرصت بیا په ګوتو نه راتلی. خپل ټول خدای راکړی وس او چالاکي مې باید کارولای.

سترګې مې پرانیستې او د ستړیا د ایستلو په پار مې غځونې وکړې. ظهیر مې اړخ ته ولاړ وو، ماکولای شول چې په شې لاس يې تر پښو راکش او پر ځمکه غوځار کړم. ویې ویل:

- لمر پر لوېدو دی، باید روان شو!

څه مې ورته ونه ویل. ده چې ګام واخیست زه لاس په کار شوم او د سترګو په رپ کې راسته طرف ته ولغړېدم، په دواړو لاسونو مې د ظهیر پښې ونیولې او ځان ته مې راکش کړې. چې تر څو يې په کیسه سر خلاصېد، بیا د شا پر تخته پر ځمکه پروت وو. ځنډ مې ونه کړ چابک مې له جیبه چاکو راوکیښ او پر وروغورځېدم. هغه په دې وخت کې توپنچه راایستلې وه، خو نور اوبه تر ورخ اوښتې وې، ځکه پر هماغه لاس مې کینه پښه ورکښېښوده او فشار مې ورکړ.

ظهیر تر راسته مړوند ونیولم او غوښتل يې چې هم چاکو راڅخه وغورځوي او هم په یو ډول خپل وسله وال لاس خلاص کړي. دواړه چوپه خوله لګیا وو او هڅه مو کوله پر یو او بل برلاسي شو. یودم مې فکر شو چې هغه زما چاکووالا لاس خپلې خولې ته ورکشوي او غواړي غاښ په ولګوي. حساسې او نازکې شېبې وې. راسته پښه مې ازاده او ښه استفاده مې ځنې کولای شوه. همداسې مې وکړل؛ تر زنه مې ورلاندې کړه او پسې ورټېله مې کړه. له ډېره درده يې مجبوراً زما لاس خوشې کړ، خو سملاسي يې تر پښه ونیولم، ما هم دستې پر لاس څو ځایه په چاکو وواهه. په همدې شېبه کې مې توپنچه هم له لاسه ځنې وکښله. په دې ډول نو ګواکې وسله وال شوم. چاکو مې یوې ګوښې ته وغورځاوه، توپنچه مې پر ونیوله او ورو ترې راولاړ شوم.

ظهیر د تېږي مار په شان څو واره یوې او بلې خوا ته تاو راتاو شو او وروسته کرار ودرېد. له سترګو یې غوسه او کرکه اورېدله. پر شا ولاړ، دېوال ته یې ملا تکیه کړ او ویې ویل:

- همالته مو باید وژلی وای!

- اوس زه تا وژنم... وګوره زما تشه توپنچه پر ځمکه پرته ده.

- اوس دې نیت څه دی؟

- هېڅ، شیان دې درواخله چې روانېږو. له دې ځایه چې لرې لیرې شوو، بیا به یو چل وکړم.

ظهیر چې له ډېرې غوسې او کرکې یې غاښونه چیچل، خپلې بې رحمه سترګې نېغې راته ونیولې او ویې ویل:

- ښه دا ده چې تر روانېدو وړاندې همدلته راته ووایې چې زما په باره کې دې پلان څه دی، خو که غواړې چې ومې وژنې او مړی مې په رېګو کې وغورځوې، نو اشتباه کوې. ما تېمور ته ویلي دي چې که زه بېرته راستون نشوم، هغه باید په تا پسې راووزي.

ترې ومې پوښتل:

- خیریت وو چې تاسې دوو دغسې یو پلان جوړاوه؟ لکه چې دې ته مو حساب کړی وو چې که زه ژوندی درڅخه خلاص شوم او ته پساو شوې، نو یوه لار به درپاته وي.

هغه چوپ وو، مګر همداسې بد-بد یې راته کتل. په غوسه او لوړ اواز مې ورته وویل:

- خبرې وکړه. تا او تېمور وښودله چې د باور او ډاډ وړ نه یاست، مګر نه، زه دې نه وژنم.

- قسم واخله چې نه مې وژنې!

- قسم ته اړتیا نشته!

بیا مې ورته وویل:

- شیان دې ټول کړه چې حرکت کوو.

- نه، اول باید قسم واخلې چې ما به نه وژنې!

- د نر یوه خبره وي!

ظهیر چابک خپل شیان راټول کړل. ما هم خپل سامان چې صرف یو څه گوتشمېر ځیزونه ول، راواخیست، توپنچه مې تر کورتۍ لاندې ونیوله او ورته ومې ویل:

- درځه اسونه زین کړه!

هغه د اسونو په زینولو اخته وو، یودم مې خپله تشه توپنچه راپه یاد شوه. پر ماغزو چې مې ښه زور راوست رایاد شول چې له کوټې څخه د راوتلو پر مهال مې یاده توپنچه پر ځمکه ونه لیده. شپږم حس مې خبرداری راکړ چې هغه د ظهیر په گوتو ورغلې ده او غواړي پر موقع کار ځنې واخلي. بالکل عاقلانه پلان یې ترلی وو، ځکه مرمۍ یې هسې هم له ده سره وې او که په کوم چل یې حتا یوه مرمۍ هم وراچولې وای، کار یې راکړوپولای شو.

د لا ډاډمنتیا لپاره مې پرېښود چې اسونه زین کړي. وروسته مې ورته وویل:

- درځه یو پلا بیا کوټه ښه سمه وگورو، هسې نه یو شی راڅخه پاته شوی وي.

ده په نرمه لهجه او خورا سړه سینه راغبرگه کړه:

- زه به ورشم!

ورته ومې ویل:

- نه، دواړه ورځو!

انگېرنه مې پرځای وه؛ توپنچه ده پټه کړې وه. مخ دېوال ته مې ودراوه او د بغل جېبونه مې یې ورتلاښي کړل، کوم غټ شی مې پکې پیدا نه کړ. زه هم تر ده په کمه نه وم. په یوه لاس مې توپنچه ونیوله، په دا بل لاس مې یې د راسته پښې پایڅه ورپورته کړه... شی نه وو. خو کله چې مې پر کینه پښه لاس ورتېر کړ، ومې لیدل چې د توپنچې څوکه یې په موزه منډلې وه. ترې راومې ایستله. ورپسې مې تر څټ

ونیو او دوه درې ځله مې تندی له دېوال سره وروجنگاوه. وروسته ځنې راشا ته شوم او ورته ومې ویل:

- در روان شه، ولې ولاړ یې؟

ظهیر نابېره سر وځرخېد، سر یې راته سیخ کړ او راباندې راپه هوا شو. توپنچه مې تیاره په لاس کې وه او کولای مې شول په یوه مرمۍ یې همالته سوړ-گوړ پر ځمکه وغورځوم، خو دا کار احمقانه وو. د ټک په اورېدو سره د شاوخوا مېشتو بلوڅانو پام دې خوا ته را اوښت او له شک پرته راپسې راتلل.

د ظهیر برید تېز وو، خو زما غبرگون بیا تر هغه لا چټک وو؛ ژر پر دوو پښو کښېناستم، داسې چې سر مې د هغه د دواړو پښو ترمنځ راغی. په دې ډول نو یار لالا همداسې زما د سر له پاسه تېر او شا ته پړمخې پر ځمکه ولوېد. پر همدې بیعقلانه حمله یې خپل مقاومت پای ته ورساوه، ځکه خپله وروستۍ هیله یانې هغه تشه توپنچه یې له لاسه وتلې او له دې سره یې زما د مغلوبولو نقشه هم په اوبو لاهو شوې وه.

له راپاڅېدلو سره سم یې زما په لاس کې پر توپنچه سترگې ونښتې چې خوله یې د ده خوا ته وه. بد-بد یې له سره تر پښو راته وکتل او بې څه ویلو مخ پر دروازه روان شو. ورته ومې ویل:

- که کامیابه شوی وای، دستې دې وژلم، ځکه قسم دې نه وو اخیستی!

ودرېد او ویې ویل:

- زما یوازنی هدف دا وو چې توپنچه درڅخه واخلم!

- بیا دې څه کول؟

څه یې ونه ویل او له خونې څخه ووت. زه تر شا ورپسې شوم. پر اس تر سپرېدلو وړاندې مې زین په ځیر-ځیر سره وکوت، ځکه هغه د باور وړ نه وو، ممکن کوم پسات یې په کړی وای. اول خپله سپور شوم، بیا مې هغه ته د سپرېدلو وویل. د اسونو تر روانېدو مخکې مې ورته وویل:

- که دې بیا دغسې بیعقلي وکړه، نو دا تر کورتۍ لاندې توپنچه مې نور نه درڅخه درېغوم او د خپلې هغې مخکنۍ ژمنې هم په کیسه کې نه یم.

هغه مخکې زه ورپسې مو له بلوچ آب چینې څخه حرکت وکړ. هوا په بشپړه توگه تیاره شوې وه او موږ د سرحد په رېگستان کې مخ پر لوت زنگي احمد روان وو.

سره له دې چې هغه بې‌وسلې وو، بیا مې هم له توپنچې لاس نه ایسته کاوه، ځکه زه خپله هم د دوی په شان قاچاقبر وم او ښه په رسمیت مې پېژندل چې څه بدې بلاوې دي. شک نه وو چې که موقع په لاس ورتلای، حتماً یې زما د مغلوبولو هڅه کوله.

په هغه صورت کې نو خامخا وژل کېدم. پر لارې مې یو ځای ترې وپوښتل:

- ایا تا د تېمور په امر زما له توپنچې څخه مرمۍ وایستلې؟

- همداسې یې وبوله!

- نو بیا موږولې هلته په کویټه کې دا توپنچه راکوله؟

ویې ویل:

- ځکه تا یې غوښتنه وکړه.

- ولې دې خالي سلا کړم؟

- چې وژنې مې لا د دې پوښتنې ځواب نه درکوم.

- د ځواب اړتیا هم نشته، ستا او تېمور نیت راته مالوم دی.

- نو بیا ولې پوښتنه راڅخه کوې؟ خو یو شی دې باید په یاد وي، هغه دا چې په عباس بندر کې په ترلاسه شویو پیسو کې د تېمور ونډه باید هېره نه کړې، ځکه هغه درته په تمه دی.

- دا ژمنه ما له هغه سره په خپله هم کړې ده!

زه او ظهیر نور هغه پروني ملگري نه، بلکې سرسخت دښمنان وو. صرف په دې توپیر چې ما یې د وژلو نیت نه درلود، مگر هغه په هېڅ وجه صرفه نه راباندې کوله او په یوه کوچنۍ موقع کې یې ټوکر-ټوکر کولم. نوموړی د ایران سرحدي کرښې ته

له نژدې پرتو پاکستاني بلوڅانو څخه وو. د دې خلکو په وینه کې د زړه‌سوي او ترحم په نامه ماده نشته.

پلان مې دا وو چې کرمان ته نژدې څنې ښکته شم، ځکه عمومي سړک ته وروتلي لارې سمې رامالومې نه وې او تر هغه ځایه مې د ده لارښوونې ته اړتیا درلوده. ټوله شپه مو مزل وکړ او دا سبا ماپښین مهال لوت زنګي احمد ته ورسېدو. ظهیر وویل:

- دلته باید لږ دمه وکړو.

ورته کړل مې:

- نه، صرف د اسونو د اوبولو لپاره تمېږو، وروسته بېرته روانېږو.

ما دوې موخې لرلې؛ یوه دا چې ژر تر ژره کرمان ته ورسېږو او بله دا چې هغه د خپل شیطاني پلان له عملي کولو څخه راوګرځوم. په لوت زنګي احمد کې نژدې نیم ساعت ودرېدو او بېرته مو حرکت وکړ.

دا سبا غرمه مهال کرمان ته ور نژدې شوو. پرېکړه مې وکړه چې له ظهیر سره نور خپله لار بېله کړم. ورته ومې ویل:

- همدلته یې ستا خپله، زما یې خپله!

هغه لکه د دې خبرې د اورېدو تمه چې یې نه لرله، په هېښتیا یې راته وویل:

- خو زه باید تر کرمان پورې درسره ولاړ شم، ځکه ستا او صادق تر ملاقات وروسته باید تېمور ته بېرته د هغه ګوتمې ورووړم.

په پرېکنده لهجه مې ورته وویل:

- د تېمور ګوتمې مې په‌کار نه ده، دا دی اوس یې لا واخله او ورته ووایه چې د صادق لیدلو ته له سره اړتیا نه لرم. بس چې ستا په وسیله یې خپله ملګرتیا تر دې ځایه راته ثابته کړه، همدا کفایت کوي.

هغه غاښونه سره وچیچل او ویې ویل:

- نو ستا له اوله لا نیت بل وو او هسې په چل-ول دې تېمور مجبور کړ چې تر پوله دې راواړوي.

گوتمې مې ورکړه او ورته کړل مې:

- زما، ستا او تېمور کسب و کار ولاړ پر همدې چل-ول دی. کټمټ لکه ته چې په چل-ول راسره را روان شوې، ما هم همداسې وکړل. له دې پرته مې بله هېڅ چاره نه درلوده.

ظهیر یوه شېبه چوپ وو. وروسته یې یوه له خنښم او کرکې ډکه خندا وکړه او ویې ویل:

- تېمور ته تر ما ښه پېژنې او درمالوم دی چې څومره کینه‌کښ انسان دی. دومره اسانه دې چیرې پرېږدي او کله چې یې راچپه او تر لغتو لاندې کړې، بیا به دا ټول حسابونه درسره تصفیه کړي.

په سره سینه مې ځواب ورکړ:

- زه هم همداسې یوې ورځې ته سترګې پر لار یم او هیله ده زما دا پیغام ښه په امانت ور ورسوې.

ځنې روان شوم. د شا له خوا یې راپسې ږغ کړل:

- هغه زما توپنچه؟

اس مې ورتاو کړ او ورته ومې ویل:

- هو رښتیا، راشه توپنچه دې واخله. خو دا چې زما د توپنچې مرمۍ ستا سره دي، نو ستا د هغې مرمۍ بیا د یادګار په توګه زه له ځان سره ساتم.

توپنچه مې وروغورځوله. هغه چیغه کړه:

- اې لېونیه، مرمۍ مې په‌کار دي. دا تشه وسله نو څه په وکړم. په خدای قسم چې مرګ به دې زما له لاسه وي نه د تېمور له لاسه.

د زاریو او شکایتونو په کیسه کې یې نشوم. اس ستړی وو، بیا مې هم قیضه ټینګه-ټینګه راکش کړه چې تېز وځغلي. څه لار چې مې ووهله تر شا مې وکتل، ظهیر نه ښکارېد. ګواکې تللی وو چې له تېمورسره په ګډه زما د وژلو پلان جوړ کړي.

په کرمان کې مې درې ورځې تېرې کړې. په دې وخت کې مې هم ارام وکړ او هم مې له دوستانو، قریبانو او ملګرو سره ولیدل. وروسته مخ پر تهران وخوځېدم چې د ایرما ماموریت پای ته ورسوم.

ملګرو او دوستانو ته مې وویل چې عباس بندر ته ځم او په وروستۍ ورځ له خدای‌پاماني پرته له کرمانه راووتم. پر لارې د هغه ساعت له اړخه اندېښمن نه وم او ډاډه وم چې له لودویک نامې سره نه مخامخېږم. اخیر هغه ورځ هم راورسېده چې په تهران کې د راسپارل شوي ماموریت ټاکلي ځای ته ورننوتم.

د لاله‌زار واټ په یوه هوټل کې مې کوټه ونیوله. د شپې تر نهو بجو پورې مې په پاریس بوفه کې د هغه کس په اړه سوچ وکړ. په دې مې تقریباً سر خلاص وو چې د دغه سړي او ایرما تر منځ څه اړیکه ده.

زما د هوټل او پاریس بوفې تر منځ صرف پنځه دقیقې لار وه او کله چې ور ورسېدم، یوازې دوه تنه مشتریان لیدل کېدل او زما مطلوب کس پکې نه وو. د ایرما له قوله هغه د نهو او لسو بجو تر منځ هلته راتلی. د وخت تېرولو لپاره مې اسلامبول واټ درې څله پلی ګز و بر کړ. داسې ښکارېده لکه ساعت چې ډېر ورو چلېږي. څو دقیقې د لاله‌زار واټ په سر کې د مایاک سینما مخې ته چې اوس یې سهېلا بولي، ودرېدم او همدا چې نهه نیمې شوې، د پاریس بوفې خوا ته رهي شوم.

دننه یوه خامه سره رڼا خپره وه، په فضا کې د لوګیو ګاټه اوریځې ګرځېدې. په دې حال کې د یوه ناشنا کس موندل اسانه کار نه وو. ډېری یې بهرنیان ول. دوې یو څه زړې ښځې هم پکې لیدل کېدې چې په یوه لاس کې یې څښاک او په بل کې یې سګرېټ نیولی وو. له بده‌مرغه هغه کس مې په سترګه نشو. لسو ته یوازې پنځه‌ویشت دقیقې پاته وې.

څه کم لس بجې چې نور کرار-کرار نهیلی کېدم، درې تنه راننوتل. مطلوب کس یې دریم تن وو. په لومړي نظر مې وپېژاند. په چپه لاس یې نسواري رنګه دسکله اغوستې وه او یو تازه لګېدلی سګرېټ یې د همدې لاس په دوو ګوتو کې نیولی وو.

یوازې وو او له هېڅ مشتري سره یې سلام علیك ونه کړ. حتا شاوخوا یې هم ونه کتل، سیده ولاړ، د ځبناکو ګیلاس یې ورواخیست او ودرېد. تر څار مې لاندې وو. سترګې یې ظاهراً په خپل ګېلاس کې وې، لیکن تر کونجو یې ټول مشتریان څارل. له شک پرته د ایرما یا یوه بل داسې کس په تمه وو چې ساعت یې ورسپارلای.

پاڅېدم، په داسې حال کې چې هغه ته مې شا وه له کورتی څخه مې یو سګرېټ راوایست، ورروان شوم او داسې مې وښودله لکه اورلګېت چې مې په کار وي.

مخامخ ورته ودرېدم او په انګلیسي مې ترې وپوښتل:

- اورلګېت لرئ؟

له راکتلو پرته یې سر وخوځاوه، د کورتی له جېبه یې یو کوچنی لېټر راوایست او سګرېټ یې راولګاوه. یو غلیظ دود مې پو کړ او ورته ومې ویل:

- ایرما ته منتظر یاست؟

یودم یې سر نېغ ونیو، سترګو ته مې ځیر شو او ویې ویل:

- ایرما؟ نه، په دې نامه څوك نه پېژنم!

- مګر زه د هغې یو پیغام درته لرم!

هغه یو څل بیا د ایرما له پېژندلو انکار وکړ او په سړه سینه یې وویل:

- لکه چې معشوقه دې ده، همدلته ورته ودرېږه، خامخا یو ګړی بعد راځي.

له سګرېټه مې یو بل دود کش کړ او ومې ویل:

- پر ما باور وکړه، ایرما رالېږلی یم چې د هغې پیغام درکړم. نوموړې نور په دې دنیا کې نشته!

ناشنا سړي خپل پاته ځبناك پر سر واړاوه او ویې ویل:

- بهر درته منتظر یم!

د پیسو تر ورکولو وروسته سملاسي دباندې ووت. زه دقیقه دوې وروسته ورپسې ورووتم.

هغه د سړك د غاړې له چرې سره ولاړ وو. چې ورنږدې شوم، ویې ویل:

- زما سره راځه!

تر سړک واوښتو. د خپل موټر دروازه يې خلاصه کړه او شتړنگ ته کښېناست، زه يې هم څنگ ته کښېناستم. څو شېبې وروسته روان شوو. ترې ومې پوښتل:

- چيرې ځو؟

سړي وويل:

- لکه څنگه چې ما پر تا باور وکړ، ته هم بايد پر ما باور وکړې. بې پردې بايد سره وړغېږو. د ډېرو شيانو په باره کې بايد پوښتنې درڅخه وکړم، مثلاً په نوکندي کې څه پېښ شول او ايا د لودويک په نامه کس دې وليد که نه؟

ورته ومې ويل:

- يانې ته هم هغه پېژنې؟

- هو، لږ وخت کېږي چې سره پېژنو. خير دا دې وي، اوس دا راته ووايه چې زما کور ته راسره ځې که له ښاره دباندې کوم بل ځای؟

- پر ما فرق نه لري. چې ستا خوښه وي.

- نو زما کور ته به ولاړ شو او هلته به د خپل دغه شناخت په وياړ شونډې هم لندې کړو.

دولت دروازې ته له رسېدو سره سم د روزولټ واټ خوا ته تاو شو، خو يو څه لار وروسته يې ناڅاپه پر اکسلېټر پښه ټينگه کړه او ويې ويل:

- نظر مې واوښت، له ښاره دباندې يو ځای ته ځو!

د هغه دې بدلون شکمن کړم، مگر څه مې کولای شول، پر يو و بل مو باور کړی وو او زما يوازنی ډاډ هغه توپنچه وه چې په خپل جېب کې مې يې شتون احساساوه. موټر يې ډېر گړندی چلاوه. تر څو فرعي واټونو تېر او شميران واټ ته ورسېدو او هغه شېبه په شېبه موټر لا چټکاوه. د کېلومتر ستنه د اتيا او نوي تر منځ کښته پورته کېده.

ورته ومې ويل:

- دومره لوړ سرعت خطرناک دی!

هغه په داسې حال کې چې هر څو شېبې وروسته يې د تندي په هنداره کې شا ته کتل، وويل:

- کله چې زموږ تر شا راروان موټر چې دننه څراغ يې لگېږي، تر موږ تېر شو، نو ته چابک خپل سر کښته کړه.

په خبرو کې ورولوېدم او ورته ومې ويل:

- ايا هغه په موږ پسې څارو دی؟

- زما په خيال همداسې ده، احتياط ښه دی!

د ضرابخانې په درې لارې کې د نياوران خوا ته وگرځېد. تر شا راپسې موټر په لېونۍ منډه جوخت راپسې وو. زه يې هم تېرېدو ته سترگې پر لار وم. يو وخت تر موږ تېر شو. موږ دواړو سرونه خم کړل. سړي راته کړل:

- شی ونشو. فکر مې کاوه شايد دزې راباندې وکړي. البته د هغوی اصلي نښه ته وې.

- زه؟ هېڅ داسې دليل نه وينم چې له امله دې هغوی ما په نښه کړي.

- گران ملگرې، لودويک به هر ځای لکه سيوری داسې درپسې وي. زه يې ډېر ښه پېژنم.

- مگر له هغه څخه مې په کويټه کې ځان ورک کړ او هېڅ امکان نه لرې چې راخبر شوی دې وي.

- په هر صورت، اوس دې مخ ته پام ساته. ايا وسله لرې؟

- هو او ښه مې هم خطا نه لري.

يو لوی چوک راغی. پر هغه د راگرځېدلو پر وخت مې د موټر په رڼا کې يوه ښځه وليده چې د سړک پر منځ پرته وه. سړي ته مې وويل:

- ودروه. زما خياله هغه زموږ څخه تېر شوي موټر وهلې ده.

ده راته وويل:

- او دې ته نه گورې چې داسې کش و پش والا ښځه د شپې دا وخت دلته څه کوي؟

- باید روغتون ته یې ورسوو!

له هغې ښځې څخه نژدې لس متره ها پلو یې موټر ودراوه او ویې ویل:

- ونیسه ورشه ویې گوره چې ژوندی ده که مړه. او گوره هر وخت چې مې د موټر بتۍ(گروپونه) مړې کړې، نو په یوه ټوپ د سړک راستې خوا ته ځان ورسوه او هلته پر ځمکه پروت وکړه.

- ستا په خبرو خو مې هېڅ سر ولاکه خلاصېږي.

- خیر ډېر ژر به دې سر په خلاص شي.

زه له موټره راکوز او د هغې ښځې خوا ته درروان شوم. هغه بې‌حرکته پرته وه. یودم مې ورته فکر شو چې لړ سره وښورېده او په همدې ان کې زما ملگري د موټر بتۍ گل کړې. زه هم بېله ځنډه د سړک ښي خوا ته وغورځېدم او هلته په ویاله کې پرېوتم. څو پرله پسې ډزو شپنۍ چوپتیا دړې-وړې کړه. څو مرمۍ ما ته نژدې پر ځمکه ولگېدې. له ځان سره مې وویل: غواړي ومې وژني. خو په سبب مې یې سد نه رسېد. توپنچه مې په لاس کې نیولې وه، مگر د ویشتلو لپاره مې کومه نښه نه لیدله. اوس مې له دې ځایه د پاڅېدو زړه هم نشوای کولای.

د یوې لنډې شېبې لپاره د موټر بتۍ ولگېدې، ورسره جوخت ډزې وشوې او یوه سپکه چیغه مې تر غوږو شوه. دا پېښې دومره چټکې او پرله پسې وې چې تا به ویل پر یوه ځای شوي دي.

- ملگرې چیرې یې؟

- دلته د سړک پر غاړه!

راپاڅېدم. زموږ په څو قدمۍ کې له ولاړ موټر پرته مې بل څه نه لیدل. هغه ناشنا سړی مې خوا ته راغی او راڅخه ویې پوښتل:

- لگېدلی خو به نه یې؟

- نه، دا دی وینې مې، جوړ تیار یم. ته څنگه؟

- زه هم جوړ یم. راځه ولې ولاړ یې. باید بېرته پر راغلي لار ستانه شو.

- هغه پر سړک پرته ښځه؟

سړي خوب راکړ:

- هغه اوس هم همالته پرته ده، مګر نوره ژوندۍ نه ده. که مې یا د موټر بتۍ ژر نه وای مړې کړې او یا مې تا لاړښوونه نه وای منلې، نو له شک پرته به اوس سوری-سوری وای. له نېکه مرغه چې هغه وروستۍ ډزې زما د وسلې وې او هغه مې په ووژله.

- هغه تا ووژله؟

- په دې باره کې به بیا وروسته په تفصیل وږغېږو. اوس راځه چې ځو!

د هغې ښځې لاش ته ورغلو. سړي له جېبه یو کوچنی څراغ راوایست او پر هغه یې ولګاوه. ښځه د شا پر تخته پرته او شاوخوا یې په وینو لړلې وه. ځوانه او ښکلې وه. توپنچه یې یو څه ها پلو پر سړک پرته وه. سړی ورچوغ شو او د هغې لاسي دسکول یې ورواخیست. وروسته یې ژر-ژر جسد وکوت او ما ته یې وویل:

- د هغوی تر راتلو مخکې باید له دې ځایه پښې سپکې کړو.

- د چا؟ هغه موټروالا ښېې چې تر شا راپسې ول؟

- هو، دغه مېرمن هم په هماغه موټر کې سپره وه.

د دغو چټکو او سربدالوونکو پېښو په پیل کې لا زما له سږمو د وینو بوی ونښت. اوس مې کرار-کرار په ځینو نورو کیسو هم سد ورسېد. په سړي پسې شوم. څو شېبې وروسته مو موټر بېرته پر راغلې لار په منډه وو. دواړه چوپ و غړپ وو. اخیر ما چوپتیا ماته کړه او ومې ویل:

- اوس چیرې ځو؟

بېله ځنډه یې راته کړل:

- زما د یوه ملګري کره، پاته مجلس به هلته سره وکړو...

ما په جېب لاس ننه ایست، د ایرما ساعت مې راوایست، ورته ومې نیو او ومې ویل:

- دا د ایرما امانت ژر درواخله او ما په ښار کې یو ځای کښته کړه.

هغه د سترګو له ګوټونو راوکتل او ویې ویل:

- ستا سره مې نور کار هم دی. ساعت اوس درسره وساته، چې ورسېدو بیا یې درڅخه اخلم.

- مګر ما ته باید هر څه واضح وویل شي چې په دې ګردو(ټولو) کیسو کې زما دنده څه ده. که مې خوښه وه، ښه، که نه همدومره بس ده. اوس مې هم ډېر کار کړی دی.

هغه په نیمه غوسه او توند انداز راته وویل:

- ته بېحده تلواري یې، درته ومې ویل چې لږ صبر وکړه. حتماً دې زما خبرې پر زړه لګېږي. یو قاچاقبر باید زړور وي او له وژنو او نورو ورته پېښو باید ونه ترهېږي. په تېره بیا ته چې عملاً دې په ډېرو خطرناکو پېښو کې خپله زړورتیا هم په زبات رسولې ده.

- ښه نو ته زما له تاریخچې خبر یې؟

- هو، تر یو بریده... او دې ته به هم ضرور حیران یې چې څنګه خبر شوی یم!

- دومره لنډه یې هم مه راګرځوه، هسې خو ډاډه یم چې په ډېرو شیانو خبر یې.

ویې خندل او څه یې ونه ویل. خندا یې زرګونه ماناوې لرلې او د هغه د شخصیت څو اړخیزتوب یې غبرګاوه. بیا مو تر منځ خاموشي شوه. له همدې موقع څخه په استفاده مې د دغه سړي او زما د احتمالي دندې په باب سوچونه پر را ایله کړل. پر ملګرتیا مو ساعت دوه تېرېدل او هغه په دې لنډه موده کې د یوه جنایتکار، یوه پولیس او همدارنګه یوه باوري انسان په توګه ځان ښکاره کړی وو. کله چې یې راته وویل چې یو قاچاقبر باید ډېر زړور وي، پوه شوم چې سړی تر لودویک په کراتو-مراتو خطرناک دی.

موټر په چټکۍ روان وو، خو چیرې؟ هېڅ نه پوهېدم. د خپل ځان واک مې ګواکې هغه ته ورسپارلی وو. په اوایلو کې مې له دغو پېښو څخه د یوې وړاندوینه هم نه کوله او یوازنی پلان مې دا وو چې له لیدلو سره سم به ساعت ورسپارم او پر خپله مخه به ترې روانېږم. خو هغه دومره ماهرانه ولوبېد چې زړه نا زړه یې د هغې

مېرمنې په قتل ورګډ کړم. ښايي په هغه د پسې کېدو بل لامل زما پلټونکی او ماجراخوښوونکی حس وو. څو دقيقه يې خاموشي يې په دې سوال ماته کړه:

- په څشي کې فکر کوې؟

ومې ويل:

- د هغې مېرمنې په وژلو کې.

- اوه ملګرې، هغه مړه شوه، نور چورت مه پکې وهه. وروسته به يې په اړه نور مالومات هم درکړم. اول بايد خپل غم وخورو. اوس زما د يوه ملګري کور ته چې زما په شان بهرنی دی، ځو. هلته به پر ډېرو شيانو سره وږغېږو. مطلب مې دا دی چې يو و بل به لږ سم او ښخکې سره وپېژنو. ډاډه يم چې مخالفت به مې ونه کړې، ځکه زه له کلونو-کلونو راهيسې په تا پسې ګرځېدم.

- په ما پسې؟ زما و ستا د ملاقات خو دوه ساعته لا نه کېږي.

- پوه نشوې. مطلب مې ستا په شان يو څوک دی چې همدومره زړور وي او د پېښو په غېږ ورتللای شي.

يو ګړی په فکر کې شوم، وروسته مې ورته وويل:

- په هر صورت، اول بايد تا سم وپېژنم تر هغه وروسته به بيا خپله پرېکړه وکړم.

- ډاډه يم چې له لودويک څخه تر رابېلېدو وروسته دې خپله پرېکړه کړې ده.

ځواب مې ورنه کړ... موټر د شاهرضا واټ په منځ کې يوې کوڅې ته ورتاو شو او هلته د يوې درې پوړېزې ودانۍ مخې ته ودرېد. سړي د موټر کيلي په جېب کې واچوله او ويې ويل:

- زما د انډيوال کور ته تر ورتلو مخکې بايد يو و بل په نامه سره وپېژنو. زه وارنر نومېږم او کولای شې په همدې نامه راږغ کړې.

ما هم خپل نوم ورواخيست. وروسته له موټره پلي شوو. څه کم دوولس بجې وې. ناپېژاند سړي چې تر دې وروسته يې وارنر بولو، د هغې وژل شوې مېرمنې دسکول په لاس کې ونيو او تر ما يو ګام مخکې ودانۍ ته ننووت. ملګری يې په دريم پوړ کې اوسېد. وارنر د دروازې زنګ وکړنګاوه. دقيقه دوې وروسته د دالېز

ګروپ ولګېد، ورسره جوخت په کولپ کې کیلي وڅرخېده او دروازه پرانیستل شوه.
کوم څه چې ما یې تصور نه وو کړی دا وو چې د وارنر انډیوال به یوه ښځه وي هغه هم ځوانه او ښکلې.

هغه تازه له خوبه راپاڅېدلې وه او زما لیدو هېڅ هېښه نه کړه. په جرمني یو څه سره وګړېدل وروسته وارنر یو و بل ته سره معرفي کړو. هغه انجیلا نومېده او روانه فارسي یې ویله. وارنر تر تخرګ لاس رالاندې کړ او ویې ویل:

- دا نو ډېر ښځاره ځای دی!

یوې تیاره کوټې ته یې ودرولم، ور یې ورپرانیست، ګروپ یې ولګاوه او ویې ویل:

- مهرباني وکړه درځه. انجیلا مې پخوانۍ ملګرې ده او دلته یوازې اوسي.

زه په شمېرلو ګامونو د خونې منځ ته ولاړم او هلته پر یوه پرته څوکۍ کښېناستم. وارنر هم مخامخ راته کښېناست. څه وخت وروسته انجیلا څښاک راوړ، پر مېز یې دواړو ته کښېښود او ویې ویل:

- زه ځم ویدېږم. تاسې چې هر وخت وتلئ، دروازه درپسې پېش کړئ، خپله کولپېږي.

وارنر وویل:

- فکر کوم ناشته به همدلته ستا سره وکړو.

انجیلا ځواب ورکړ:

- چې ستاسې خوښه وي. زه ځم ویدېږم.

هغه خوبخونې ته ولاړه او موږ یې یوازې سره پرېښودو. په دې شپه کې مې د وارنر کینې لاس ته پام شو، بې دسکلې وو. سر مې خلاص شو چې دسکله یې صرف پاریس بوفې ته د راننوتلو پر وخت اغوستې وه او هغه هم یوازې د دې لپاره چې د هغه ساعت څښتن یې وپېژندلای شي. دا هم راته څرګنده شوه چې ایرما وارنر نه پېژاند، ځکه همدا د دوی دوو تر منځ شفر وو. په دې اړه مې پوښتنه ترې ونه کړه،

ځکه د پوښتنې شیان بې‌شمېره ول او په دومره لنډ وخت کې د ټولو سوالونو ځوابونه ترلاسه کوله ناشونې وه.

وارنر خپل جام پورته کړ او ویې ویل:

- د یو او بل د سلامتی او خوږې ملګرتیا د دوام په پار یې څښو!

تش جامونه مو پر مېز کېښښودل. هغه راڅخه وپوښتل:

- نور څښې؟

ځواب مې ورکړ:

- نه، بس ده. مرۍ مې لنده شوه.

وروسته یې یو سګرېټ ما ته راکړ، بل یې په خپله خوله کې ونیو او ویې ویل:

- اوس د یو او بل د پېژندلو وخت راورسېد. ښه، وایه له کومه ځایه یې راپیل کړم!

د ایرما ساعت مې د دوهم ځل لپاره له جېبه راوکیښ، پر مېز مې کېښښود او ومې ویل:

- له دې ځایه یې راپیل کړه چې زما ماموریت یوازې د دغه ساعت درسپارل ول او د دا نورو پېښو یادونه ایرما نه وه راته کړې.

وارنر ورو غونډې ساعت ورواخیست، په لاس کې یې ونیو او ویې ویل:

- دا دی ساعت راورسېد، ارام شوې؟

- هو، مګر باید همالته په پاریس بوفه کې دې ارام کړی وای.

وارنر وخندل او ویې ویل:

- اوس هم دومره جدي پېښه نه ده شوې؛ صرف یوه ښځه وژل شوې او د وژونکو کومه نښه یې هم هلته نشته. ایا ډارېږې؟

- نه، بالکل نه، ځکه په دې ښار کې ما څوک نه پېژني. بل دا چې لکه تا چې ووېل، د وژونکي یانې ستا، کومه نښه هم هلته نشته.

- ګوره فکر دې وي چې زه و ته دواړه قاتلان یو. یانې که پولیس خبر شول، نو یوازې زه نه، بلکې ته هم راسره شریک یې.

په درد-درد مې ور وکتل، سملاسي پاڅېدم، سگرېټ مې په سگرېټ دانۍ کې مړ کړ او ومې ویل:

- دا ما ته ګډ یې؟

وارنر هماغسې په ناسته نېغ-نېغ راوکتل او ویې ویل:

- دلته یوازې زه و ته یو، انجیلا په خپله کوټه کې ویده ده.

- زه جدي یم، ټوکې مه کوه... ستا په خیال زه یو ډارن انسان یم چې ګواښې مې؟

هغه په لوړ اواز وخندل، بیا راپاڅېد او پر اوږه یې لاس راواچاوه... لاس مې یې په غوسه له اوږې وڅانده او ورته ومې ویل:

- هر څه چې دې پر زړه دې صفا-صفا یې راتهووایه او دا هم ښه زړه ته تېره کړه چې ستا هېڅ ډول ګواښ نتیجه نه ورکوي.

وارنر هماغسې په سړه سینه راته کړل:

- ګواښ-مواښ نشته... ما کله داسې کوم څه وویل... ډېر ښه، قاتل زه یم، سهي شو؟ کښېنه تر اوسه لا د پټې سر دی. ډېرې کیسې پاته دي چې باید پر وړغېږو. بخښنه غواړم!

بېرته پر خپل ځای کښېناستم. تر یو بریده یې په مطلب پوهېدلی وم. ویې ویل:

- تر هر څه وړاندې د ایرما او د پولې د هغې غاړې پېښو کیسه راته وکړه.

د هغه د سگرېټو له کوتۍ څخه مې چې پر مېز پرته وه، سگرېټ راواخیست او له ایرما و لودویک سره له لیدلو بیا تر تهران پورې مې ټوله کیسه ورته تېره کړه. ویې ویل:

- ډېره تکړه سړې یې ولا... او څومره به خوشحاله شم که مې وړاندیز ومنې.

- وګورم چې وړاندیز دې څه دی!

- تر وړاندیز مخکې به د هغې مېرمنې په باره کې یو څه مالومات درکړم چې ګړۍ مخکې مې پېښې پر سر ورواړولې، څکه ډېر دې چورت پکې بند وو او څه ناڅه دې خوا هم په بده شوه.

- ښه خبره ده، ژمنه مو هم همداسې سره کړې وه چې دلته به مې له حاله خبروې.

وارنر دوهم سګرېټ ته خاشه ووهله او ویې ویل:

- که دې فکر وو هغه هم زما په شان بهرنی وه او ورسره پېژندل مې نه، صرف یو وار دوه مو سره لیدلي ول. البته د (لیدلو) په مانا به دې بیا زما سره تر یو څه ګډ کار کولو وروسته سر خلاص شي... کیسه داسې وه چې یاده مېرمن له هغه موټره کښته شوه چې زموږ څنګ ته تېر شو او هلته پر سړک پرېوته. پلان یې ډېر تکړه جوړ کړی وو او ډاډه ول چې موږ به خامخا د هغې په لیدو ورکښته کېږو او ګورو به یې.

وارنر لږ څنډنی شو، وروسته یې ادامه ورکړه:

- اوس نو ته فکر وکړه که مو همداسې کړي وای، څه به راشوي وای؟

ورته ومې ویل:

- هماغه چې وشول... مرمۍ یې په موږ کې لګېدلې... مګر تا وویل چې اصلي هدف زه وم.

- نه یاره، هغه مې یوه بېځایه ټوکه درسره وکړه. تا هغوی څه پېژني؟ البته زما په موټر کې یې ته په سترګه شوی وې، نو زما تر وژلو وروسته بیا ستا یرغمل کول ورته اسانېدل. ځکه تا ته د هغسې پېښو وړاندوینه کول لږ سخت ول، خو ستا په کسب کې...

- مګر دا دې ونه ویل چې د هغې صحنې له جوړولو څخه د هغوی هدف څه وو او څه کاره ول؟

وارنر خپل لاس پرانیست، د ایرما ساعت ته یې اشاره وکړه او ویې ویل:

- د دې ساعت ترلاسه کول. او نه پوهېږم چې ستا د هېښتیا وجه دا ده چې دا ساعت مې ولې داسې بېباکه نیولی دی او که د هغوی هویت؟ په هر صورت، دا زما په وړاندیز پورې اړه لري...

ما ناړې تېرې کړې او ومې وپوښتل:

- یانې هغوی په دې ساعت خبر شوي ول؟ وارنر وویل:

- زه هم دې ته حیران یم چې ته څنګه د ګیدړي پر سکه ورور لودویک باندې برلاسی شوې او ساعت و ځان دواړه دې سهي سلامت څنې راوایستل؟ هغه ډېر

خطرناک سړي دي، همېشه څېرې او بنې بدلوي. ته يې سم نه پېژنې. له لودويک او ملګرو څخه يې د خونديتوب په پار سر له همدې ګړيه زما د ملګرتيا وړانديز ومنه. پر تا يې څه فرق دی؛ يا له پوليسو څخه د شيانو پټ تېرول او يا زما سره همکاري. دواړې دندې پر پټپټوني ولاړې دي، صرف موخې يې توپير لري.

وارنر ادامه ورکړه:

- د پيسو په کيسه کې مه کېږه، هر څومره چې غواړې در کوم يې. نو بايد نور دوه زړې نشې. څه پکې وايې؟

سپين او بې پردې مې ورته وويل:

- ستا سره د کار کولو ډول راته مالوم دی، مګر دا راته ووايه چې د چا په ګټه ده؟

يوه شېبه يې سترګو ته نېغ-نېغ راوکتل، وروسته يې ورو غوندې وويل:

- د جرمني په ګټه او ډاډه يم چې وبه يې منې، ځکه د دې هيواد اتيا سلنه اوسېدونکي د ايران پلويان دي. او که دې زړه ته نه لوېږي، نو ورشه په خلکو کې وګرځه او له نژدې يې ووينه چې د جرمني په باب څه نظر لري.

موسکی شوم او ومې ويل:

- په کوم باور دې له دومره لوی رازه خبر کړم؟

نابېره يې توپنچه راباندې ونيوله. هېڅ ونه پوهېدم چې له کومه او څنګه يې دومره په تېزۍ راوايستله.

راته ويې ويل:

- سل په سل کې باور درباندې لرم ملګرې. دغه توپنچه د همدې باور ضامنه ده، ځکه کنه مجبور يم د خپلې خوښې خلاف ولاړ شم او يو بل قتل هم وکړم. ان که په اينده کې هم يوه ذره بې‌باوري درپکې ووينم، همداسې به وکړم. خدای دې وکړي چې هر څومره تکړه واوسې او يو عالم خدمت دې راته کړی وي، پر هر څه کرښه راکشوم او په يوه مرمۍ دې ژوند درختموم.

وارنر غوښتل په دې اخطارونو زړه راځخه وباسي. له ځان سره مې وویل که چوپ پاته شم، نو زړه راباندې پیدا کوي. په دې حساب مې باید یو ځل بیا خپل ځان ورته ثابت کړی وای.

ورته ومې ویل:

- زه هم ښه درمالوم یم چې څوک او څه کاره یم!

د هو په نښه یې سر وښوراوه او ویې ویل:

- بالکل دې پېژنم او په همدې خاطر دې درنښت کوم.

ما پسې زیاته کړه او ومې ویل:

- زه ذاتاً یو قاچاقبر یم، د خدای تر ابده ښې و بدې مې لیدلي دي او ستا دا گواښونه یوه ذره اغېز نه راباندې لري. زه او زما ملگري یوازې ملگرتیا او وفادارۍ ته ارزښت ورکوو. ما خپله یو عالم سړې و تودې تېرې کړې دي او له وژلو و جنگېدلو څخه مې سترگه نه کېږي. پر ما توپنچه نیول یو بې‌پایلې او بې‌فایدې کار دی. توپنچه زه هم لرم. بل دا چې ډېر سورسترگي ملگري لرم چې همېشه مې څاري او د چا لاس نه راباندې پرېږدي.

توپنچه د وارنر په لاس کې درنه شوه، ورو یې پر مېز کېښېښوده او ویې ویل:

- هېڅکله مې ستا غوندې زړور سړی نه وو لیدلی چې دومره سپین او بېخاره ورغېدلای شي. تر دې وروسته زما وسله ستا په اختیار کې ده.

توپنچه مې یې راواخیسته او بېرته مې ده ته ونیوله، ورته ومې ویل:

- یوازې ستا خبرې کفایت کوي، بل شي ته اړتیا نشته!

د ملگرتیا په پار مو لاسونه سره ورکړل. وارنر وویل:

- سر له سبا سهاره خپل کار پیلوو. په تهران او نورو جنوبي ښارونو کې گڼ ملگري لرو چې شپه و ورځ اخته دي. د دې فعالیت لمن د ایران تر پولو هم وراوښتې ده او ډېر ژر به وضعیت مثبتې خوا ته بدل شي.

د ایرما د ساعت په باب مې ترې وپوښتل. راته ویې ویل:

- هغه زموږ څارګره وه او په دې ساعت کې یې ډېر ارزښتناک مالومات رالېږلي دي، خو پام دې وي چې لودویک بیا د انګرېزانو یو ډېر خطرناک جاسوس دی. ان ستا ملګری شانیها هم د همدې ډلې یو سرسپارلی غړی دی. او که کوم وخت بیا پر نوکندي وربرابر شوې، ډېر احتیاط باید وکړې.

- خو لودویک به بیا ایران ته رانشي.

وارنر وخندل او ویې ویل:

- سرچپه، ډېر ژر به یې په تهران یا یوه بل جنوبي ښار کې ووینې. هغه داسې یوه سوسته درخته نه ده چې یو سپک باد یې راچپه کړي. زه بیا وایم چې څنګه دې له هغه څخه ځان خلاص کړی دی؟ عجیبه ده. سره له دې چې لودویک یو پنډ او ناتیاره شی دی، مګر بیا هم په چل او چلبازۍ کې جوړه نه لري.

د وارنر خبرې چې دې ځای ته راورسېدې، زه پاڅېدم. راڅخه ویې وپوښتل:

- خیر کړې؟

- خپل هوټل ته ځم. وخت راوښیه، سبا پر څو بجې سره وینو؟

وارنر یو څه فکر وکړ او ویې ویل:

- سهي ده. سبا پر نهه بجې همدلته سره وینو. خوښه دې ده؟

- مشکل نشته.

مخه ښه مې ورسره وکړه او بېله دې چې د هغه د وړاندیز په باره کې ژور سوچ وکړم، د انجیلا له کوره راووتم. د شپې نژدې دوې نیمې بجې وې. پلی مخ پر هوټل روان شوم. یو څه لار چې ولاړم، د شا له خوا یو موټر راغی او یودم ما ته نژدې د سړک غاړې ویالې پر څنډه ودرېد. ورته ومې کتل، شترنګ ته یوه مېرمن ناسته وه. بل څوک هم ورسره نه وو. په کیسه کې یې نشوم او خپل تګ ته مې په عادي ډول ادامه ورکړه. راپسې راږغ یې کړل:

- ښاغلې... اې ښاغلې... تا ته وایم!

ودرېدم او شا ته مې وکتل. لاس یې د موټر له کړکۍ رااېستلی وو او ما ته یې د ورتلو اشارې کولې. ویل مې ښایي مرستې ته اړتیا ولري. ورغلم، د ویالې پر دې غاړه مخامخ ورته ودرېدم او ترې ومې پوښتل:

- څه مرسته درسره کولای شم؟

هغې له شونډو څخه خپل مړ سګرېټ را ایسته کړ او په موسکا یې راته وویل:

- وبخښه یوه کوچنۍ هیله مې درڅخه درلوده. که یې درته ووایم هسې نه راباندې غوسه شئ چې ولې مې مزاحمت درته وکړ.

ډېره ښه فارسي یې ویله، خو له لهجې یې څرګنده وه چې بهرنۍ ده. په خبرو کې ور ولوېدم او ورته ومې ویل:

- نه، هیله کوم. لکه چې موټر دې خراب شوی دی.

بیا یې راته وخندل او ویې ویل:

- نه، کاشکې داسې وای.

وروسته یې په ګوته کې نیولي سګرېټ ته اشاره وکړه او ویې ویل:

- لېټر مې په‌کار وو. که درسره وي سګرېټ مې راولګوئ!

زما خیال وو چې هغه د یو بل شي په تلاښ ده، خو کله چې مې د لېټر نوم واورېد، حیران شوم.

- ولې حیران شوې؟ خیر، ملامت هم نه یې. د شپې دا وخت پر خالي سړک باندې زما غوندې یوه ځوانه او یو څه ښایسته ښځه چې یوازې ده، لېټر درڅخه غواړي. که ستا پر ځای زه وای، هم حیرانېدم او هم غوسه راتله.

ما یوه پښه د ویالې پر ها بله غاړه تکیه کړه، سر مې ورنژدې کړ او مخ ته مې یې په ځیر-ځیر وکتل. رښتیا هم ښکلې وه. ښایسته جامې یې په تن وې او خوشبویه عطر یې وهلي ول. سګرېټ یې په شونډو کې ونیو او په داسې حال کې چې زما سترګو ته یې کتل، ویې ویل:

- ولې ګورې؟

ما جیب ته لاس کړ، اورلگیت مې راوایست او په داسې حال کې چې خاشه مې

ترې را ایستله، ومې ویل:

- ما خیال وکړ چې ستا غوښتنه به تر یوې خاشې یو څه زیاته وي.

هغې سر وخوځاوه او ویې ویل:

- بالکل سهي وایې. یوه ځوانه او ښایسته ښځه د شپې دا وخت پر سړک د دې لپاره گرځي چې خپل یوازیتوب ختم کړي. که دې زړه غواړي خپل لومړی سوچ دې لا ځواکمنولای شې. راځه موټر ته راوخېژه. سهار ته دوه درې ساعته پاته دي، که دې خوښه وي دا وخت به یو ځای سره تېر کړو.

- چې داسې ده، نو سگرېټ به په موټر کې درولگوم. ایا د موټر لېټر کار نه کوي؟

- نه ولا، خراب دی. ژر کوه. زه ډېره ستړې یم.

په چټکو گامونو پر موټر ورتاو شوم او اړخ ته یې کښېناستم. سگرېټ مې ورولگاوه. دوه درې دوده یې کش کړل او موټر یې روان کړ. ترې ومې پوښتل:

- نوم دې څشي دی؟

هغې هماغسې د مخ په هنداره کې سترگې گنډلي وې، راته ویې ویل:

- د یو او بل د پېژندلو لپاره ډېر وخت لرو.

زه یو عالم رنگینو خیالونو په مخه کړی وم، چې یودم د څټ له خوا یو درونډ گوزار راباندې وشو. مخ ته ورونړېدم. چابک مې شا ته وکتل. سترگې مې دوړنې شوې وې. دومره مې ولیدل چې د یوه غوسه‌ناک سړي سوک راباندې راروان وو، نور په ځان پوه نشوم.

یو وخت راپر خود شوم. سترگې مې پرانیستې. ومې لیدل چې پر ځمکه پروت یم. هوا روښانه شوې وه او یو یخ شمال مې پر مخ لگېد. شاوخوا مې وکتل. څو متره ها خوا یو څو ونې ښکارېدې. سترگې مې بېرته پټې کړې چې راپېښې شوې پېښې رایادې کړم؛ د انجیلا کور... وارنر... تش سړک... په موټر کې یوه ناسته ښځه... اورلگیت... سگرېټ... بغل ته یې کښېناستم... درونډ گوزار راباندې وشو... د یوه غوسه‌ناک سړي سوک او....

سترګې مې روښې کړې او له ځان سره مې وويل:

- لا هم يو بيعقل او بې‌تجربې مخلوق يم. هغه ښځه خو په موټر کې يوازې نه وه، بلکې شا ته يې يو سړی هم ناست وو. مګر دا کوم ځای دی؟

په احتياط پاڅېدم. سر مې يو څه درد کاوه. پر مخ مې لاس را تېر کړ. له سږمو مې رابهېدلې وينه پر سنت وچه شوې وه. جامو ته مې وکتل، په وينو لړلې وې. له ښاره دباندې سيمه وه. يو څو ګامه چې وړاندې ولاړم، شا ته مې وکتل چې شاوخوا ځار وکړم. څو متره ها پلو د سړک له غاړې سره د يوې مېرمنې پروت جسد ټکان راکړ. ورنژدې شوم، ښه چې مې په ځير ورته وکتل شناخته راته وايسېده. لکه يو ځای چې مې ليدلې وي. پر مغزو مې زور راوست. راياد شول؛ هماغه مېرمن وه چې تېره شپه ما او وارنر د سړک پر غاړه ليدلې وه. حيف زما پر بدمرغه قسمت؛ ايا هغې ښځې او سړي د غچ‌اخيستنې په نيت دلته راوړی يم چې د قتل په قضيه کې مې تورن کړي؟ نه، دا شونې نه ده او بايد ژر تر ژره له دې ځايه پښې سپکې کړم.

يودم پر سړک يو موټر راښکاره شو او زما ټولې نقشې يې راګډې‌وډې کړې. ان د پټېدلو موقع مې هم ونه موندله. بله چاره نه وه، برخليک ته تسليم شوم او پر خپل ځای مېخ ودرېدم. موټر په تېزۍ راغی او د هغې ښځې له جسد سره يې بريک وواهه. د چلوونکي اړخ ته ناست کس راکښته شو، جسد ته يې وکتل، وروسته يې ما ته مخ کړ او ويې ويل:

- څومره زړور قاتل يې حتا وهم نه تښتېدلې!

موټروان هم راکښته شو او له خپل ملګري سره ودرېد. دواړه يو ځای زما پر خوا راروان شول. له سره تر پښو يې تر سترګو وايستلم. يوه يې راڅخه وپوښتل:

- توپنچه دې چېرې ده؟

ما چې په دې وخت کې بېرته پر ځان کابو پيدا کړی وو، ځواب ورکړ:

- بايد اصلي قاتل وموندل شي! دواړو سره وکتل، يوه يې راڅخه وپوښتل:

- مطلب دې دا دی چې دا ښځه تا نه ده وژلې؟ هر قاتل او مجرم د تحقيقاتو په شروع کې همدا خبره کوي او ځان سپين چرګ ښيي.

وروسته يې ملګري ته مخ کړ او ويې ويل:

- بايد پوليس خبر کړو!

په دې وخت کې يو بل موټر راورسېد او ټول پر لاښ راتاو شول. جسد سره لمر ته پروت وو. زه پر خپل ځای مجسمه غونډې ولاړ وم او د پوليسو انتظار مې کاوه. له ځان سره مې ويل چې پوليسو ته به له هر څه منکرېږم او يوازې به دا وروستی پېښه تر لکۍ ورته نيسم.

څه سر مو درخوږوم، اته بجې شاوخوا د پوليسو موټرد يوه امبولانس په بدرګه راورسېد. جسد يې ورپورته کړ. زه هم ولچک شوي لاسونه د پوليسو په موټر کې کښېناستم او مخ پر ښار مو حرکت وکړ.

پر لارې مې پر خپل وضعيت کې فکر وکړ او د دې پرځای چې په خواشينی شم، خندا راغله. اړخ ته مې د ناست پوليس راته پام شو او په درد يې راته وويل:

- بيعقله ته خاندې... لکه چې غواړې ځان پر لېونتوب واچوې!

په ارامی او سړه سينه مې ځواب ورکړ:

- نه، بالکل نه. برعکس عقل مې بېخي برابر دی. پر خپل برخليك او قسمت خندا راغله چې څه سپی پسات يې راوکړ.

هغه راته وويل:

- دا خو لا د پټې سر دی، پټی وروسته سورور دی!

سيده يې د پوليسو ماموريت ته بوتلم. په يوه اوږده دالېز کې يې تېر کړم، يوې لويې کوټې ته يې ننه ايستلم، هلته يې ولچک راخلاص کړل او يو پوليس يې راباندې پيره کړ. پر يوه اوږده څوکۍ کښېناستم او سګرېټ مې ولګاوه. تقريباً نيم ساعت وروسته څلور تنه چې دوو يې د پوليسو دريشۍ اغوستې وې راننوتل او تحقيقات يې راڅخه شروع کړل. د تحقيقاتو تفصيل کيسه اوږدوي، ترې تېر به شم. هغوی مې د پوښتنو په جريان کې سړې سينې او پر ځان کابو ته ډېر حيران ول. د هغې ښځې او اورلګيت کيسه مې هم ورته وکړه.څلور واړه راته غوږ-غوږ ول. موضوع له هره اړخه ورته نوې وه. دوولس بجې شاوخوا تحقيقات خلاص شول او

د یوه په امر یې نظارتخانې ته واستول شوم. کله چې د زندان دروازه راپسې وتړل شوه، وارنر رایاد شو چې نهه بجې د انجیلا په کور کې راته سترګې پر لار وو... خوشحاله وم چې پولیسو ته مې د وارنر او انجیلا د کور په باره کې هېڅ نه ول ویلي. په یوه ګوښه کې کښېناستم او پر خپل اوسني حالت مې چورتونه پر را ایله کړل چې وروسته به څه کېږي. ایا د قتل په جرم به مې اعدام کړي؟ ځکه د دوی په نظر خو هغه ښځه له شک پرته ما وژلې وه.

د پولیسو لپاره د پوښتنې وړ ټکی دا وو چې که زه قاتل یم، نو د هغې توپنچه او دسکول مې څه کړل؟ په تحقیقاتو کې یې هم همدا سوال بار-بار تکراراوه او ما هر ځل هغه ښځه او سړی وریادول چې زه یې بېهوښه هلته غورځولی وم.

ویل مې چې وارنر به نو زما د نه راتلو په صورت کې څه کړي وي؟ څرګنده وه چې اول به زما هوټل ته سر ورایسته کاوه او هلته د منفي خواب ترلاسه کولو وروسته یې په نورو هلو ځلو لاس پورې کاوه. ایا وبه کولای شي چې تر دې خایه پل راپسې راواخلي که نه؟

په دې کوټه کې درې نور کسان هم راسره بندي ول. څو دقیقې وروسته رانژدې شول او مخامخ راته کښېناستل. غوښتل یې د دوی دنیا ته تازه راغلی کس وپېژني او خبر شي چې څه جرم یې کړی دی.

د هغوی په لیکې-لیکې جامو کې مې سترګې ښخې کړې وې چې د یوه دډ او وچ اواز مې پام ور واړاوه:

- ایا ته یې هم پر غلا نیولی یې؟

- نه، تر دې مې غټه دربه پېښه کړې ده، یوه ښځه مې وژلې ده!

دریو واړو تکان وکړ. دوهم یې وپوښتل:

- نو ته قاتل یې؟

- همداسې یې وبوله!

- څومره زړور یې ولا!

- او تاسې درې؟

لومړي يې وويل:

- موږ درې سره يې پر غلا راوستلي يو. لا مالومه نه ده چې تر کومه وخته دلته يو، ځکه وروستی حکم لا نه دی صادر شوی.

ډوډۍ يې راوړه. ما خواړه نه درلودل، هغوی په خپلو خوړو کې ورګډ کړم. د زندان چاپېريال يوه ذره اغېز نه وو راباندې کړی، ځکه په هندوستان کې څو واره تر دې چټل محبس ته لوېدلی وم.

زندان ته د لوېدلو ملامتي مې له ځان پرته بل پر هېڅ نشوای وراچولای. ان د وارنر ګناه هم نه وه. ټولې دروازې مې پر مخ تړلې وې او هېڅ داسې انډيوال مې نه درلود چې اوس مې رانغوښتلی وای. يوازې دوو کسانو پېژندلم: وارنر او انجيلا.

ويل مې که وارنر راخبر شي، زما د هغو ښو په بدل کې به حتماً د مرستې لاس راوغځوي. مګر داسې کومه وسيله مې نه درلوده چې هغه په خبر کړای شم. بل دا چې که احياناً خبر کړي مې هم وای، نو څه مالومه وه چې رښتيا به يې هم له دې ځايه ايستلی وای که نه. يو بهرنی سړی وو او که يې زما د بېګناه ثابتولو لپاره لاس و پښې وهلای، نو شايد خپله رسوا شوی وای.

ما په ډېره اسانۍ کولای شول پوليسو ته د انجيلا کور وروښيم او د هغې مېرمنې پر قتل يو بل څېرکی هم ور زيات کړم، مګر زه له هغو کسانو څخه نه وم چې داسې کار وکړم. جېب هم دومره واک نه راکاوه چې يو وکيل ونيسم. همدا يوه پوښتنه مې بيا-بيا له ځانه کوله: اوس بايد څه وکړم؟

د قتل په تور يې نيولی وم. د دوسيې پر وروستۍ پاڼه مې د اعدام حکم ليکلی وو چې ژر يا وروسته پر نورو پاڼو ور اضافه کېدله او داستان پای ته رسېد. اعدام يوه ترهوونکې او ډاروونکې کليمه وه، بيا مې هم کوښښ کاوه چې ډېره توجو ورته ونه کړم. اخير له فکر کولو ستړی شوم، دواړه لاسونه مې مخ ته لپه کړل او په زړه کې مې پر خپل حالت وخندل. چيرې وم، چيرې راغلم او چيرې به ځم؟

هغه درې نور بندیان خوشحاله ول. پر څېرو یې د زندان وېره نه لیدل کېده. هغوی هم زما غوندې د اور تر کُره وتلي خلک ول. یوازنی توپیر مو دا وو چې د دوی د دوسیې پر وروستي پاڼه د اعدام کلیمه نه وه لیکلې.

ډېر ژر مې له زنداني ملګرو سره شیدې ایله کړې.[1] ځان مې د فکرونو له منګولو راوایست او د هغوی په ډله ورګډ شوم. مسخرو او خنداوو ته مو ملا وتړله. د هر یوه د ژوند کیسه جالبه او له ماجراوو ډکه وه. هغوی تقریباً د خپلې کړې د یوه غړي په سترګه راته کتل او کوښښ یې کاوه چې د خپل برخلیک په باب له سوچ کولو مې لیرې وساتي. دې ته ورته صحنې مې څو واره په هندوستان او ان یو ځل په سنګاپور کې هم لیدلې وې. د ماښامنۍ وخت چې راورسېد، ما ته یې هم خواړه راوړل. له هغوی سره مې په ګډه ډوډۍ وخوړه. ساعت دوه وروسته هر یو په یوه کونج کې وغځېد. زما له سترګو خوب تښتېدلی وو. له نوکندې څخه بیا د انجیلا تر کوره او وروسته له تهرانه دباندې غځېدلی سړک او بیا د پولیسو تر ماموریت پورې ټولې پېښې مې د فلم د فیتې په شان د ذهن پر پرده تېرې کړې. ورو-ورو مې سترګې درنې شوې او خوب یوووړم.

یوولس بجې مو د کوټې اوسپنیزه دروازه بېرته شوه او پیره‌دار زما نوم واخیست. وروولاړ شوم. له سره تر پښو یې راته وکتل او ویې ویل:

- راځه!

هغه درې غله هم راپاڅېدل، یوه یې راته کړل:

- تحقیق ته دې بیایي!

بل یې وویل:

- دا وار هم کټمټ هغه د اولې پلا خبرې ورته وکړه. هېڅ بدلون مه پکې راوله!

لنډه مخه‌ښه مې ورسره وکړه او له کوټې راووتم. په څو دالېزونو کې تېر او په پولیس پسې تر شا د محبس له ودانۍ ووتلم. وروسته یې یوې کوټې ته وردننه کړم. لوکس کوچونه پکې پراته ول. د یوه مېز شا ته یو په ونه دنګ سړی په پوځي جامو

---

1 شیدې ایله کول – یانې شناخته کېدل او توکې ټکالې شروع کول.

کې ناست وو. له ورننوتلو سره مې سلام واچاوه، هغه سر راته وخوځاوه. اول يې ښه په غور راته وکتل بيا يې پر مېز په يوه پرنه دوسيه ځان بوخت کړ. څو دقيقې وروسته يې هغه يوه اړخ ته کښېښوده   او ما ته يې وويل:

- ته نور ازاد يې!

سړيه يا ټوکې راسره کوي يا مې يې له خبرو ناسمه اخيستنه وکړه. ترې ومې پوښتل:

- ازاد يم؟

- هو، اصلي قاتل تېره شپه نيول شوی دی، نو ستا يې په مخه ښه!

- نه‌منونکې ده!

- درته ومې ويل چې ازاد يې او کولای شې ولاړ شې!

ومې ليدل چې هغه پر خپله خبره ولاړ دی او ډاډمن ږغېږي. مننه مې ځنې وکړه او پر شا له کوټې څخه رابهر شوم. هغه پوليس چې زه يې تر دې ځايه بدرګه کړی وم، د وره مخې ته ولاړ وو. زما په ليدو يې وخندل او ويې ويل:

- ازاد شوې. ورځه مخې ته دې ګلونه!

په دالېز کې د جنايي څانګې مخ ته تېر او د ماموريت پر لرګينو زينو يوه شېبه ودرېدم. څو ژورې-ژورې ساوې مې واخيستلې او وروسته په چټکو ګامونو روان شوم. له ځان سره مې ويل چې په څلېرويشتو ساعتونو کې دننه-دننه بېګناه ثابتېدل له معجزې په کمه نه ده. دا څنګه کېدای شي چې يو څوک دې د قتل په شان ستر جرم ونيول شي او بېرته دې دومره ژر خوشي کړل شي.

له ماموريت څخه تر ثبت واټ پورې پلی ولاړم. چې څنګه مې تر چوک د اوښتلو تکل وکړ، د يو چا ږغ مې واورېد. شاوخوا مې وکتل. د ويالې پر غاړه يو ولاړ موټر مې وليد. يوه سړي سر ځنې راايستلی او لاس يې راته ښوراوه. وارنر وو. ورمنډه مې کړه، د موټر دروازه مې خلاصه کړه او اړخ ته يې کښېناستم. موټر يې پونده کړ. لومړی پوښتنه يې دا وه:

- تېره ورځ او شپه په محبس کې ښه درباندې تېره شوه؟

شپږم حس مې راته وويل چې د ازادی سبب مې همدی دی او بايد مننه ترې وکړم. په خوب کې مې ورته کړل:

- د دې لويې مرستي له امله مننه!

- مننه پر څه؟

- زما د راخوشي کولو!

- اوه گرانه، دا خو زما دنده وه. برايي چې دې ځنگه له نيول کېدو خبر شوم، سملاسي لاس په کار شوم او نن لس بجې چې مې ستا د راخوشي کولو کارونه خلاص کړل، نو ايله مې زړه لږ پر پښتی شو. ته چې مې د ماموريت پر زينو د راکښته کېدو پر وخت وليدې، نو کاملاً ارام شوم. زه ستا پوروړی وم او همدا يې د ادا کولو تر ټولو غوره فرصت وو.

سگرېټ ته مې خاشه ووهله او ومې ويل:

- خو ما خپله ځان سپارلی وو. ستا سره د تماس نيولو امکان مې هم نه ليد. په دې هم نه پوهېدم چې ته به تر راخبرېدو وروسته څه وکړې.

وارنر وويل:

- اوس د انجيلا کره ځو. هلته مې نوي جامې درته ايښي دي. تر استراحت او ارام وروسته به بيا نور مجلس سره وکړو. ښه اوس کيسه راته وکړه چې د انجيلا له کوره راووتې څه درپېښ شول؟

ومې ويل:

- ډاډه يم چې ته له هر څه خبر يې!

- بالکل، مگر ستا له خولې يې اورېدل غواړم!

له هغې ناشنا ښځې سره د مخامخېدو کيسه مې له الف څخه تر يا پورې ورته تېره کړه.

وارنر وويل:

- ما دا تصور هم نه کاوه چې ته به تر دې بريده خام يې چې د سترگو په رپ کې په لومه بند شې هغه هم د يوه اورلگيت په خاطر.

ځواب مې ورکړ:

- بالکل سهي وايې، بس نو پېښه وه وشوه.

ورو يې پر اوږه وټپولم او ويې ويل:

- دا خو لا پيل دی، ممکن په راتلونکي کې تر دې لا بدې درپېښې شي. ان تر دې به لا اسانه پساو شې.

د انجيلا کور ته چې ورغلو، هغه په پخلنځي کې په دېگ پخولو اخته وه. زما د اواز په اورېدو راووته، لاس يې راکړ او ويې ويل:

- په بيا ليدو دې خوشحاله شوم!

داسې چلند يې راسره وکړ لکه خير و خيريت چې وي او هېڅ پېښه چې نه وي راشوې. ورته ومې ويل:

- ودې نه پوښتل چې چيرې وم او پر جامو دا د وينو ټپلې له کومه شوې؟

انجيلا سترګې نېغې راته ونيولې او ويې ويل:

- د ډوډۍ تر تيارېدو پورې ته حمام وکړه او نوې جامې واغونده!

له ځوابه يې وپوهېدم چې دا ګړۍ په کيسه ځان خبرول نه غواړي. تر غرمنۍ خوړلو سملاسې وروسته پر يوه اوږده سوفه وغځېدم او ويده شوم.

مازيګر نژدې پنځه بجې له يوه خواږه او ژور خوبه راويښ شوم. وارنر نه وو. انجيلا يوازې پر يوه څوکۍ ناسته وه، په ګوتو کې له نيولې سګرېټه يې لوګي پورته کېدل او په يوه مجله کې يې سترګې ښخې کړي وې. يوه نرمه موسيقي هم چالانه وه. کښېناستم. د انجيلا هم سملاسې راته پام شو. راولاړه شوه او ويې ويل:

- خوب ډېر درته اړين وو. له ښناک سره څنګه يې؟

ځواب مې ورکړ:

- بد نه دی!

دستي يې يو ډک ګيلاس په لاس کې راکړ او مخامخ راته کښېناسته. ترې ومې پوښتل:

- وارنر چيرې دی؟

خواب یې راکړ:

- ساعت مخکې ووت او تر اتو بجو وروسته راځي. ویل یې چې نه باید تر هغه وخته همدلته پاته شې.

ومې خندل او ومې ویل:

- مجبور یم خبره یې ومنم، ځکه ډارېږم هسې نه یوه بله دربه راپېښه شي او یودم بیا د هغې مېرمنې له جسد سره راپر هوښ شم.

انجیلا په لوړ اواز وخندل او ویې ویل:

- او اوس دلته زما سره نه ډارېږې؟

- سرچپه، ډېر خوشحاله یم!

- نځا ته دې هوا کېږي؟

- ولې نه!

یوه شېبه سره تاو راتاو شوو. تر نځا وروسته یې یو بل جام هم راډک کړ. همدا کیسه څو واره تکرار شوه؛ ورقصېږه، جام ډک کړه بیا ورقصېږه بیا یو بل جام... هر وار چې به د هوس پېریانو نیولم، بېرته به مې ځان کابو کاوه. اخیر د جامونو شمېر راڅخه ورک شو، خو بخت مې دلته بیداره وو چې پر ما شنباک دومره ژر اغېز نه کاوه. له همدې امله مې لا هم حواس په کنټرول کې ول. هغې پرله پسې هڅه کوله چې معامله تر برید ور واړوي، مگر ما هر وار شاتګ کاوه. ملامت هم نه وم، ځکه مخکې څو ځله له دغسې ژر تسلیمېدونکو ښځو سره مخامخ شوی وم او د خپل عمل درنه و ترخه سزا مې لیدلې وه. پوهېدم چې د انجیلا دومره تلاښونه او د وارنر له خوا دلته زموږ یوازې پرېښودل فقط یوه ازموینه ده... دا مې د خپل تېر ژوند له تجربو څخه زدکړې ول.

بالاخره اووه بجې شاوخوا انجیلا دا ډرامه پای ته ورسوله او بېرته یې کالې واغوستل. پلمه یې دا وه چې د وارنر د راتلو وخت رانژدې شوی دی. کله چې بېرته عادي سره کښېناستو، هغې خوله پرانیسته او ویې ویل:

- د ښځو او شنباک په مقابل کې دې مقاومت خورا تکړه دی!

د قاچاق د وختونو یوه کیسه مې ورته وکړه. یوه شپه له سینګاپور بندر سره نژدې له ملګرو بېل شوم. زړه مې غوښتل چې یوازې خپل سات تېر کړم. یوه بار ته ولاړم. هلته مې یو جام لا پوره نه وو ختم کړی چې یوې ښکلې او نیمه‌برښنډې ښځې ځان رانژدې کړ. چې مخ مې راګرځاوه بیا مو شناخت تر پولې وراوښتی وو. د بار تر بندېدو لړ مخکې یې خپل کور ته د بېولو بلنه راکړه. ما هم همدا له خدایه غوښتل. بېله ځنډه مې ورسره ومنله. هلته یې په رنګارنګ اداګانو او چلونو د کاروبار، ملګرو او ډېرو نورو شیانو په اړه ټول حال راڅخه وپوښت. په دا سبا چې له خوبه پاڅېدم. هغه فرانسوي مېرمن نه وه. ویل مې په پخلنځي یا هم یوه بله کوټه کې به وي. بړغ و بړوغ مې هم تر غوږ نشو. شکمن شوم. د کور ټولې ګوښې مې ولټولې د هغې څرک نه وو. انجیلا راڅخه وپوښتل:

- نو بیا دې څه وکړل؟

- نابېره رایاد شول چې د کورتۍ جېب مې له پیسو ډک وو. په یوه منډه ورغلم، خو پیسې همالته پر خپل ځای پرتې وې. ویل مې نو هغه چېرې او ولې زما له خبرولو پرته تری تم شوې ده؟ فکر کوم اته بجې شاوخوا یې له کوره راووتم. همدا چې په کوڅه کې مې پښه کښېښوده، د شا له خوا یو چا تر بازو کلک ونیولم او په لوړ و امرانه بړغ یې راته وویل:

- زما سره راځه! چې مخ مې ور واړاوه او ورته ومې کتل، پولیس وو.

انجیلا په خبرو کې راولوېده او ویې ویل:

- ښه، ښه، پوه شوم؛ هغه ښځه پولیسه وه او خپل ملګري یې په خپل کور کې د یوه قاچاقبر له شتونه خبر کړي ول.

ما سګرېټ ولګاوه او ومې ویل:

- کاشکې یوازې همدومره وای. پولیسو مې ټوله تاریخچه را ایستلې وه او د هغې پر بنسټ یې ان زما په ملګرو پسې لا پل اخیستی وو. دا ټول د هغې مېرمنې د ښکلا په لومه کې د لوېدلو پایله وه. لنډه دا چې ځای پر ځای مې د تېښتې نیت وکړ، مګر پولیس لکه راپوه شوی چې وي، په هماغه امرانه انداز یې راته وویل:

- د کوڅې سر و پای دواړه نیول شوي دي او که دې کوچنۍ بیعقلي هم وکړه، نو پر دا سر دې ولم!

چاره نه وه، تسلیم شوم او د هغه په امر په یوه جیپ موټر کې قومندانۍ ته یووړل شوم. هلته مې دوه نور ملګري چې په تېښته نه ول توانېدلي، هم ناست ول. تحقیقات راخخه شروع شول او درې واړه په شپږ شپږ میاشتې بند محکوم شوو. له همدې بدې پېښې مې عبرت واخیست او د ښځینه چلونو په وړاندې د مقاومت کولو چل مې زده کړ.

انجیلا وپوښتل:

- تر راخوشې کېدو وروسته دې بیا هغه ښځه ولیده؟

- هو، په زندان کې مې ان یوه شېبه د غچ اخیستنې سوچ له فکره ونه وت. له راخوشې کېدو وروسته له هغو دوو انډیوالانو سره یوځای د هغې په لټه شوم. اخیر مو د ممبیې بندر په یوه دریمه درجه بار کې وموندله. ایا پوهېږې چې څه مو ورسره وکړل؟

انجیلا وویل:

- کیسه وکړه، جالبه ده!

زیاته مې کړه:

- یوه ملګرې مې ورغی او شیدې یې ورسره ایله کړې. موږ دوه د بار په یوه ګوښه کې ورته خزه شوو. د شپې دوولس بجې مهال دواړه د هغې کور ته روان شول. موږ په پسې شوو. ګړی وروسته مو د وره زنګ ور وکړنګاوه. ښځې چې دروازه پرانیسته، ما پورې وهله، هغې راسره زوروونه کړل چې بېرته یې وتړي، مګر په کور دننه کې موجود ملګري هغه شا ته کش کړه او موږ دوه ورننوتو.

ما پر مرۍ چاکو ورکښېښود. هغې بېله خنده وپېژندلم او په ژړا و واویلا یې زارۍ پیل کړې. ویې ویل:

- زه پولیسه نه یم. هغه شپه پولیسو د بار ټولو ښځو ته امر کړی وو چې په قاچاقبرو پسې وګرځي او دوی ته یې ور معرفي کړي.

مګر ما ورسره ونه منله او غچ مې ترې واخیست.

انجيلا په تلوسه وپوښتل:

- ودې وژله؟

ومې خندل او ومې ويل:

- نه، بالکل نه. د سر وېښتان مې ورغچي کړل چې هم مې د غچ‌اخيستنې پر اور اوبه توی شوي وي او هم د هغې پانيات(عبرت) شي. وروسته يې له کوره راووتو او پر خپله مخه ولاړو.

انجيلا وويل:

- ډېر کينه‌کښ انسان يې!

- بايد واوسم. اخير يو قاچاقبر يم او همدا مې د شغل غوښتنه ده.

- او اوس څنګه؟

- اوس هم همداسې يم!

ويې ويل:

- مګر زما په وړاندې مقاومت کول بېځايه کار وو، ځکه...

چوپ شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ځکه څه؟

- ځکه ما و تا خو سره پېژنو او يو و بل ته مو د ملګرتيا لاس ورکړی دی!

- خو زه همداسې عادت شوی يم او تر دې دمه يې ګټه راته کړې ده.

هغه پاڅېده، ګيلاس يې را ډک کړ او ويې ويل:

- تر دې وروسته مو تر منځ رسميات ختم دي!

او له دې سره پر ځنګنونو راکښېناسته، سر يې پر ځيګر راکښېښود او ويې ويل:

- زه درباندې مينه يم!

په سترګو پورې مې سترګې وروګندلې او ومې ويل:

- ايا دومره ژر مينېدل د باور وړ دي؟

په ګوتو یې پر مخ وټپولم او ویې ویل:

- ته لېونی یې!

په غېږ کې مې ونیوله او ښکل مې کړه. د دروازې زنګ وکړنګېد. انجیلا وویل:

- وارنر دی!

هغه دروازې ته ورغله او ما پر سر و مخ لاس راتېر کړ. شېبه وروسته وارنر په خونه راننوت.

- ما ته منتظر وې؟

- هو، انجیلا راته وویل چې باید درته منتظر شم.

- نو یانې پرېکړه دې کړې ده؟

- وختي لا!

وارنر خپله کورتی پر څوکۍ وغورځوله. مخامخ راته کښېناست او ویې ویل:

- ښه غوږ راته ونیسه، سبا سهار به د کورت په نامه زما له یوه ملګري سره کرمان ته ولاړ شې. ترې ومې پوښتل:

- کورت ښځه ده که نر؟

وارنر وخندل او ویې ویل:

- له ښځې سره سفر ته سخت خوشحاله یې. نه، نر دی. ستا همزولی یې وبوله. په خپل کار کې ډېر تکړه دی او هر امر و لارښوونه یې باید ومنې... البته زورزیاتی مو باید په منځ کې نه وي، بلکې باید د ملګرتیا په فضا کې خپلې چارې مخته بوزئ. له دې خبرو څخه مې مطلب دا دی چې خپل پخوانی زورزیاتی باید هېر کړې. په دې لار کې د بریا کیلي سړه سینه او ارام فکر دی. تلوار هم شته هم نشته.

- او وروسته باید څه وکړو؟

وارنر انجیلا ته چې څنګ ته یې ناسته وه، وکتل او ویې ویل:

- ستا او کورت ماموریت د یوه نفر تښتول دي، پوه شوې؟ هغه باید له کرمان څخه راوتښتوئ او د زاهدان او مشهد پر لار مازندران ته ولاړ شئ. هلته د کورت د شفر له ترلاسه کولو سره سم په رامسر کې زه هم درسره یوځای کېږم.

څنې ومې پوښتل:

- دا څنگه سړی دی؟

وارنر وویل:

- د متحدینو له ډلې څخه د یوه هیواد اوسېدونکی دی. لادزه نومېږي او د کرمان د ډېرو سکرو په کان کې د ایراني دولت لپاره کار کوي.

ورته ومې ویل:

- خو د دغسې خلکو راتښتول اسانه کار نه دی. په تېره بیا پر دغه لار چې تا اوس راوښوده. د کرمان او مشهد په اوږدو کې خامخا یو نه یو خطر راپېښېدای شي.

وارنر وویل:

- د لادزه راتښتول دومره هم سخت نه دي لکه ته چې فکر کوې، ځکه له راتښتولو سره سم یې کورت سر ورخلاصوي او تر هغه وروسته بیا بېله کومې ستونزې او بېخاره د سفر د یوه ملگري په شان درسره ځي.

ومې پوښتل:

- نو هغه له دې تښتونې سره موافق دی؟

ځواب یې راکړ:

- بالکل، مگر نه په پیل کې. هغه تا او کورت نه پېژني او په دې پلان هم خبر نه دی. له عمره پوخ دی او له کلونو-کلونو راهیسې په ایران کې اوسي. په هر صورت، کورت پوهېږي چې د هغه تر راتښتولو وروسته څه وکړي.

انجیلا له وارنر څخه وپوښتل:

- ایا دوی دوو ته یوه نقلیه وسیله هم ورکوې؟

وارنر ځواب ورکړ:

- زما موټر ورکوم.

وروسته یې ما ته وویل:

- که کوم سوال لرې ویې کړه!

- له کورت سره کله وینم؟

- هغه سبا سهار څلور بجې دلته راځي او له دې ځايه دواړه روانېږئ.
- نو زه بايد يو ځل خپل هوټل ته سر ور ايسته کړم.
- چې ستا خوښه وي. ماښامنۍ په ګډه دباندې يو ځای خورو. د هوټل د کوټې کار دې ورخلاص کړه.

انجيلا وويل:

- نو زه به جامې واغوندم!

وارنر راڅخه وپوښتل:

- وسله لرې؟
- نه، هغه يې هماغه شپه راڅخه يووړه.
- لکه څنګه چې مې درته وويل کورت ډېر تکړه مامور دی. د هغه هر امر بايد ومنې او بله دا چې په کرمان کې بايد له هېچا سره اړيکې ونه نيسې، ځکه دا ماموريت ډېر په دقت پلان شوی او بايد په چټکۍ تر سره شي. د بېرته راګرځېدو مسير ستا پر غاړه دی. مطلب مې دا دی چې بايد پر ريګستان راواوړئ، ځکه شايد پر بله لار مو پيدا کړي.

ور څخه ومې پوښتل:

- ايا دا ټول ماموريت يوازې زما او کورت پر غاړه دی، که کوم دريم کس هم مرسته راسره کوي؟

د وارنر ځواب ښکاره نه وو، بلکې ويې ويل:

- د کورت سر مې په ټولو شيانو ورخلاص کړی دی. هغه پوهېږي چې څه وکړي. ته يې صرف خبرې اوره او عملي کوه يې!

انجيلا يې په خبرو کې ورولوېده او ورته ويې ويل:

- کورت ډېر بلا مامور دی او په وارو-وارو يې په ورسپارل شويو ماموريتونو کې خپل نبوغ زبات کړی دی. خورا تکړه دی.

زه پاڅېدم او ورته کړل مې:

- په دې حساب نو زموږ دا ماموريت سل په سل کې کامیابه دی!

وارنر وویل:

- دا چې ستا لومړی ماموریت دی، نو باید درته ووایم چې سل سلنه کامیابي په هېڅ کار کې مه پېشبیني کوه. ته همېشه پنځوس سلنه ځان بریالی شمېره او پاته پنځوس ناملومې پایلې یانې بریا یا ماتې ته ورپرېږده.

شېبه قدر چوپ شو، بیا یې زیاته کړه:

- اوس نو ته باید دوامداره په دې تلاښ کې واوسې چې د دوهمې نیمایي (پنځوس فیصده) سلنه راکمه کړې او ځان بریا ته ورسوې. دا یاد ولره چې ستا سیال هم لاس‌تړلی نه دی ناست او د خپلې ځانګړې بیدارۍ په مټ کولای شي ستا ټول پلانونه په اوبو درلاهو کړي. یوازې موږ نه یو، بلکې دوښمنې جاسوسې شبکې هم سیوري غوندې راپسې دي او په ټول توان هڅه کوي زموږ عملیات راناکام کړي. په مقابل کې یې بیا موږ لګیا یو د هغوی په نقشو او پلانونو کې له بوټونو سره خېژو. په دې منځ کې یوازې هوښیاري او تدبیر او د دغو ځانګړنو پر وخت کارول اغېزناک تمامېږي.

وارنر داسې راته لګیا وو لکه یو استاد چې خپلو زدکوونکو ته درس ورکوي. ما و انجیلا یې په خوله پورې سترګې ګنډلې وې. په تېره زه یې خبرو ته غوږ-غوږ وم، ځکه د ژوند یو نوی او زړه‌پورې څپرکی مې پر پیلېدو وو. باید سم مې سر په خلاصولای. د نوموړي د بیانیې تر تمامېدو وروسته انجیلا وویل:

- زه به ورشم او جامې به واغوندم!

څو دقیقې وروسته درې واړه له کوره راووتو او استارا رستوران ته چې دغه ورځ یې د نڅا لپاره یو سټېج هم جوړ کړی وو، د ماښامنۍ خوړلو په نیت روان شوو. دغه ځای انجیلا خوښ کړی وو.

زه او وارنر دواړه په نوبت له انجیلا سره لږ ونڅېدو. کله چې وارنر دوهم وار نڅا ته ځان جوړاوه، یودم مو له مېز سره یو له عمره پوخ خارجي سړی راشین شو او له انجیلا څخه یې د ورسره نڅېدو هیله وکړه. هغې وارنر ته وکتل، خو د هغه سړي د

سپینې ږیرې او په رستوران کې د نڅا د اصولو مراعتولو په پار موسکه خوله پاڅېده.

زه و وارنر چې سره یوازې شوو، نوموړي خپل جام پورته کړ او ویې ویل:

- یوه خبره مې هېره وه چې درته ویې کړم؛ کورت ته مې امر کړی دی چې که د سکیرت لادزه تښتونه په یو نه یو ډول له ناکامۍ سره مخ شوه، نو باید ښله څنله هغه ووژني او دا باید اوس لا درته ووایم چې دا کار باید حتماً ستا په لاس وشي.

- زما په لاس؟

- ولې حیران شوې؟ زموږ په لین کې هر څه ایله دي. ولې ستا ملګري شانیها ستا په څو قدمۍ کې ایرما ونه وژله؟

ورته ومې ویل:

- هغه دا کار د پیسو لپاره وکړ.

وارنر مانادارە خندا وکړه او ویې ویل:

- په دې حساب نو باید د ایرما د وژلو اصلي لامل درته ووایم. هغه دا کار د لودویک په اشاره وکړ.

ما چابک ترې وپوښتل:

- یانې شانیها او لودویک سره ملګري دي؟

وارنر وویل:

- شانیها ته د لودویک ملګری نشم ویلای. دا صفت مناسب نه راته ښکاري. شانیها د دغې ډلې خدمت په دې خاطر کوي چې ځان د دوی د احسانونو پوروړی بولي.

په داسې حال کې چې نېغ مې د وارنر سترګو ته کتل، ومې ویل:

- په دې حساب نو زه او شانیها تقریباً په یوه کتار کې ولاړ یو. یانې زه هم باید ځان ستاسې تر احسان لاندې وبولم او په همدې خاطر مو پښو ته درولوېږم او چې څه تاسې وایاست هغه وکړم.

پاڅېدم چې ترې ولاړ شم. وارنر تر مړوند ونیولم او ویې ویل:

- ساده کېږه مه، زما مطلب دا نه وو. تا ته مې له هماغې لومړۍ شپې څخه د ملګري په سترګه کتلي دي او د لادزه د وژلو دنده په دې وجه نه ده درسپارلې چې ګواکې

ته هم شانیها غونډې یې. وختې مې لوړپوړو مقاماتو ته ستا نوم د خپلو نژدې همکارانو په لیست کې ورکړی دی او په اینده کې به ووینې چې کوم ځای ته رسیږې.

په همدې خبرو کې وو چې انجیلا بېرته مېز ته راستنه شوه. وارنر د څښاک ست ورته وکړ، مګر هغې منته وکړه. ما هم له خپل هوټل څخه د کلډې راباړولو په نیت د وارنر د موټر کیلي واخیسته او روان شوم. همدا چې شټرنګ ته کښېناستم، پام مې شو چې هماغه څو دقیقې مخکې له انجیلا سره نخښدلی سړی ولاړ دی او هنداره راټپوي. چابک مې هنداره کښته کړه او ترې ومې پوښتل:

-کار دې وو؟

هغه په داسې حال کې چې شونډې یې موسکی وې، وویل:

-که تکلیف نه وي، ما کور ته ورسوه!

یوه شېبه مې فکر وکړ او بیا مې ورته وویل:

- مهرباني وکړه راپورته شه!

سړی راغی اړخ ته مې کښېناست او ویې پوښتل:

-ته هم کور ته ځې؟

ځواب مې ورکړ:

-نه، بېرته خپلو ملګرو ته راځم. ستاسې کور چیرې دی؟

هغه پر کینه اوږه لاس راکښېښود او ویې ویل:

- همدلته نژدې دی. د روزولټ واټ په سر کې. سبا بیروت ته ځم، نو باید یو څو ساعته ارام وکړم. له سفرونو سره مینه لرم په تېره بیا د منځنی اسیا هیوادونو ته. ستا هم خوښېږي؟

له فکر کولو پرته مې ورته وویل:

-زما بیا په خپل هیواد کې ژوند خوښېږي.

هغه وخندل، ورو یې پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

- خامخا یوه وجه لري. ممکن بچیان او مېرمن در دغاړې وي. خو ما بیا د همدې سفرونو په خاطر ښځې واده نه دی کړی.

موټر مې ډېر تېز څغلاوه او چې تر څو هغه بله موضوع میدان ته رااچوله، زه بیا وخته لا روزولټ واټ ته رسېدلی وم. په لاس یې د درېدو راته وویل. د کوزېدو پر وخت یې راته وویل:

- ستا او ستا له ملګرو څخه مننه!

زه بېله ځنډه لاله‌زار چوک ته راتاو شوم. موټر مې له هوټل سره پارک کړ، ولاړم خپل بیک مې راواخیست او بېرته استارا رستوران ته راستون شوم. وارنر او انجیلا پر ستېج په نڅا اخته ول. لومړی مې نیت شو وارنر ته د هغه سړي کیسه وکړم، مګر وروسته بېرته له دې پرېکړې پر شا شوم. غوښتل مې ځینې کیسې او پېښې یوازې له خپل ځان سره وساتم.

نیمه شپه مهال له استارا رستورانه راووتو او سیده د انجیلا کور ته ولاړو. وارنر راته وویل:

- د روانېدو تر وخت پورې څلور ساعته پاته دي، ته کولای شې لږ استراحت وکړې، ځکه سبا مکمله ورځ او شپه پر لارې درباندې تېرېږي.

زه هم همالته پر یوه پرته سوفه وغځېدم، مګر خوب مې تنبتېدلی وو. یو وخت مې سترګې درنې شوې او ویده شوم. یو چا وښورولم. سترګې چې مې روښې کړې، انجیلا مې سر ته ولاړه وه.

- زړه ته مې نه لوېده چې ستا خوب به دومره سپک وي.

- ته دلته څه کوې؟ لکه چې پام دې نه دی چې وارنر هم دلته نژدې ویده دی.

انجیلا په غبرګې راکښېناسته او ویې ویل:

- نه، ورته پام مې دی. یو ساعت مخکې راویښه شوم او تر اوسه مې سترګې ستا په خونه کې وې چې کله به یې ګروپ ولګېږي. اخیر مې طاقت ونشو او خپله راغلم چې رابیدار دې کړم.

ځان ته مې راکلکه کړه او ورته ومې ویل:

- ته دا نه وایې چې که وارنر اوس راویښ شو او راغی زه و ته یې پر دې حال ولیدو، نو څه غبرګون به وښیي؟

هغې وخندل او ویې ویل:

- زه یوه خپلواکه ښځه یم. وارنر مې نه عاشق دی او نه مېړه. د هغه یې په څه، زه خو ستا سره مینه لرم.

کرار مې له ځانه بېله کړه، پاڅېدم او ساعت ته مې وکتل. شل کم څلور بجې وې. انجیلا وویل:

- تلوار مه کوه، سهارنی مې چمتو کړې ده. تر څو ته ځان اماده کوې هر څه به حاضر وي. بیا یې په غاړه کې لاس راواچاوه او ویې ویل:

- غواړم یوه پوښتنه درڅخه وکړم، خو ژمنه راسره وکړه چې رښتیا به راته وایې. ما او هغه خارجي سړي چې نڅا کوله وارنر څه درته وویل؟ په دې خو به یې خوا نه وه بده چې ولې مې د هغه وړاندیز ومانه؟

ومې خندل او ومې ویل:

- نه، په دې باره کې ببخې ونه ږغېدو. د کرمان د ماموریت په اړه یې یو څه نورې خبرې راته وکړې بس خلاص.

انجیلا ځان نور هم راپورې کلک کړ او ویې ویل:

- خو ما ولیدې چې ته پاڅېدې او غوښتل دې ولاړ شې، خو هغه بېرته کښېنولې. زه ډاړه یم چې...

خبرې مې ورغوڅې کړې او ورته ومې ویل:

- نه، ته خطاوتلې یې. هغه راته وویل چې که د سکیرت لادزه تښتونه ناکامه شوه، نو باید بېله ځنډه ووژل شي.

- څوک یې باید ووژني، ته که کورت؟

- زه!

انجیلا لږ راڅخه لیرې شوه او ویې ویل:

- ډاډه یم چې ته به په دې کار کې بریالی کېږې!

وروسته د پخلنځي خوا ته روانه شوه او ویې ویل:

- کارونه دې ژر خلاصوه چې سهارنی تیاریږي!

زه په سهارنی خوړلو اخته وم چې وارنر کوټې ته راننووت. انجیلا سمدستي قهوه ورواچوله.

هغه ساعت ته وکتل او ویې ویل:

- دوې درې دقیقې وروسته کورت رارسېږي!

وروسته کښېناست، په وېښتانو کې یې ګوتې ووهلې او ویې ویل:

- د ماموریت په باره کې نورې خبرې نه لرم، هر څه مې درته وویل اوس نو وګورو چې کامیابېږو که نه.

په دې وخت کې د دروازې زنګ وکړنګېد. وارنر چوپ شو. انجیلا پاڅېده او ویې ویل:

- کورت دی!

وارنر ما ته مخ کړ او ویې ویل:

- نور یوه دقیقه هم ځنډ مه کوه. چابک درولاړېږه!

کورت له انجیلا سره یوځای کوټې ته راننووت. شاوخوا څلوېښت پنځه څلوېښت کلن سړی وو او منځنی ونه یې لرله. له سترګو یو ځیرک او مرموز سړی ښکارېد.

وارنر یو و بل ته سره ورووپېژندلو. له انجیلا او وارنر سره مې مخه‌ښه وکړه او په کورت پسې له کوره راووتم. د دروازې له تړل کېدو سره سم د داسې یوه انسان ملګری شوم چې فقط یوه دقیقه مخکې مې پېژندلی وو.

ماپښین مهال اصفهان ته ورسېدو. کورت ته مې وړاندیز وکړ چې غرمنی به په همدې ښار کې وخورو. هغه په ځواب کې راته وویل:

- نه، دلته درېدل بې‌احتیاطي ده. یزد ته پر لارې په اول کلي کې ډوډۍ خورو او بیا تر سهاره مزل کوو.

دا چې ولې په اصفهان کې ونه درېد او د څه لپاره يې احتياط کاوه، يوازې ده ته مالومه وه. له شک پرته يې له دې ښار څخه يوه ترخه خاطره درلوده او نه يې غوښتل ياد يې راتازه کړي. په هر صورت، ما يې د مالومولو تلاښ هم ونه کړ. د هغه کلي نوم مې اوس ذهن ته نه راځي. له ور رسېدو سره سم کورت د يوې قهوه‌خانې مخې ته چې دوه دانې بسان هم ورته ولاړ ول، موټر ودراوه او ويې ويل:

- دا د غرمنۍ خوړلو لپاره مناسب ځای دی!

يو څو هګۍ مو وخوړلې. نژدې درې پاوه قدر ودرېدو. دا وار يې زه شټرنګ ته کښېنولم. کورت مې څنګ ته کښېناست. موټر مې عمومي سړک ته د ورننوتلو په نيت راتاو کړ. يودم مې فکر شو چې د کيڼ طرف شاتنی ټاير پنچر شوی دی. کورت د يوه لېوني په شان له موټر څخه لاندې ټوپ کړل، ټاير يې وکوت او په غوسه يې وويل:

- دا تصادف نشي کېدلای!

ترې ومې پوښتل:

- ياني ته وايې يو چا قصداً پنچر کړی دی؟

- شک نشته، بل احتمال ناشونی دی!

حيران شوم. په دې سيمه کې چا پېژندلو... د کورت دا نظر مې چندانې زړه ته ونه لوېد او که زما پرځای تاسې هم وای، نه مو ورسره منله. شاوخوا مې وځارله. له يو څو بسانو او لاريو پرته چې هلته دلته ولاړ ول، بل داسې کوم مشکوک موټر په نظر نه راغی. پوښتنه دا وه چې دا پسات نو چا کړی دی هغه هم زموږ د سترګو په وړاندې؟ کورت بيا له ډېرې غوسې سور و شين شو او ويې ويل:

- ولې ګورې، ونيسه چې ټاير ور بدل کړو، ناوخته کېږي.

په دواړو مو پر راواچول. ډېر تېز په اخته شوو. نژدې په پنځلس دقيقې کې مو کار ورووکړ. بېرته موټر ته وختلو. چې څنګه مو ځان حرکت ته جوړاوه، ناڅاپه يو ببرږيری سړی چې خيرن کالي يې اغوستي ول او لکړه يې په لاس کې وه، راته شين

CS CamScanner

شو او يزد ته د بېولو هيله يې راڅخه وکړه. کورټ له سره تر پښو ورته وکتل او بيا يې ورته وويل:

- نه کېږي، ومو بخښه!

ورسره سم يې زه پر پښه وټپولم چې حرکت وکړم. ببر ږيري په يوه څېز ځان د موټر مخ ته ورساوه، بمپر يې ټينګ ونيو او ويې ويل:

- نه مو پرېږدم چې ولاړ شئ، خامخا به ما هم درسره بيایاست!

ږغ و ږوغ شو، خلک راباندې راټول شول. کورټ له ډېرې غوسې شونډې تر غاښونو لاندې کړي وې او هغه سړي ته يې کتل. زه تر يو وخته د هغه امر ته منتظر وم، اخير مې ورته وويل:

- د خلکو د تتولو او دغه زوړ ختمولو لپاره ښه دا ده چې دا سړی راسره بوزو. کنه دا کش و پش به همداسې روان وي.

کورټ چوپ وو. ليدل مې چې د حوصلې کاسه يې وخته لا لبرېزه شوې ده. لاس يې اماده پر توپنچه ايښی وو. له ځان سره مې وويل: دومره بيعقل به هم نه وي چې دلته توپنچه راوباسي!

راغونډو شويو خلکو ډېره هڅه وکړه چې هغه خيرن له خپل خره څه راکوز کړي، ان يوه لارې چلوونکي ست هم ورته وکړ، مګر هغه وچ شله وو چې خدای يو مالګې تروې دي که زموږ پرته له بل هېچا سره ګام هم واخلي.

بالاخره کورټ تصميم ونيو او خيرن سړي ته يې لاس وښوراوه چې راوخېژي.

هغه هم په ډېره خوښۍ او يوه منله شاتنۍ دروازه پرانيسته، راوخوت او يوه پنله مننه يې راڅخه وکړه. ما سمدستې موټر پونده کړ او د ځنډ د جبرانولو لپاره مې پر اکسلېټر پښه ټينګه کړه. کورټ له هغه سړي څخه وپوښتل:

- څه کاره يې؟

هغه وخندل او ويې ويل:

- زما غونډې جامو او سر و ږيرې‌والا به نو ستا په خيال څه کاره وي؟ يو د خدای بېوزله او بېکسه سړی يم او کلونه-کلونه کېږي چې له يوه ښاره بل ته ځم او په

همدې مې گزاره ده. پر اسمان ستوری او پر ځمکه سیوری نه لرم. بس یو زه یم او یو مې دا اوږد سپین کمیس چې وینې یې.

له خبرو، غورو او افکارو یې داسې ښکارېده چې یو د خدای ملنگ دی، دنیا ته یې شا کړې او د هېڅ شي هوا و هوس نه لري. کورټ یو چاکلېټ ورته ونیو، خو هغه یې لاس ورپورې واهه، له جېبه یې یو موټ تریاک راوایستل او په خندا یې وویل:

- زما چاکلېټ دغه دي. ونیسه درواېې خله!

وروسته یې په خوله کې واچول او د چاکلېټ غوندې په غوړت-غوړت یې وخوړل. ما ته د هغه دغه کار عادي وو، لیکن د کورټ سترگې له ډېرې هېښتیا رډې-رډې راووتې. پلان مو دا وو چې تر لمر لوېدو مخکې باید یزد ته ځان ورسوو، مگر د دې خیرن سړي مزاحمت مو ټولې کیسې راگډې‌وډې کړې. لمر و غر وو، خو موږ لا هم پر لارې وو. گړی وروسته هوا پوره تیاره شوه. موټر مې په فول سرعت ځغلاوه. د یزد ښار د څراغونو له راښکاره کېدو سره سم، خیرن سړي وویل:

- ما همدلته کښته کړئ!

موټر مې ورو کړ، کرار د سړک څنډې ته شوم او بریک مې وواهه. کورټ څنې وپوښتل:

- دلته ولې کښته کېږې؟ هغه څواب ورکړ:

- بس هسې، غواړم له دې ځایه پلې ښار ته ولاړ شم!

د پورتنۍ جملې تر ختمولو وروسته یې د سترگو په رپ کې د توپنچې خوله زموږ دوو خوا ته نېغه کړه. ما چې ویل خوب وینم. په همدې سربدالۍ کې ورک وم چې د هغه خیرن سړي امرانه ږغ مې واورېد:

- که دې موټر ته حرکت ورکړ، پر دا سر دې ولم!

ایله مو اوس سد سر ته راغی او پوه شوو چې دا څنگه بلا ده. د لاسونو پورته کولو امر یې راته وکړ. چابک مو اجرا کړ. کورټ وویل:

- له دې کار څخه دې اصلي هدف څه دی، پیسې غواړې؟

خیرن ماما په پزه کې وخندل او ویې ویل:

- نه کورت صاحب، پیسې نه غواړم. څو ساعته زه ستاسې مېلمه وم، اوس به یو ساعت تاسې زما مېلمانه شئ له خیره سره. البته همدلته او بل دا چې له دغې وسلې پرته مو د هرکلي لپاره بل شی لرم هم نه.

بیا یې د خپلې توپنچې په څوکه پر لاسونو چې پر څټ مې نیولي ول، ووهلم او ویې ویل:

- او تا ته وایم اې قاچاقبره، خورا ژر دې بله دنده ځان ته پیدا کړه. بد نه یې روان، په کم وخت کې دې د کورت او وارنر باور ترلاسه کړی دی!

زه له ډېرې هېښتیا نژدې وم شکرونه وکړم. ویل مې یا خدایه دا بیا څوک دی چې زما شجره ورمالومه ده؟ زموږ د ماموریت راز به چا رسوا کړی او څنګه تر دغه خیرن پورې رارسېدلی وي؟

کورت په فکرونو کې غرق و ترق وو. ته وا د حال په ژبه یې راته ویل چې ما دغه سرنوشت لیده چې دا خیرن مې موټر ته نه راپرېښود. اوس چې تقریباً ډاډه شوی وم چې هغه د متفقینو یو تکړه ځارګر دی، ور څخه ومې پوښتل:

- ایا د هرکلي وخت لا نه دی ختم شوی؟

هغه په هماغسې ارامۍ او سړه سینه راته کړل:

- صبر له لاسه مه ورکوه، اخیر به کرمان ته ولاړ شې!

کورت چوپتیا ماته کړه او ویې ویل:

- ستا خبرې زموږ دوو په اړه بالکل بېځایه دي، خو ته صرف دومره راته ووایه چې د دې توپنچې له کارولو او زموږ راګرځولو څخه دې موخه څه ده؟

خیرن سړي وویل:

- موخه مې ښکاره ده؛ هغه دا چې تاسې همدلته ودروم. د وسلې کارول هم اړین دي. او کورت صاحبه ته بېځایه لګیا یې د یوه عادي سړي په توګه ځان راباندې تېروې، ځکه له هر څه دې خبر یم چې د رسوا کولو ضرورت یې نه وینم. زه یو

ګرځاند انسان یم او له یوه ښاره بل ته ځم، مګر ته او ملګری دې کرمان ته روان یاست!

کورت څه ونه ویل. زه د خلاصون د یوې لارې-لیکې په لټه وم، خو چې ومې سنجوله دې پایلې ته ورسېدم چې یوه وړه تېروتنه د سر په بیه راته تمامېدلای شي.

ایله-بېله کورت هم په خطر کې راسره لوېږي. هغه خیرن سل سلنه راباندې برلاسی وو او خورا بده کانه[1] یې راکړې وه، تیک یو ساعت یې په همدې ډول ساتلي وو.

بالاخره یې یو وخت راته وویل:

-اوس کولای شئ ولاړ شئ، مګر اول زه تا کېږم. او کورته، ته به د موټر تر خوځېدو وروسته خپل لاسونه له څټ څخه کوزوې!

په داسې حال کې چې په ټولو حواسو هغه ته ځیر وم، موټر مې چالانه او کرار روان کړ. خیرن سړي په زوره وخندل او ویې ویل:

- ورځه ورځه قاچاقبره چې کورت ډېر په عذاب دی!

په سرعت له هغه ځایه لیرو شوو. د هغه خندا مې لا په غوږونو کې ازانګې کولې.

کورت کرار خپل لاسونه راکښته کړل او ویې ویل:

- ښه پوره یې وغولولو... ټایر هم همدې خیرن پنچر کړی وو. ما خو په همدې وجه موټر ته نه راپرېښود.

وروسته په چورت کې ولاړ. یزد ته چې ننوتو، ترې ومې پوښتل:

- همدلته درېږو؟

سر یې راته وخوځاوه او ویې ویل:

- هو، له چوک سره نژدې ودرېږه!

له موټره کښته شو او ویې ویل:

- ته ورشه تېل ورواچوه، زه همدلته درته درېږم!

---

1 کانه – پسات، چل.

ما تېل ورواچول. کله چې بېرته د کورت ځای ته ورغلم، هغه نه وو. نیم ساعت وروسته راپیدا شو. ترې ومې پوښتل:

- چیرې وې؟

ځواب یې راکړ:

- تللی وم چې تهران ته ټلیفون وکړم.

- دلته خو داسې ځای نشته چې ته ټلیفون څنې وکړای شې.

- ویل مې گوندې پیدا یې کړم... ښه خیر، راځه چې ډوډۍ وخورو.

د شپې لس بجې له یزد څخه ووتو. موټر بېحده ګړندی روان وو. د امپېر ستن د سل او سل و شل تر منځ کښته پورته کېده. هر وار چې به مې ورته وکتل، وار-پار به مې خطا شو. کورت شتېرنګ ته ناست وو. څېره یې سره پیکه غوندې وه. د احتمالي پېښو په فکر کې وم.

ترې ومې پوښتل:

- ستا په خیال هغه خیرن به څوک وو؟

هغه یوه ترخه خندا وکړه او ویې ویل:

- لمر غوندې روښانه ده چې څوک وو. موږ باید دا پوښتنه له خانه وکړو چې چا ورته رسوا کړي وو؟ زما هدف یوازې دی نه. بلکې د ده سازمان دی. څکه دا کیسه د لاډزه له تښتونې سره مستقیمه اړیکه لري. د هغه خیرن ماموریت دا وو چې موږ ساعت دوه وځنډوي بس خلاص.

کورت تر لنډکي څنډ وروسته زیاته کړه:

- هغه بېخاره کولای شول موږ ووژني، خو دا کار یې ونه کړ. څکه ماموریت یې بل څه وو. په دې سره یې غوښتل صرف خپل زور راوښیي.

ومې ویل:

- خو زموږ په دې ماموریت له وارنر او انجیلا پرته بل هېڅوک نه وو خبر. اوس نو ستا په فکر څه-څه راته ګوري؟

کورت چې سترګې یې په سړک کې وې، راته وویل:

- اوس دې لا دا سوال درځوابولای نشم. کرمان ته په رسېدو به غور پر وکړو. ته څه فکر کوې؟

- زه هغه خیرن سړي ته په فکر کې یم او لکه څنگه چې تا وویل باید د متفقینو د ځارگرۍ ضد ځانگې غړی وي. مهمه پوښتنه دا ده چې زموږ په باره کې چا او څنگه خبر کړی دی؟ د هغوی شبکه هم له شک پرته زموږ تر هغې په کراتو-مراتو ځواکمنه ده او که دې په خپل سازمان کې د دې راز ایستونکی ونه موند، په ایران کې به مو ټول پلانونه له خاورو سره خاورې شي.

کورت وویل:

- په دې کې شک نشته چې د هغوی شبکه په منځني ختیځ کې فول فعاله ده، مگر په دې سیمه کې زموږ ځارگري او ځارگرۍضد سازمان هم لکه یوه کلکه کلا داسې ټینگ دی او سوری پکې جوړول تقریباً ناشونې دی.

ومې خندل او ومې ویل:

- لیکن هغه خیرن ثابته کړه چې دا پولادي کلا ته ورننوتلای شي.

کورت په درد وویل:

- بس یې کړه، ستا د دې چټیاتو د اورېدو حوصله نوره نه لرم!

د سترگو له کونجو مې ورته وکتل او څه مې ونه ویل. څو دقیقې وروسته یې په ارامۍ او دوستانه لهجه راته وویل:

- بخښنه غواړم. زه و ته ملگري او همکاران یو، مگر پر خپل سازمان هم دغسې ښکاره نیوکې مناسب کار نه دی. دا چلونه او د یو و بل راټینگول په ټولو پټو سازمانونو کې شته. یوازې موږ نه یو چې د خپل دښمن راځملولو ته مو ملاوې رانغښتې دي، بلکې هغوی هم پراخ تشکیلات او امکانات لري او هره شېبه په پوره ځواک راسره جنگېږي.

زیاته یې کړه:

- زموږ او نورو عادي انسانانو دنیاوې ځمکه و اسمان توپیر سره لري. ته خپله یو قاچاقبر یې او پوهېږې چې زه څه درته وایم.

ما لنډه ورخلاصه کړه او ورته ومې ویل:

- هو، همداسې ده!

کورت بیا بخښنه وغوښته او هیله یې راڅخه وکړه چې د ده مخکنی خبرې هېرې کړم. زما لپاره همدومره کافي وه. ټوله شپه پر لارې وو. سهار سپېده چاود مهال دواړه یوې درنې ستړیا رالاندې کړو، خو بیا هم هېڅ چاره نه وه او باید مزل ته مو ادامه ورکولای. نهه بجې شاوخوا د کرمان ښار څنډې راښکاره شوې. کورت وویل:

- له ماپښین څخه بیا تر ماښامه استراحت کوو، ځکه ماموریت باید د شپې له خوا تر سره کړو.

کله چې ښار ته ننوتو او له تهران واټ سره موازي پر غځېدلي شاهپور واټ روان وو، لودویک رایاد شو او ان سیوری مې پر خپل څټ احساساوه، ځکه په کوټه کې له نوموړي څخه له بېلېدو صرف پنځلس ورځې کېدې. شتړنګ د کورت په لاس کې وو. موټر مو پر مشتاقیه چوک راکاږ شو، زرسیف واټ ته ورننووت او د هنري زدکړو ادارې ودانۍ مخې ته ودرېد.

کورت راته وویل:

- ته همدلته اوسه، زه دستي بېرته راځم!

تګ و راتګ یې تر څلور دقیقې زیات وخت ونهنیو. له څه ویلو پرته بېرته شتړنګ ته کښېناست او پر زرسیف واټ یې موټر پونده کړ. د واټ پای ته چې ورسېدو ورته ومې ویل:

- دا د ښار پای دی او له یو څو باغونو پرته بل داسې خاص شی نشته.

کورت ځواب راکړ:

- په زرسیف باغونو کې دمه کوو. تر نیمې شپې پورې همدلته تمېږو او د ماموریت له تر سره کولو سملاسې وروسته له ښاره وزو.

ترې ومې پوښتل:

- ایا ګړی مخکې دې په هغه ودانۍ کې له یو چا سره ولیدل؟

- همداسې يې وبوله او غرمنۍ به له همدې کس سره په ګډه وخورو. ته به يې هم ووينې. جرمنی دی او له کلونو راهيسې د يزد او کرمان په کانونو کې کار کوي. دا ليدنه زموږ د ماموريت برخه وه، ځکه د لادزه په باره کې وروستي مالومات بايد همدغه سړی موږ ته راکړي.

د کورت خبرې تر هغو روانې وې تر څو يوه باغ ته ورسېدو. موټر يې ودراوه او څو هارنونه يې ووهل. شېبه وروسته د باغ ور ببرته شو او موټر مو ورننهايست. دا يو کوچنوټی بڼ وو چې په شمالي برخه کې يې يوه يوپوړيزه ودانۍ اباده وه. کورت موټر ودراوه او ما ته يې وويل:

- درکښته شه!

په ګډه هغې ودانۍ ته ورننوتو. يو پوخ جرمنی سړی مخې ته راغی. له کورت سره يې پېژندل. زه يې هم ور معرفي کړم. هغه يې په دوکتور کومل راوپېژاند. يوې کوټې ته يې بوتلو. کومل دستې قهوه راته راوړه. ببرته چابک له خونې څخه ووت. له کورت څخه مې وپوښتل:

- ايا زه وروسته کولای شم يو ځل ښار ته ولاړ شم؟

هغه په توندۍ راته وويل:

- نه ملګرې، خير مو په دې کې دی چې تر لمر لوېدو پورې له دې ځايه ونهوزو. بل دا چې په ښار کې به نو څه وکړې؟

ماسپښين يوه بجه دوکتور کومل کوټې ته راغی. موږ دوه لا همالته لکه بنديان ناست وو. تر غرمنۍ خوړلو وروسته کورت له هغه څخه وپوښتل:

- ايا لادزه په ښار کې دی؟

کومل له حيرانۍ په ډک انداز وويل:

- هغه څو ورځې مخکې له يزد څخه کرمان ته راغی او يو ساعت مخکې مې وليد. له دې پوښتنې څخه مو مطلب څه وو؟

کورت د هغه خیرن سړي کیسه ورته وکړه او زیاته یې کړه چې ده فکر کاوه ښایي د متفقینو جاسوسي ضد سازمان یې په نقشه کې لغتې وروهلي وي. کومل په ډاډمن انداز ځواب ورکړ:

- ستاسې تر رارسېدو مخکې مې یو شفري تلګراف ترلاسه کړ چې د همدې ماموریت په باره کې وو. لادزه مې له تېرو ۲۴ ساعتونو راهیسې تر څار لاندې دی. ما فکر کاوه چې تاسې به پرون لمر لوېدو مهال دلته راورسېږئ.

کورت وویل:

- هغه خیرن سړي مزاحمت وکړ او څو ساعته یې وځنډولو.

دوکتور کومل وویل:

- اوس لا وختې دی. نیمه شپه مهال به هغه ستاسې په موټر کې وي، مګر په پلان کې باید هېڅ بدلون رانشي؛ یانې تاسې باید نوموړی له خپل کوره وتښتوئ.

کورت یې په خبرو کې ورولوېد او ویې ویل:

- سره له دې چې لادزه زموږ په پلان ناخبره دی، خو که خبر شي چې موږ له خطره خلاص کړی دی زښت به خوشحاله شي. موږ د پلان هره خوا دقیقه سنجولې ده، یوازنۍ اندېښنه مې دا وه چې ویل مې هسې نه په کرمان کې نه وي.

کومل وویل:

- لکه څنګه چې تاسې هم خبر یاست، د منځني ختیځ حالات لا خطرناک او نازک شوي دي او په دې نژدې راتلونکې کې به داسې پېښې وشي چې موږ به حتماً پکې شریک یو. اوسمهال دغه ټوله سیمه تر پولو پورې د متفقینو د جاسوسي ضد څارګرو تر سخت څار لاندې ده. له همدې امله په کلکه درته وایم چې زما له خبرتیا پرته به له دې ځایه سر دباندې نه باسئ او همدا مو د استراحت یوه خورا ښه موقع ده.

* * *

د شپې پر یوولس بجې زه او کورټ د لادزه د تښتولو په نیت له خپل تمځای څخه راووتو. دوکتور کومل د ماښامنی تر خوړلو ساعت وروسته له کوره ووت او موږ ته یې وویل چې یوولس نیمې شاوخوا د مشتاقیه چوک په مولاقلي کوڅه کې ورسره ووینو او له هغه ځایه بیا په ګډه د لادزه د کور پر خوا وخوځو. دا چې کومل ولې تر موږ وړاندې له کوره ووت په دې اړه به وروسته وږغیږو.

موټر ما چلاوه او داسې روان وو چې پر یوولس نیمې بجې د ملاقات ځای ته ورسېږو. له ډېر احتیاط سره-سره بیا هم یو څو دقیقې وختې ورسېدو. ټیک پر یوولس بجې او دېرش دقیقې دوکتور کومل مو له موټر سره راشین شو، په چټکۍ یې د مخ دروازه پرانیسته، د کورټ بغل ته کښېناست او ویې پوښتل:

- هر څه اماده دي؟

کورټ ځواب ورکړ:

- دې شېبې ته مو له ډېره وخته چمتووالی کړی دی.

کومل وویل:

- لادزه معمولاً پر لس بجې پر کټ پرېوزي او نیم ساعته وروسته ګروپ ګلوي. په دې حساب نو یو ساعت کېږي ویده دی او تاسې پر دوولس بجې کور ته ورننوزئ، د هغه خوب به لا دروند شوی وي.

پسې زیاته یې کړه:

- زما توصیه درته دا ده چې په هېڅ وجه له رڼا څخه کار مه اخلئ، بلکې په تپه تیاره کې یې له کوره راوباسئ. ډاډه یم چې وارنر به هم په دې باب لارښوونې درته کړې وي.

کورټ وویل:

- وارنر هم کټمټ همدا ستا خبره راته وکړه چې باید له هېڅ ډول څراغ یا ګروپ څخه استفاده ونه کړو. اوس به د لادزه د کور نقشه تر نظر تېره کړو.

دوکتور کومل یو کټ-کټ کاغذ له جېبه راوایست او پر خپل څنګون یې وغوړاوه. ما خپل کوچنی لاسي څراغ کورت ته ورکړ هغه پر پاڼه ولګاوه. کومل وویل:

- دا نقشه ما خپله په منډه-منډه کښلې ده. تاسې وینئ چې د لادزه خوبخونه تر نورو ټولو جزیاتو واضح ده.

ما و کورت د کور او خونې نقشه په دقت سره ذهن ته وسپارله. وروسته کومل د پتلون له جېب څخه یوه کیلي راوایسته او ویې ویل:

- دا یې هم د لادزه د کور کیلي!

کورت وویل:

- یوازنی شی چې زه دا ګړی ورته په چورت کې یم هغه د لادزه سپی دی؛ چې په مرمۍ یې وولو که...

کومل یې خبرې ورغوڅې کړې او ویې ویل:

- نه، نه، وسلې ته اړتیا نشته. زه په یو ډول وتوانېدم چې هغه نن خپل کور ته بوزم. پلمه مې دا ورته کړه چې زه نن له ښاره دباندې وزم، مېرمن مې په باغ کې یوازې ده او دا سپی به پیره پر وکړي.

کورت وویل:

- خو تاسې خپله هم یو لوی سپی لرئ!

کومل وخندل او ویې ویل:

- هغه څو ورځې کېږي ناروغ دی او درملنه یې روانه ده. په هر صورت، لادزه نن شپه یوازې دی او هیله‌من یم چې ستاسې لومړی تلګراف سبا سهار ترلاسه کړم.

له دې سره له موټره کښته شو او پر خپله مخه ولاړ. موږ هم بېله څنډه د لادزه د کور خوا ته وخوځېدو. واټونه تش او ښار په چوپتیا کې ډوب وو. سم مې نه یادېږي چې د لادزه کور دقیقاً چېرې وو، مګر دومره مې په یاد دي چې ناصري واټ ته ورننوتو او له ورننوتلو سره سم کورت د درولو اشاره راته وکړه. د کښته کېدلو پر وخت یې یوه بسته غاړې ته واچوله.

ځنې ومې پوښتل:

- دا د چیشې بسته ده؟

ځواب یې راکړ:

- څو دقیقې وروسته به دې سر خلاص شي!

د لادزه د کور مخ ته چې ورسېدو، کورت په ورسره کیلی دروازه خلاصه کړه او دواړه ورننوتو. د لاسي څراغ په رڼا کې مو نقشه یو ځل بیا له نظره تېره کړه. د لادزه د خوبخونې کړکۍ راته مخامخ وه. توپنچې په لاس ورو-ورو دننه ورغلو...

په دې حالت کې که هر څوک په مخه راتلای، ښېله ځنډه مو ډزې پر کولې او ټکان هم چا نه اورېدل، ځکه توپنچې مو په یوه خاصه خاموشوونکې اله سمبالې وې. کورت تر ما دوه گامه وړاندې روان وو. په ښي لاس کې یې توپنچه وه او په کیڼ لاس یې هغه بسته نیولې وه چې زه یې لا هم له محتویاتو ناخبره وم.

د خوبخونې له دروازې سره شېبه دوې ټکني شوو. وروسته یې کورت لاستی ورتاو کړ او په پستو قدمونو وردننه شوو. کرار-کرار مو سترگې له تیارې سره روږدې کېدې او ډېر ژر مو پر کټ یو پروت کس ولید چې صرف یو لنډ نېکر یې اغوستی وو. زه له کورت سره اوږه پر اوږه ولاړ وم.

راته مخ یې کړ او ډېر ورو یې وویل:

- ژر تر ژره باید خپل کار وکړو!

- اول به یې زه راشروع کړم!

ومې پوښتل:

- ته څه کوې؟

بسته یې ما ته راکړه او د پتلون له جېبه یې یو لبسیرین ته ورته کوچنی شی راوایست، زما سترگو ته یې نژدې ونیو او ویې ویل:

- په دې یې بېهوښه کوم!

ومې ویل:

- خو د وارنر له قوله لادزه له خپلې تبنتونې سره موافق دی!

کورت وویل:

- سمه ده، خو هغه وخت موافقت کوي چې له ورپېښې گواښه خبر شي. اوس دا هم نشو کولای چې له خوبه يې راپاځوو، يو بل خوندي ځای يې بوزو او له کيسې يې خبر کړو. له راويښېدلو سره سم يې مجبوراً بايد د وسلې په زور له دې ځايه وباسو. که ښه غور وکړې، نو موټر ته د لادزه د بېولو يوازنۍ بې‌سرخوږي لاره همدا ده او که تا ته يوه بله بهتره لار درمالومه وي، ژر يې راته ووايه چې ناوخته کېږي. اوس راپورته نشي. هله راته ووايه!

ببله ځنډه مې ورغبرگه کړه:

- نه، نه ده رامالومه!

کورت د لادزه کټ ته ورغی. هغه پر کيڼ اړخ ويده وو. ده هغه کوچنی شی سرمو ته ورنژدې کړ. زه هم لږ ور وړاندې شوم. لادزه د خوب له نړۍ څخه د بېهوښۍ دنيا ته ولېږدېد. دې کيسې تر دوو دريو ثانيو زيات وخت ونه‌نيو همدا چې د هغې الې په پای کې کوچنی سور غمی زرغون شو، کورت راته وويل:

- بېهوښه شو!

له دې سره يې د ډاډ لپاره څو واره وښوراوه؛ تا چې ويل مړی پروت دی. هغې وړوکې الې ته مې له حيرانۍ خوله وازه پاته شوه، ځکه هېڅ مې زړه ته نه لوېده چې دومره لوی کار دې کولای شي.

کورت پر خپله دې بريا په مزه-مزه وخندل. بيا يې بسته پرانيسته. هغه په اصل کې يوه لويه کځوړه وه او بېهوښه لادزه مو پکې واچاوه. وروسته مو په دواړو له خونې څخه وايست. زه مخکې وم، کورت راپسې وو. د کور له دروازې څخه تر وتلو مخکې مې کوڅې ته سر ورايسته کړ، هېڅوک نه ښکارېد. ان د پوليسو د گښت څرک هم نه وو. په يوه منډه د کوڅې ها بلې غاړې ته واوښتو او کځوړه مو د موټر پر شاتنۍ څوکۍ کښېښوده. کورت چابک شترنگ ته کښېناست، موټر يې چالان کړ او د سترگو په رپ کې له هغه ځايه ليرې شوو.

ومې ویل:
- له نېکه مرغه چا ونه لیدو...
کورت مې خبرې راغوږې کړې او ویې ویل:
- کنه نو یو غټ جرم راڅخه کېدی!
همداسې هم وه، ځکه که په کوڅه کې پولیس یا هم کوم بل څوک په مخه راغلی وای، له شک پرته مو واژه. خو خوشبختانه دې ته هېڅ اړتیا پېښه نشوه او په ارامی د لادزه پر تښتونه وتوانېدو. زاهدان ته پر تللي سړک له کرمان څخه ووتو. کله چې مې په دې ماموریت کې د کومل د اغېزناک رول یادونه وکړه، کورت وویل:
- هغه په منځني ختیځ کې زمور د شبکې یو مفکر او نوښتګر شخصیت دی. په دې ماموریت کې یې کلیدي رول درلود. وارنر امر راته کړی وو چې کرمان ته له ننوتلو سره سم اړیکه ورسره ټینګه کړم. دا دې هم پاته نه وي چې تهران او انقرې ته د کومل پر لاس لېږل کېدونکي مالومات هم خورا-خورا اغېزناک او مهم دي.
ځینې ومې پوښتل:
- له انقرې څخه دې مطلب څه دی؟
کورت وویل:
- زمور د شبکې د منځني ختیځ، شمالي افریقا او لیرې ختیځ لوی مرکز په انقره کې دی. ټول امرونه له هغه ځایه ورکول کېږي. تر دې زیات نو زه هم نور مالومات نه لرم او ستا څخه هم هیله کوم چې پوښتنې ونه کړې.
بیا مې ترې وپوښتل:
- ایا وارنر کومل ته له تهران څخه زمور د راروانېدو خبر ورکړی وو؟
- کرمان ته زمور دوولس ساعته سفر لا پاته وو چې وارنر کومل له دې ماموریته د یوه تلګراف له لارې خبر کړ، خو هلته هغه خیرن راته خنده شو، ویې ځنډولو او معاملې یې راګډېوډې کړې.
سګرېټ مې ولګاوه او ومې ویل:
- له دې هر څه سره-سره د خیرن چل-ول کار ونه کړ او مور دا دی بریالي شوو.

کورت ځواب راکړ:
-کومل راته وویل چې کله د وارنر شفري تلگراف راته راغی او دلته تاسې ځنډ وکړ، نو چابکځ مې پر پلان له سره غور وکړ، ټول اړخونه مې وسنجول او ځینې اصلاحات مې پکې راوستل. همدا وجه وه چې زموږ ماموریت له ځنډ سره مخ نشو.

ساعت ته مې وکتل، نژدې دوې بجې وې او دا وخت تقریباً سل کېلومتره له کرمان څخه رالیرې شوي وو. کورت موټر گړندی چلاوه او د سړک قانوني سرعت یې نه مراعاتوه. ما هره دقیقه پر شاتنۍ څوکۍ پرتې کڅوړې ته کتل چې که لادزه وښوري، نو کورت په خبر کړم. تر څلورو بجو همداسې یخی پروت وو. کورت ته مې وویل:

- ډاډه یې چې لادزه به پر هوښ راشي؟
-گړی وروسته پر هوښ راځي. لږ صبر لا وکړه.

د شپې کمبله کرار-کرار ورټولېده او د سهار سپېدې رادبره کېدې. کورت ستړی ښکارېد. زه شتېرنگ ته ورواوښتم. راته کړل یې:

- فکر نه کوم د تگلوري بدلون ته به اړتیا وي. زما په نظر په ریگستان کې تر تېرېدلو همدا سړک غوره دی، ځکه کوم خطر نه وینم. نو ښه دا ده چې تر زاهدانه همدا سړک واخلو او له هغه ځایه به بیا عمومي سړک ته واوړو.

ومې ویل:

- چې ستا څنگه خوښه وي هغسې سهي ده. زه خپله د وارنر له لارښوونې سره سم ستا په خدمت کې یم. که دې وروسته نظر بدل شو او غوښتل دې چې پر ریگستان واوړې، لارښوونه دې پر ما ده.

- چې رښتیا شي د لارې بدلون زموږ او تر راویښېدو وروسته د لادزه په وضعیت پورې هم اړه لري.

هوا چې پوره روښانه شوه، کورت وویل:

- هغه راویښ شو، موټر دروه!

موټر مې د سړک پر غاړه ودراوه. کورت کښته شو، شاتنۍ دروازې ته ورغی او کڅوړه یې پرانیسته. یودم یې چیغه کړه:

- دا سړی خو لادزه نه دی!

زه لکه پر چا چې نابېره یو بد بړغ وشي، بې اختیاره مې ټکان وخوړ. شا ته مې وکتل؛ پر یوه توروشمه شاوخوا څلوېښت کلن سړي مې سترګې ولګېدې. وېښتان یې شناوي ول، سترګې یې له کولکونو راوتلي وې او تر کوناټو په کڅوړه کې دننه پر ځوکې ناست وو.

کورت له غوسې په راپارېدلې پرېشانۍ کې ډوب ولاړ او یوه ناڅرګند ټکي ته ځیر وو. زما حال هم تر ده ښه نه وو، ځکه لیدل مې چې ټول زیار مو اوبو وړی او د لادزه پرځای مو یو بل نفر راپه هوا کړی دی.

هغه چې موږ دواړه چوپ و غړپ او ځان په سپېره دښته کې ولید، په ګنګوړه ژبه یې وویل:

- تاسې... تاسې... څوک یاست... زه... زه... ولې دلته یم؟

کورت چې دا ګړی یې اړخ ته ناست وو، د زخمي پړانګ غوندې پر ورپه هوا شو، تر مرۍ یې ونیو او چیغه یې کړه:

- خر بیعقله، تا د لادزه په خوبخونه کې څشي کول؟

ومې لیدل چې که لږ لا وځنډېږم او مداخله ونه کړم، نو کورت به هغه د خدای ناخبره بدمرغه ووژني. چابک لاس په کار شوم او په یو عالم زحمت مې هغه بېګناه سړی له منګولو څنې وایست او ورته ومې ویل:

-کورته هغه بېګناه دی!

د کورت څېره له ډېرې غوسې تکه سره اوښتې او د غاړې رګونه یې پړسېدلي ول.

هغه سړی یې یوه ټینګه چپلاخه وواهه او ورته ویې ویل:

- راته ووایه څوک یې؟

هغه بېچاره واښ و غوزی ناست وو. ما ته په زاریو شو چې له کورت څخه یې خلاص کړم. پوښتنه مې څنې وکړه:

- ته څوک او څه کاره یې؟

هغه چې له ډېره ډاره ګنګوړه شوی وو، په توړی ژبه راته وویل:

- زه د لادزه صاحب مزدور یم!

کورت چې په څیر-څیر یې ورته کتل، وویل:

- دا دی بیا یې وغولولو. موږ احمقانو فکر کاوه چې کامیاب شوي یو. ان کومل هم له دې حیلې ناخبره وو. هغه نو اوس په دې سوچ کې دی چې لادزه زموږ سره دی.

د لادزه مزدور چې له وېرې یې سمې خبرې لا نشوای کولای، غوښتنه راڅخه وکړه چې بېرته یې کرمان ته بوزو. کورت چې سترګې یې لکه د وینو پیالې تکې سرې اوښتې وې، ما ته وویل:

- زه خو دا وژنم!

خبرې مې ور پرې کړې او ورته ومې ویل:

- نه، دا لېونتوب دی!

کورت په هماغه تونده لهجه په خبرو کې راولوېد او ویې ویل:

- دا تا ته لېونتوب ښکاري؟ دا بلاګی اوس زموږ په ټولو کیسو خبر شوی دی، که مو ژوندی پرېښود، په غم مو اړوي.

ترې ومې پوښتل:

- اوس غواړې څه وکړې؟ خو نور چې هر څه کوې، ستا خوښه ده، مګر دا سړی به ایله کوې.

ویې ویل:

- خیر یو کار به وکړم...

په دې پسې یې تونپنچه راوایستله او هغه سړي ته یې له موټره د راکښته کېدو اشاره وکړه. ما دستي کورت تر مړوند ونیو او ومې ویل:

- مه یې وژنه... بېچاره بېګناه دی!

کورت مې لاس په درد راپورې واهه او هغه بدمرغه یې له موټر راکښته کړ. له ځان سره مې وویل که څه ونه وایم او چوپ ورته ودرېږم حتماً یې وژني. سملاسي مې له موټره ورټوپ کړل، د ده او مزدور تر منځ ودرېدم او ومې ویل:

- چې داسې ده نو اول باید ووژنې بیا هغه!

کورت په غوسه راته وکتل او راباندې چیغه یې کړه:

- اې لېونیه دا د خپل بادار د تښتولو له پلانه خبر شوی دی، خامخا باید له منځه یووړل شي. امر درته کوم چې له مخې مې ایسته شه!

دواړې پښې مې په یوه موزه کې واچولې او وچ ځواب مې ورکړ:

- نه، امکان نه لري. نه به یې وژنې!

کورت چې زما کلک هوډ ته وکتل، سرزوري یې پرېښوده او ویې ویل:

- سهي ده، ایله کوم یې!

وروسته په خلق‌تنګۍ روان شو، شتړنګ ته کښېناست او راته ویې ویل:

- ژر کوه راوخېژه!

ما چابک د لادزه مزدور شاتني سیټ ته ورپورته کړه او خپله د کورت اړخ ته کښېناستم. کورت سګرېټ ولګاوه او له مزدور څخه یې وپوښتل:

- د خپل بادار په کټ کې څه وخت پرېوتې؟

هغه اول ما ته وکتل بیا یې ځواب ورکړ:

سم مې په یاد نه دي. تر ماښامنۍ خوړلو وروسته لادزه صاحب امر راته وکړ چې د ده پر کټ پرېوزم او چې لامل مې ترې وپوښت، ویې ګواښلم چې که یې امر ونه منم، وبه مې وژني.

لږ چوپ شو، بیا یې زیاته کړه:

- د بادار په ځای کې د پرېوتو له امله خوب نه راتلی. شاوخوا نیم ساعت وروسته هغه راغی او راڅخه ویې پوښتل:

- ولې نه ویدېږې؟

زه له کټه راکښته شوم او ومې ویل:

- زه ستاسې په ځای کې نشم څملاستلای!

کورت ترې وپوښتل:

- ښه، بیا؟

مزدور ځواب ورکړ:

- دا وار یې ډېر په مینه چلند راسره وکړ او په خندا یې راته وویل:

(اوس به دې ښه ارام ویده کړم!) ما چې ویل وژني مې. ډک جام یې راوړ او راته

ویې ویل: *(دا وڅښه. شراب دې خوښېږي؟)* ما له وچ ډاره په لړزېدلو لاسونو جام

ترې واخیست او تش مې کړ. بېرته یې پر خپل ځای څملولم. تر هغه وروسته په

ځان نه یم پوه شوی تر څو دلته ستاسې سره مخامخ شوم.

کورت بیا ترې وپوښتل:

- ایا تر ماښامنۍ خوړلو مخکې یا وروسته لادزه یوازې وو؟

- هو، یوازې وو.

ما وویل:

- دغه د خدای بېچاره او له هر څه ناخبره سړی باید ونه وژل شي.

کورت وویل:

- ستا دې زړه‌سوي لکه چې پر ما هم اغېز وکړ، کنه په دغسې حالاتو کې زه رحم

محم ته لار نه ورکوم او یوازې هغه څه کوم چې باید وشي.

ورته ومې ویل:

- گوره پر ما بل گومان مه کوه، ممکن پر وخت زه تر تا هم بې رحمه واوسم، مگر

دلته زما و ستا دواړو سر خلاص دی چې دا سړی بېگناه دی. نه دې واورېدل چې

لادزه شراب په څښلې او ځان یې ترې بې‌غمه کړی دی؟ له شک پرته یې په هغه

جام کې نشه یي مواد اچولي ول.

کورت وویل:

- همداسې یې وبوله. اوس باید دا مالومه شي چې هغه څنگه او له کومه د خپلې

تښتونې په پلان خبر شوی چې داسې یې ځان ایستلی دی؟

ومې ویل:

- که لادزه رښتیا هم له دې پلان سره موافق وای، بیا یې نو داسې کار نه کاوه. بل احتمال دا دی چې ممکن د یو بل چا له خوا ګواښل شوی او مجبور شوی وي. حیرانوونکې خو دا ده چې کومل سل سلنه ډاډ راکړ.

کورت وویل:

- د حیرانۍ وړ نه ده، ځکه که فرضاً لادزه رښتیا هم یو چا ګواښلی وي، نو بیا دا کار حتماً له کومل سره د نوموړي له لیدنې وروسته شوی دی. دا په دې خاطر چې که تر دې مخکې وای، نو کومل یې خامخا پر ځېره باندې د نارامی نښې لیدلای شوای.

ومې ویل:

- د متفقینو د دې ټولو چلونو او خطایستنو ریښه باید په تهران کې ولټوو.

کورت راته وکتل، سترګې یې راپکې وګنډلې او ویې پوښتل:

- په تهران کې؟

- هو او دلیل یې هم لکه ورځ داسې روښانه دی؛ مطلب مې هغه خیرن سړی دی چې یودم یې په یوه لویه ډرامه کې پساو کړو.

څو شېبې خاموشي شوه. د لادزه مزدور پوښتنه وکړه:

- ایا ما ایله کوئ؟

کورت بېله خنده ځواب ورکړ:

- هو، کولای شې همدلته کښته شې!

ومې ویل:

- نه، څو کېلومتره وروسته یې په ابارق کې کښته کوو.

مزدور وویل:

- هو صاحبه، هلته کرمان ته د تللو وسایل ډېر دي او که تګ ونشې، نو له ګرمی څخه د ساتلو ځایونه پرېمانه دي.

ناڅاپه کورت موټر ودراوه، راتاو یې کړ، مخ پر کرمان یې روان کړ او ویې ویل:

- بېرته کرمان ته ځو او دغه سړی هم راسره بیایو!

- مگر کورته له وارنر سره مو په رامسر کې د لیدلو ژمنه کړې ده!

کورت په یوه داسې خندا چې غوسې ځپې پکې وهلې، راغبرگه کړه:

- چې داسې ده، نو بیا ښه ده چې د انجیلا کره ورسره ووینو!

- نو بیا باید یو تلگراف ورولېږو.

- له کرمانه به یې ورواستوو.

موټر یې لېونی ځغلاوه. شا ته مې وکتل. مزدور په دې خوښ ښکارېد چې بېرته یې خپل منزل ته بیایو. بدمرغه تازه-تازه د مرگ له خولې ژغورل شوی وو. درې واړه چوپ و غرپ ناست وو. ما په وروستیو دوو دریو ورځو کې پر پېښو شویو عجیبو و غریبو حادثاتو چورت واهه او هڅه مې کوله چې د دې بندې مانجې[1] سر پیدا کړم او په یو نه یو ډول د لادزه د تښتونې د پلان د ناکامولو تر شا پراته عوامل وپېژنم، مگر له بده مرغه هېڅ په لاس نه راتلل.

د کورت له کړو وړو هم څرگنده وه چې فکراً په همدې ختو کې نښتی دی. ماسپښین مهال کرمان ته ننوتو. کورت له یوې غرفې څخه کومل ته چې په خپل کارځای کې وو، ټلیفون وکړ. ټولې یې په شمار لس خبرې ورسره ونه کړې. چابک یې غوږی کښېښوده او په یوه منډه بېرته شترنگ ته کښیناست. ما ته یې وویل:

- دا سړی هم راسره بیایو تر څو کومل یې په خپلو سترگو ووینې او خبر شي چې څه سپی پسات راشوی دی.

کومل هغې پرونۍ کوټې ته بوتلو. مزدور هم راسره وو. کورت مزدور ته په اشاره وویل:

- ډاکټره دا سړی پېژنې؟

کومل موسکی شو او ویې ویل:

- مطلب دې څه دی؟

کورت په داسې حال کې چې خوله یې په موسکا کره نیولې وه، وویل:

- هغه زموږ له لادزه څخه دغه شی جوړ شوی دی!

---

[1] مانجه - تار، په ځانگړې توگه هغه تار چې کاغذ باد په الوزول کېږي.

بیا یې ټول داستان ورته تېر کړ او په پای کې یې زیاته کړه:

- غوښتل مې همالته یې وولم، خو ښه شوه چې ژوندی پاته شو تر څو ته یې هم ووینې. اوس حیران دې ته یم چې لادزه نو څنګه د خپلې تښتونې په پلان خبر شوی وو او داسې چل یې راسره وکړ؟

کومل چې سترګې یې په مزدور کې پاته وې، وویل:

- هېڅ مې زړه ته نه لوېږي چې د لادزه پرځای دې تاسې دغه کس تښتولی وي او د دې پېښې تر شا په شته عواملو مې هم سد نه رسېږي.

ما وویل:

- یوازنی لوی لامل یې هماغه خیرن سړی کېدای شي چې پر لارې راته خنډ شو. له دې څرګندېږي چې کیسه له همدې ځایه شړېدلې او د متفقینو څارګر راخبر شوي دي.

کومل وویل:

- په دې کې خو هېڅ خبره نشي کېدای چې سیال ته رسوا شوي یو او په خورا مهارت یې په پلان کې لغتې راووهلې، مګر اوس باید یو غاښ‌ماتوونکی غبرګون وښیو او دا یې هم پر ما.

کورت ترې وپوښتل:

- یانې مطلب دې دا دی چې بیا باید د لادزه د تښتولو کوښښ وکړو؟

- هو، هغه همدا نن شپه او زه خپله هم ګام پر ګام درسره یم. تر ټوپان وروسته د راغلې ارامۍ دغه فرصت باید په هېڅ وجه له لاسه ورنه کړو، بلکې باید په یوه لا درانه توپان یې بدله کړو او پر دې هم ډاډه یم چې خپله لادزه او په دې کار کې ورسره ملګري به یې هېڅکله دا تمه ونه لري چې تاسې به تر ماتې څلېرویشت ساعته وروسته بیا لاس په کار کېږئ. دې ته ورته غبرګونونه د څارګرۍ په ډګر کې نادر او په عین حال کې چټک موردونه دي چې د جنګ تر سرېدو مخکې باید ببرته سړی میدان ته وروګرځي او حریف راچپه کړي. او د دې د جبران له یوې کارې او لا درانه ګوزار پرته په بل شي نشي کېدلای.

کورت وپوښتل:

- دا مزدور یې اوس څه په وکړو؟

کومل یوه شیبه په فکر کې ولاړ. بیا یې مزدور دباندې وایست او بېرته یوازې کوټې ته راغله. د لادزه د بیاتښتونې په پلان جوړولو مو شروع وکړه. ټول اړخونه مو یې په دقیقه توګه وسنجول.

کورت چې په پیل کې له دغو عملیاتو سره مخالف وو، اوس راضي او خوشبین ښکارېد. د لادزه مزدور هم د پلان یوه مهمه برخه شوه او په دې ډول یې برخلیک روښانه شو.

د عملیاتو د پیل وخت د شپې دوولس بجې وټاکل شوې. د شپې پر یوولس نیمې بجې د لادزه له مزدورسره یوځای د کومل له کوره ووتو او په موټر کې سپاره شوو. کورت شتېرنګ ته ناست وو. د لادزه د کور د کوڅې په خوله کې کومل د درېدو په دود لاس وښوراوه. زه، کورت او مزدور کښته شوو. کومل د پیره‌دار په توګه په موټر کې پاته شو. کورت توپنچه راوایسته، مزدور یې مخ ته واچاوه او ګواښ یې ورته وکړ چې که یې غاړه وغړوله وبه یې وژني.

د لادزه په کور کې یو لوی سپی هم وو. د ورننوتلو پلان داسې وو چې مزدور به اول کور ته ننوزي. هلته به د هغه سپی چاره کوي او ورپسې به موږ ته ور راخلاصوي.

د کور دروازې ته ور ورسېدو. د زنګ تنۍ ما ووهله. د زنګ له کړنګا سره س سپي د ور شا ته ځان راورساوه، مګر غپا او شر و شور یې جوړ نه کړ. دا د هغه ډول سپیانو څخه وو چې په ارامۍ او چوپتیا کې یې پر نابلده خلکو برید کاوه. سملاس مو د غولي پر خښتو د پښو ښکالو تر غوږ شوه. ښکالو ورو-ورو د دروازې شا ت راورسېده. کورت یو ځل بیا مزدور وګواښه او په دې ډول یې ورته شوي لارښوون وریادې کړې. له دې سره جوخت له هغې خوا د لادزه ږغ واورېدل شو چې وې پوښتل:

- څوک یې؟

ما او کورټ چابک د دروازې دوو اړخونو ته له سترګو نهام ودرېدو. مزدور ځواب ورکړ:

- زه یم بادار صاحبه!

لادزه په چټکۍ ور پرانیست او په سړه سینه یې وویل:

- ته یې؟ راځه دننه. ما فکر نه کاوه چې ژوندی به یې.

مزدور کور ته ننووت. د پښو د کښېکاري له لیرې کېدو سره جوخت مې وویل:

- که مزدور خپل بادار له اصلي کیسې خبر کړ، بیا نو زما و ستا کیسه غړکه وبوله.

کورټ وویل:

- یانې په خطر کې لوېږو؟

- مالومداره، له دې پرته نو بل څه کېدای شي؟

کورټ وویل:

- دا وار د بېهوښۍ د دوا پرځای له وسلې کار اخلو، ځکه وینښ دی او که یې غاړه وغړوله، نو ته باید د وارنر امر عملي کړې او په یوه مرمۍ یې له دنیا تېر کړې.

په ځواب کې مې ورته وویل:

- همداسې به وکړم تر څو ته هم ووینې چې پر مهم وخت رحم او زړه‌سوی نه پېژنم.

کورټ وویل:

- زه چې له یوې خوا خپل پلان ته ګورم او له بلې خوا لادزه هم کور دی، نو فکر نه کوم چې دا وار دې یا وتنبتبدلای شي او یا دې هم کوم بل څوک راباندې تېر کړي.

- زه دې ته اندېښمن یم چې که یې مزدور حال ورته ووایي، نو څه به راپېښ شي. ایا هڅې به مو بیا اوبه یوسي او که به په یوه بل مصیب اخته شو؟ په هر صورت، باید بیداره واوسو. ځواب یې راکړ:

- د مزدور له خوا دې زړه ببغمه کړه. هغه یو ډارن او بې‌زړه شی دی او د داسې احمقانه کار تمه نشي ځنې کېدلای. څو واره مو د دې تېروتنې خطرونو ته ورپام کړل همدا یې باید زموږ د اوامرو منلو ته چمتو کړي. ډاډه یم چې د فرصت په موندلو سره به خامخا دروازه راته پرانیزي.

ما د لاسي څراغ په رڼا کې هر څو شېبې وروسته ساعت ته کتل. درېش دقيقې تېرې شوې، خو لا هم د دروازې کړپ ونه‌خوت. کورت ورو-ورو پر مزدور باور له لاسه ورکاوه. په دې بې‌باورۍ يې يو څه نارامي او انديښنه هم ګډه وه. د نوموړي له ښکاره چوپتيا مې دا درک کوله چې وضعيت مو تر تصور لوړ خطرناک دی. انتظار تر څلوېښتو دقيقو واوښت.

اخير کورت پر خبرو راغی او ويې ويل:

- لکه چې ستا ګومان رښتياکېدونکی دی.

ما چې خوله خبرو ته جوړوله، د دروازې کړپی شو. لکه يو څوک چې يې کولپک ورخوځوي. موږ دواړو پر دروازه غوږونه کښېښودل. د دروازې په کولپ کې د کيلي پېچلو کړيچهاری مو واورېد. کورت ورو پر اوږه وټپولم؛ د دې مانا دا وه چې نور يې زړه ارام شوی او کارونه له پلان سره سم روان دي. لنډه شېبه وروسته دروازه نيم‌کښه شوه. مزدور راڅرګند شو او د چوپتيا په دود يې پر شونډو ګوته نيولې وه. وروسته يې په لاس د ورننوتلو اشاره راته وکړه.

د سترګو په رپ کې کور ته داخل شوو او ځانونه مو د ودانۍ دروازې ته ورسول. ما دروازه پرانيسته. دواړه وسله په لاس په تياره کې ډوبې ودانۍ ته ورننوتو. هماغسې د برايي شپې غونډې په احتياط او پستو ګامونو روان وو. پلان څرګند وو او هغه دا چې د لادزه له ليدلو سره سم مو بايد چابک خپل کار کولای. د لادزه په خوبخونه کې د پرون خلاف نن يو خام سور ګروپ روښانه وو. د کټ دوه قدمۍ ته چې ور ورسېدو، کورت په غوږ کې راته وويل:

- خپله يار لالا دی او که پرون هم دغسې رڼا وای، تېروتنه مو نه کوله.

تر دې خبرو وروسته ورمخکې شوو. زه هم لنډ په پسې وم. دواړه يې د کټ له څنډې سره نښتي ودرېدو. کورت کرار د لادزه پر اوږه لاس کښېښود او ورو-ورو يې وخوځاوه. لادزه سترګې پرانيستې او چې خوله يې وازوله، کورت يې پر تندي توپنچه ورونيوله او ورته ويې ويل:

- ښور ونه خورې، پاڅه او زموږ سره راځه!

لادزه په داسې حال کې چې سترګې یې رډې-رډې راختلې وې، موږ دواړو ته یې له سره تر پښو وکتل او بیا یې په توړی ژبه وویل:

- څه... څه... کیسه ده... تاسې... تاسې... څوک یاست؟

کورت ورته وویل:

- اوس د سوال او ځواب وخت نه دی، دباندې به دې بیا سر درخلاص کړو.

لادزه وپوښتل:

- جامې واغوندم؟

ما ورته وویل:

- نه، په همدې لباس کې دې بیایو.

- چیرې؟ لطفاً راته ووایاست. یا ما وژنئ؟

کورت ورته وویل:

- څومره ډېرې خبرې کوې. تا هېڅوک نه وژني.

بیا یې تر لاس ونیو، له کټه یې راکښته کړ، پر ملا یې توپنچه ورکښېښوده او ویې ویل:

- پام چې شورماشور جوړ نه کړې، زموږ توپنچې بې ږغه دي او د سترګو په رپ کې به دې ږغ درخاموشه کړي.

لادزه له وېرې په ډک انداز ځواب ورکړ:

- نه ښاغلې، ډاډه اوسه، دومره بیعقل نه یم!

- افرین، همدا هوښیاري دې په ګټه ده، ځکه ستا د سر د سلامتۍ تضمین کوي. اوس درځه چې ځو!

وروسته یې ما ته اشاره وکړه. زه مخکې لادزه راپسې او کورت د هغه تر شا راوان شو. له خوبخونې چې راووتو کورت راته کړل:

- یو ځل دباندې سترګه وغړوه!

ولاړم د کور دباندنۍ دروازه مې پرانیسته او دباندې مې شاوخوا څار وکړ. چوپه چوپتیا وه، بېرته راغلم او ورو مې وویل:

- راځئ، شی نشته!

لومړی زه ووتلم او پر اوله زینه ودرېدم. توپنچه په لاس د هغوی راوتلو ته منتظر شوم. ناڅاپه مې د کورت ږغ واورېد ورپسې د دوو نفرو د پښو ځړپهاری پورته شو چې د لیرې کېدو په حال کې ول وروسته یو درونډ شی پر ځمکه راولوېد او ما مجبوراً بېرته دالبز ته ورمنډه کړه. هغوی زما څخه صرف درې څلور گامه لیرې ول. تپه تیاره وه، له جېبه مې لاسي څراغ راوایست او پر ځمکه مې واچاوه. کورت په وینو سور پروت وو او مړ-مړ زګېروی یې خوت. د هغه پر دې حال لیدلو مې ټول وجود رایخ-پخ کړ. بغل ته یې پر گونډو شوم، سر مې یې راپورته کړ او ورته ومې ویل:

- کورته... کورته!

کرار او په زحمت یې سترگې پرانیستې او پرې-پرې یې وویل:

- ته... ته ولاړ شه... ولاړ شه کومل منتظر دی. ورشه له کیسې یې خبر کړه... وارنر ته ووایه چې کورت ووژل شو...

د ځیگر په کېڼ طرف کې یې چاکو تر لاستي پورې ننوتلی وو او لیدل مې چې د جرمني ځارگریز سازمان دا زبردست مامور د ژوند وروستۍ سلګۍ وهي.

ساه یې بنده-بنده کېده او پر دې حال که روغتون ته هم وړل شوی وای، گټه یې نه کوله، ځکه پر زړه وهل شوی وو او وینو یې دارې وهلې. ورته ومې ویل:

- کورته چا ووهلې، لادزه؟

یوازې دومره وتوانېد چې ووایي:

- نه، د شا له خوا...

او وروسته یې د تل لپاره اواز خاموش شو. سر مې یې کرار پر ځمکه کښېښود او پاڅېدم. له دغسې صحنو سره مخکې هم په وارو-وارو مخامخ شوی وم. حتا کله ناکله داسې هم پېښېده چې نیمژوانده ملگری به مو پر میدان پرېښود او خپله به وتښتېدو، خو د کورت دغې کیسې څه بل ډول اغېز راباندې وکړ. حالات د دې نه ول چې په لادزه او هغه بل ناپېژاند کس پسې وګورم. توپنچه په لاس مې خوبخونې

ته سر ور ایسته کړ چې که یو سیوری-میوری ووینم او دزې پر وکړم، مګر له کوره یومخ داسې هدیره جوړه شوې وه چې له ما پرته بل هېڅ ژوندیسره پکې نه وو.

له ودانۍ رابهر شوم او په یوه منډه مې ځان کوڅې ته ورساوه. ډېر ګړندی روان وم. کالي مې په وینو سره ول او که ګښتي پولیسو لیدلی وای، له شک پرته یې بیا د قتل په تور زندان ته اچولم.

موټر ته چې ورسېدم، د شترنګ تر شا مې څوک ونه لید. پر موټر چې ورتاو شوم یودم مې پر کومل سترګې ولګېدې چې د موټر اړخ ته پروت وو، ټکان مې وخوړ. جوړ وو او ډېر ژر مې راپر هوښ کړ. سترګې یې پرانیستې او ویې پوښتل:

- ته یې؟

- هو زه یم... په تا څه وشول؟

هغه بیا راڅخه وپوښتل:

- کورت چیرې دی؟

- هغه مړ شو. اوس راځه چې تا کور ته ورسوم.

کومل د موټر پر دروازه ځان تکیه کړ او په هېښتیا یې وویل:

- څشي؟ کورت د لادزه په کور کې ووژل شو؟ نه، نه یې منم پر هغه په داسې یوه کوچني ماموریت کې څوک نشي برلاسه کېدای. دا دروغ دي!

ورته ومې ویل:

- پر لارې به یې ټوله کیسه درته وکړم، اوس ژر کوه درځه چې ځو!

هغه په داسې حال کې چې لاس یې د سر پر شاتنۍ خوا نیولی وو، موټر ته ورپورته شو او ویې ویل:

- ان ما هم فکر نه کاوه چې یو څوک به مې داسې ناخبره ګیر کړي، مګر پر څټ له لومړي ګوزار سره سم بیا په ځان نه یم پوهېدلی.

موټر مې چالانه کړ او د کومل د کور خوا ته روان شوو. پر لارې مې د کورت د وژل کېدو داستان ورته تېر کړ. بیا مې ترې وپوښتل:

- ایا ته یې په موټر کې دننه ووهلې؟

کومل خواب راکړ:

- هو، خو چې راپړ هوښ شوم پر سړک پروت وم او دا عجیبه ده چې زه هغه یا هغوی نو ولې له موټره دباندې ایستلی وم؟ تر دې لا پسې عجیبه د کورت وژنه ده چې په سلو رګونو کې مې یو رګ هم نه مني. هیڅ د منلو نه ده چې هغه نور زمونږ د مامورانو له کتاره وتلی دی.

ترې ومې پوښتل:

- ایا ستا په خیال لادزه به له خپل کوره تښتېدلی وي؟

- هغه له شک پرته د متقینو له خارګرو سره نژدې لرې او سناسې تر ورننوتلو مخکې بې په کور کې د هغوی یوه مامور خان پټ کړی وو.

ومې ویل:

- عجیبه دا ده چې زه بې ولې ژوندی پرېښودم او تقریباً ډاډه یم چې کورت د لادزه مزدور د شا له خوا په چاکو وهلی دی.

کومل مې په خبرو کې راولوېد او وبې ویل:

- نه ملګرې، د مزدور پلار هم په دومره چالاکۍ او ګړندیتوب سره کورت نشي وژلای. قاتل حتماً د متقینو یو تکړه مامور دی چې د لادزه سانته ورله غاړې وه او لکه څنګه چې تا وویل، باید نه بې هم وژلی وای.

د کومل کور نه ورسېدو. هغه کښته شو. د بن کولب بې خلاص کړ. وروسته بیرته موټر ته راوخوت او وبې ویل:

- درننوزه!

بتی مې ولګولې او ومې ویل:

- که ستا اجازه وي زه غواړم همدا نن شپه تهران ته ولاړ شم. البته د زاهدان له لارې څکه وارنر به راته سترګې پر لار وي.

- زما په اند سپیده چاود مهال چې حرکت وکړې ښه به وي.

ساعت ته مې وکتل او ومې ویل:

- دومره وخت نه دی پاته. تر څو سپیدې چاودې زه به تر اباړق تېر شوی یم.

هغه په سوچ کې شو، وروسته يې وويل:

-زه به د يوه شفري تلګراف په وسيله وارنر له کيسې خبر کړم او پوهېږم چې د کورت وژنه به يې زيات اغېزمن کړي، ځکه د منځني ختيځ د شبکې يو زبردست مامور يې له لاسه ووت.

کومل د کورت پر وژل کېدو او لادزه د تښتونې پر ناکامېدو د خواشينۍ ښکاره کولو په ترڅ کې لاس را اوږد کړ او ويې ويل:

- هيله ده ډېر ژر دلته يا يو بل ځای بيا سره ووينو.

د مخه ښې په نيت مو لاسونه سره کښېکاږل. په داسې حال کې چې حواس مې په خپل ملګري کورت کې پاته ول، د تهران پر خوا مې راهی کړل. خو د زاهدان نه، بلکې د يزد او اصفهان له لارې. مسير مې قصداً بدل کړ. يوازې وم او موټر مې ډېر تېز ځغلاوه. په ذهن کې مې د لادزه د تښتونې دوارې هڅې اوښتې را اوښتې.

کورت په منځني ختيځ کې د جرمنی جاسوسي شبکې له تکړه اجنټانو څخه وو او داسې مازې سړی نه وو چې په دومره سادګۍ مغلوب او ووژل شي. نو د دې پېښې لامل څه وو؟ دا پوښتنه به راتلونکې پېښې ځواب کړي.

دا سبا لمر لوېدو مهال تهران ته ورننوتم او سيده د انجيلا کره ولاړم. په دې نيت نه چې ګواکې هلته واړوم، بلکې غوښتل مې له وارنر سره ووينم. له نوموړي سره دغسې ژر تر ژره ليدنه اړينه وه، ځکه هغه زما او کورت په ماموريت پوره حال نه درلود او تاکلې وه چې زموږ د تلګراف له ترلاسه کولو وروسته به رامسر ته حرکت کوي.

ويل مې که سملاسې ورسره ونه وينم، پروا نه لري، ورته منتظر به شم او په دا بغل کې به د ښکلې انجيلا په ديدن هم مشرف شم...

څه کم اته بجې مې د هغې د کور مخې ته موټر ودراوه او همدا چې د کښته کېدو په نيت مې دروازه خلاصوله انجيلا مې وليده چې راووته او شاوخوا ته له کتلو پرته چابکه-چابکه د واټ پورتنۍ خوا ته روانه شوه. زه سملاسې له موټره راکښته او په يو څو متره واټن کې ورپسې شوم. څو متره چې ولاړه تر سړک واوښته او پر هغه

بله غاړه ولاړ تور موټر ته ورروختله. موټر د سترګو په رپ کې په تېزۍ روان شو. هڅه مې وکړه چې دننه ناست کسان يې ووينم، خو ونه توانېدم، ځکه تاريکه وه. صرف پلېټ نمبر مې يې په ياد کړ.

انجيلا چيرې ولاړه او په هغه موټر کې څوک سپاره ول؟ داګړې مې د دغو پوښتنو هېڅ ځواب نه درلود. که څه هم پوهېدم چې وارنر د هغې په کور کې نشته، بيا هم پر زينو ورروختلم او د دروازې زنګ مې وواهه، خو څوک نه وو. بېرته په موټر کې کښېناستم او ولاړم.

د وارنر د ليدلو يوازې يو بل ځای پاته وو؛ پاريس بوفه. د ده له قوله چې هره شپه يو ځل سر ورايسته کوي. هلته به د شبکو مامورانو خپل پټ مالومات سره تبادله کول. له همدې وجې وارنر ورتګ نه قضا کاوه.

اته نيمې بجې وې. په پاريس بوفه کې څوک نه ليدل کېدل. بېرته خپل مخکني هوټل ته ولاړم او کوټه مې ونيوله. تر څو مې ځان سره تياراوه بيا لس بجې وې... موټر مې همالته له پاريس بوفې سره درولی وو؛ ويل مې که وارنر تر ما مخکې هلته راورسېږي، نو وبه يې پېژني.

لس بجې مې ځان بوفې ته ورساوه. څو تنه بهرنيان او ايرانيان هلته دلته پر مېزونو ناست ول او څښاک يې کاوه. هر يوه ته جامونه پراته ول. د څښاک راوړلو سپارښت مې وکړ. لګيا وم تر بنو لاندې مې شاوخوا ځار کاوه، کرار مې پر اوږه لاس راکښېښودل شو. مخ مې ورواړاوه، يو ځوان وو چې په يوه لاس کې يې جام او په بل کې يې سيګار وو، په ماته ګوډه فارسي يې راڅخه وپوښتل:

- اورلګېټ لرئ؟

ببله ځنډه مې يې سيګار ته خاشه ووهله. هغه يو څو دوده ځنې کش کړل او بيا يې راڅخه وپوښتل:

- عربي مو زده ده؟

ځواب مې ورکړ:

- نه، يوازې مې انګليسي زده ده.

سړي چې منځنی ونه او لمروهلې څېره یې لرله، لنډ وخندل او ویې ویل:
- څومره ښه. ما لا فارسي نه ده زده کړې. تاسې یو چا ته منتظر یاست؟
په پوره ارامی مې ځواب ورکړ:
- نه، اکثره د وخت تېرولو او شونډو لندولو لپاره دلته راځم. دا مې اوس یو ډول عادت گرځېدلی دی...
ځوان په سړه سینه راته وویل:
- فکر نه کوم دې ځای ته دې د عادت لهمخې راغلی یې، خامخا یو چا ته منتظر یې.
یو گړی مې څېرې ته ځیر شو، بیا یې زیاته کړه:
-که تېروتلی نه وم، نو مخکې مې هم همدلته له یو بل کس سره لیدلی یې. پوره مې نه یادېږي چې کله، خو ښېخې ډاډه یم چې یو ځای دوه نور هم په مخه سره ورغلي یو، البته ستا زه نه یم په یاد. زما کسب او بوختیا بیا پر وخت او موقع له هوښیارۍ کار اخیستل دي.
سر مې په خلاص شو چې له کومه راروان او څه کاره دی، صرف یو څه شکمن وم او په دې هم ډاډه وم چې زه یې دلته په پاریس بوفه کې لیدلی یم، خو د دې لپاره چې پر ځان یې لا گرم کړم، په ځواب کې مې ورته وویل:
- همداسې به وي ښاغلې...
په خبرو کې راولوېد او ویې ویل:
- زما نوم فاروق دی!
- ښاغلی فاروق، لکه څنگه چې مې درته وویل اکثره شپې دلته راځم، خو دا په دې مانا نه ده چې خامخا به یو چا ته منتظر یم.
-گوره ښاغلی ریما...
د خپل نوم په اورېدو مې ټکان وخوړ او ترې ومې پوښتل:
- ما په نامه پېژنې؟

- اوه، بالکل، د حیرانتیا وړ نه ده. د خلکو دقیقه او بشپړه پېژندنه زما دنده ده. له دې پرته بل هېڅ کار نه لرم او اوس دا درته ویل غواړم چې پر ما پوره باور وکړه.

- د خشي لپاره... په مطلب دې سم ونه پوهېدم!

فاروق خپل سګرېټ په سګرېټدانۍ کې پوچ کړ، له جامه یې غوړپ وکړ او ویې ویل:

- ډېر ساده، کولای شو یوځای کار سره وکړو!

- ستا په خبرو مې هېڅ سد نه رسېږي. لږ سپین ورغږېږه!

- اوه، ولې له موضوع څخه دباندې وزې؟ ته اوس دلته ښاغلي وارنر ته سترګې پر لار یې، همداسې نه ده؟

- ادامه ورکړه، درته غوږ یم!

فاروق زیاته کړه:

- وارنر زما سره هم په اړیکه کې دی او د نړیوال ارزښت لرونکي مالومات ټول زه ورکوم. که تر دې لا په ساده ټکو کې درته ووایم. نو زه په هېڅ کوم خانګړې خارګري یا خارګري ضد سازمان پورې تړلی نه یم. له ټولو څخه یې اخلم او کله ناکله د محرمو مالوماتو د ادلون-بدلون لپاره د دنیا هر ځای ته چې اړتیا وي ځم... هیله ده زما په دې خبرو دې سد رسېدلی وي.

- اوس زما څخه څه غواړې؟

دوهم سیګار چې مې ورولګاوه، راته ویې ویل:

- تر څو چې مو سره پېژندلې نه وي، شی نه درڅخه غواړم. مګر دا دې ستا په یاد وي چې یو خورا مهم خبر لرم او چمتو یم چې هم یې درباندې وپلورم او هم یې درسره تبادله کړم.

ما له مقدمې پرته ورته کړل:

- یانې ته یو مسلکي جاسوس یې، کنه؟

فاروق موسکی شو او ویې ویل:

- نو ایا خبره خلاصه ده او ما و تا یو و بل سره پېژندلي دي؟

ما شک له ځانه لیرې کړ او سیده مې ورته وویل:

- ته یې همداسې وانګېره او اوس...

- اوس د خپل خبر خرڅلاو یا تبادلې ته تیار یم!

- دا څنګه خبر دی؟

- بېخي مهم. دومره مهم چې ستاسې شبکه یې رانیولو ته پوره-پوره لېواله ده

ما یو څه فکر وکړ، بیا مې ورته وویل:

- ګوره ښاغلی فاروقه، باید یو څه صبر وکړې. مثلاً سبا شپه لس نیمې بجې به بیا سره ووینو او په دې اړه به یوې سودا ته سره ورسېږو.

فاروق وویل:

- سهي وایې. ته پر خپل سر دا پرېکړه نشې کولای، له وارنر سره باید سلا وکړې.

- همداسې ده او که وخت لرې لږ منتظر شه، هغه ګړی وروسته دلته راځي.

فاروق نېغ-نېغ راوکتل او ویې ویل:

- مګر زه غواړم صرف ستا سره دا معامله وکړم او پر دې هم ډاډه اوسه چې دا سودا سل په سل کې ستا په ګټه ده. دغه مالومات به دې د جرمنیانو په شبکه کې ستوری دروځلوي او چې رښتیا شي هغوی پر تا ډېر حساب کوي.

پر یوه دوه‌لارې یې درولی وم. له ځان سره مې ویل چې دا به نو څنګه خبر وي چې دغه مسلکي جاسوس یې دومره ګرم-ګرم صفتونه راته کوي؟ خپله مې دومره پیسې نه لرلې چې سودا ورسره وکړم. له بلې خوا تر اوسه لا هغه ځای ته هم نه وم رسېدلی چې پر خپل سر یوه مهمه پرېکړه وکړای شم. د وارنر له خبرولو پرته دغسې کار ته ګوتې ور وړل له اورسره لوبې وې. لنډه دا چې هېڅ نه پوهېدم څه ځواب ورکړم.

فاروق چې مې چوپتیا ته وکتل، ویې ویل:

- که د پیسو په باره کې فکرجن یې، نو کولای شې دا بله بڼه انتخاب کړې یانې د مالوماتو ادلون-بدلون. کنه ستا تاریخچې ته په پام سره یو قاچاقبر باید شتمن وي.

- بالکل ښاغلې فاروقه باید شتمن واوسم، مګر د خپل کار په ځای کې، نه دلته.
اوس دا راته ووایه چې زما څخه کوم ډول مالومات غواړې؟
فاروق وویل:
- لومړی ستا د سفر د هغې ملګرې نوم چې په نوکندي کې ووژل شوه او دوهم له هغې څخه دې وارنر ته کوم پیغام راوړ؟
- زما و ستا ترمنځ تضمین څشي کېدای شي؟
- یو پر بل باور او ډاډ بسنه کوي. بل دا چې په ټوله نړۍ کې مسلکي جاسوسان هم تر خپل منځ او هم له نورو نوکیو[1] یا نامسلکي جاسوسانو سره همداسې معاملې کوي. که په دې ډګر کې غولونې او تېرایستنې دومره عامې وای، بیا نو دغه ډول مالومات بېخي له‌منځه تلل.
ځان ته مې سګرېټ ولګاوه او ومې ویل:
- سهي ده. پر خبرو دې باور کوم. هغه ښځه ایرما نومېده. اوس نو ته د خپلو مالوماتو په اړه راته ووایه. مثلاً که له یو کس سره تړلي دي، نو هغه څه نومېږي او که نه، نو دا څه ډول مالومات دي؟
فاروق په ځواب کې راته وویل:
- مالومداره له یوه کس سره تړلي دي او که یې نوم درته واخلم، نو په ټوله کیسه دې سر خلاصیږي. خو زه بیا هم د ایرما د نامه په مقابل کې د هغه نفر نوم دربښیم تر څو ستا پوروړی نشم. هغه انجیلا نومېږي. اوس بیا ستا وار دی چې د ایرما پیغام راته ووایې!
ما د تاسف په علامه سر وښوراوه او ومې ویل:
- له بده مرغه په پیغام یې خبر نه یم، صرف یو شی مې ورته راوړ.
- مګر زه ډاډه یم چې ته په خبر یې.

- که دې زما خبرې زړه ته لوېږي، نو حقيقت همدا وو چې درته ومې وايه. ايرما يو کوچنی ساعت راکړ او ما هغه وارنر ته ورکړ او دا چې په دې ساعت کې څه راز وو، تر دې ګړيه يوه ذره حال نه په لرم.

فاروق ووېل:

- چې داسې ده، نو بيا بايد د پيسو سودا ته سره ننوزو. زه د خپلو پاته مالوماتو په بدل کې پنځه زره فرانکه نقد غواړم.

ما له سوچ او ځنډ پرته ځواب ورکړ:

- سبا شپه پر يوولس بجې دغه پيسې همدلته وغواړه!

فاروق په بې‌پروايي اوږې وځنډلې او ويې ويل:

- نه، دا ډېر ناوخته دی. سبا د ورځې پر يوولس بجې په قشنګ کافه کې سره غواړو.

- دا ځای ما ته نه دی رامالوم!

فاروق لاس راوغځاوه او ويې ويل:

- د شاه اباد واټ په منځ کې سبا پر يوولس بجې سره غواړو. هېر دې نشي: پنځه زره فرانکه نقد!

خدای پاماني يې واخيسته او ولاړ. وارنر لا هم نه وو راغلی او زه په بې صبرۍ ورته منتظر وم. کيسه چې تر دوولسو بجو واوښته، نهيلی شوم. بيا د انجيلا کور ته ورغلم. له ليدلو سره سم يې ځان غېږې ته راواچاوه او ښکل يې کړم. بېخي يې دې ته نه پرېښودلم چې د وارنر پوښتنه ځنې وکړم، پرله پسې راته لګيا وه:

- مينه درسره لرم... کله راغلې... کورت چيرې دی؟

سترګو ته يې څير شوم، غوښتل مې د خپلو خبرو غبرګون پکې ووينم. ورته ومې ويل:

- نن لمر لوېدو مهال راورسېدم او سيده دلته راغلم چې له وارنر سره ووينم.

انجيلا د خبرو په منځ کې راولوېده او په تندۍ يې وپوښتل:

- دلته پر څو بجې راغلې؟

دا هسې يو ساده سوال نه وو، بلکې يوه ځانګړې مانا يې لرله. غوښتل يې وپوهېږي چې له کور څخه د دې د وتلو پر وخت خو به نه يم راغلی، مګر دا چې زه يې په هدف رسېدلی وم، نو ببله څنډه مې ورته وويل:

- بجې مې نه دي په ياد، ډېر معطل هم نشوم. بس چې دروازه راته خلاصه نشوه، بېرته خپل هغه مخکني هوټل ته ولاړم او يوه کوټه مې ونيوله.

له دې سره د هغې راپارېدلي حواس بېرته ارام شول، مګر د دې لنډ سوال او ځواب په اورېدو کې مې د دې د حالت بدلون ته پوره-پوره پام وو. ترې ومې پوښتل:

- وارنر چيرې دی؟

زما د پوښتنې تر ځواب يې پښه واړوله او د کورت لمنه يې ونيوله. ورته ومې ويل:

- کورت له لادزه سره يوځای د خزر سمندر ساحل ته نژدې يو ځای ما او وارنر ته سترګې پر لار دی.

درواغ مې ځکه ورته وويل چې يو مې دا څو ساعته مخکې په يوه ناپېژاند موټر کې ليدلې وه او بل يې فاروق نوم راته اخيستی وو او د ورسره تړلو مالوماتو په بدل کې يې غتې پيسې راڅخه غوښتې وې. له همدې امله پر دغې ښکلې ښځې شکمن شوی وم او اوس په احتياط ورسره رږغېدم. همدارنګه مې د لادزه او کورت د ځای له يادولو څخه يو بل هدف درلود چې پوهېدم ډېر ژر به يې ترلاسه کړم. انجيلا د دې خبر په اورېدو ټکان وخوړ او ما يې په ظاهري ارامه څېره کې د نارامۍ نښې له ورايه ليدلې. په سړه سينه يې وويل:

- وارنر ته ستاسې له خوا تلګراف راونه رسېد. هغه بېچاره اوس هم تلګراف ته په تمه دی تر څو ژر تر ژره رامسر ته حرکت وکړي.

ما په هماغه حق په جانب څېره ورته وويل:

- د تلګراف رالېږلو لپاره شرايط برابر نه ول، نو خير مو په دې کې وليد چې زه خپله تهران ته راشم او وارنر راسره بوزم. او که يې همدا نن شپه پر ليدلو بريالی شوم، سملاسي يې راسره روانوم.

انجیلا خپل ساعت ته وکتل او ویې ویل:

- لمر لوېدو مهال له تهران څخه ووت، اوس باید ببرته راستون شوی وي.

- نو دلته راځي؟

- مالومداره. همداسې مو سره ټاکلې وه، خو دا هم شونې ده چې سیده خپل کور ته ولاړ شي. خیر، ته همدلته ورته منتظر شه. زه به دستې یو ګیلاس قهوه درجوړه کړم چې ستړیا دې ووزي.

یوازې یې پرېښودم او پخلنځي ته ولاړه. لس دقیقې وروسته یې یو ګیلاس قهوه راوړه او پر مېز یې راته کېښښوده. خپله مخامخ راته کېښناسته او ویې ویل:

- کامیابه ماموریت وو. وارنر به ډېر په خوشحاله شي او له شک پرته به تر دې لا یو دروند ماموریت دروسپاري. که رښتیا راباندې وایې، نو له دې خایه د وتلو پر وخت مې هېڅ زړه ته نه لوېده چې له کورت سره دې اوږه پر اوږه عملیات وکړای شې، مګر اوس دا دی وینم چې خطاوتلې وم.

ورته ومې ویل:

- ان د کورت هم زړه ته نه لوېده، خو کله چې مو لادزه له خپل بستره راوایست او له کرمان څخه ووتو، نو زما د پر وخت او ګټورې همکارۍ ډېره ستاینه یې وکړه. همدارنګه یې ژمنه راسره وکړه چې وارنر ته به مې د یوه تکړه او باوري مامور په توګه وروپېژني.

انجیلا قهوې ته په اشاره وویل:

- سړېږي!

ما په داسې حال کې چې سترګې مې په دې کې ښخې وې، لاس مې د ګیلاس خوا ته ور روان کړ... درز ګیلاس چپه شو، زه چابک راپاڅېدم او بخښنو ته مې کش ورکړ. په عین حال کې مې له جیبه یو دوسمال هم راوایست او پر مېز مې تېر کړ. انجیلا پخلنځي ته وځغاسته، یوه ساپه یې راوړه چې مېز په پاک کړي. وروسته یې وویل:

- په کیسه کې یې مه کېږه... اوس دستې بل ګیلاس درجوړوم!

- نه، مننه. یو جام څښاک پر بهتر دی.

اوږو ته یې څنډه ورکړه او ویې ویل:

- چې ستا خوښه وي!

بیا یې دوه جامه راوړل، پر مېز یې کېښودل او د یو و بل په سلامتۍ مو یو څو غړپه څښې وکړل. انجیلا خپل جام واخیست، پاڅېده او راغله زما سره کېښناسته. د یوې مکارې ښځې په شان یې ناز و نواز راکړه او ویې پوښتل:

- ایا لادزه هېڅ ډغرې ونه وهلې؟

- نه، ځکه بېهوښه وو او هغه وخت راپرهوښ شو چې له کرمان څخه سل کېلومتره لیرې شوي او شپه ختمه شوې وه. او کله چې کورت په کرمان کې نوموړي ته د شته ګواښ کیسه وکړه، نو نه یوازې دا چې ناراضه نشو، بلکې مننه یې هم وکړه. له دې وروسته مو ډېر عادي سفر سره وکړ.

- خو زما بیا په کورت اندېښنه ده. یوازې دی او که د متفقینو جاسوسان یې پټنځای پیدا کړي، له شک پرته یې ژوندی نه پرېږدي. ته خپله هم ښه پوهېږې چې دا خفیه جاسوسي لګې-درګې څومره خطرناکه دي. موږ تاسې د جګړې په زمانه کې ژوند کوو او له دوښمنو جاسوسانو سره مخامخېدنه څه مازې خبره نه ده.

- بالکل انجیلا جانې. دغو ټولو ټکو ته مې پوره-پوره پام دی، مګر د کورت له اړخه بېغمه اوسه. هغه او لادزه په ډېر خوندي ځای کې په یوه وړه کښتۍ کې پټ دي.

انجیلا وخندل او ویې ویل:

- هسې نه یو یې په یخ تابوت او بل یې په تاوده بستر کې پروت وو.

څېره مې د هېښتیا په دود ونیوله او ترې ومې پوښتل:

- مطلب دې څه دی؟

هغې په هماغه انداز ځواب راکړ:

- هېڅ، بس هسې یو حدس مې وواهه، ځکه ستا خبرې مې سمې زړه ته نه لوېږي وایم هسې نه کورت ته یوه بده ورپېښه شوې وي.

- نه، خیر و خیریت دی. زه صرف وارنر ته منتظر یم.

وروسته مې خپل لاسي ساعت ته وکتل شل باندې دوولس بجې وې. د انجیلا دا خبره چې *«هسې نه کورت ته یوه بده ورپېښه شوې وي.»* یو تش گومان او عادي عبارت نه ښکارېد. تر شا یې ډېر څه پراته ول. نور مې نو په دې کې یوه ذره شک هم نه لید چې هغه یوه دوه‌اړخیزه جاسوسه وه. دې پایلې ته خپله د دې او فاروق د خبرو له شنني څخه رسېدلی وم، مگر بیا مې هم ژوندیو او کلکو ثبوتونو ته اړتیا لرله.

څه کم یوه بجه د کور زنگ وکړنگېد. انجیلا مې له اړخه پاڅېده او ولاړه چې دروازه پرانیزي. له کوټې څخه د وتلو پر وخت یې وویل:

- فکر کوم وارنر دی. بل نو څوک کېدای شي!

څو ثانیې وروسته وارنر په کوټه راننووت. په تلوار-تلوار مې خوا ته راغی او لومړۍ پوښتنه یې د کورت په اړه وه. په جدیت مې ورته وویل:

- باید همدا اوس-اوس حرکت وکړو. کورت او لادزه د خزر سمندر په ساحل کې یو ځای راته منتظر دي!

د وارنر پر څېره د حیرانۍ نښې راښکاره شوې او ویې ویل:

- مگر مونږ نه ول سره ویلي چې تاسې باید سملاسې یو شفري تلگراف راولېږئ؟

- همداسې ده، مگر د دې کار امکان په لاس نه راغی. اوس باید ژر تر ژره حرکت وکړو!

وارنر وویل:

- نو درځه زما په موټر کې به ولاړ شو. هغه بل موټر همدلته پرېږده!

ما چابک د موټر کیلۍ انجیلا ته ورکړې او له وارنر سره یوځای د نوموړي له کوره راووتم. زه شترنگ ته کېنیناستم او وارنر مې اړخ ته کېنیناست. په چټکۍ مخ د خزر سمندر پر خوا روان شوو. پنځوس متره شاوخوا چې ولاړم، موټر مې یوې کوڅې ته تاو کړ او بریک مې وواهه. وارنر وپوښتل:

- ولې ودرېدې؟

- گوره وارنره دا مې صرف یوه ډرامه وکړه. هغه ټولې خبرې دروغ وې!

هغه داسې فکر وکړ چې یا لېونی شوی یم یا هم یوه بله جدي عصبي ستونزه راپېښه شوې ده. پر اوږه یې لاس راکښېښود او ویې ویل:

- چتیات وایې، ناروغ خو نه یې؟

ډېر ارام او په سړه سینه مې ورغبرګه کړه:

- نه، خو ته باید دا ومنې چې کورټ ژوندی نه دی. د لادزه په کور کې ووژل شو او ما یوازې ځان دلته راورساوه چې تا له پېښو او حادثو خبر کړم.

- ما ته چې د کورټ له خوا تلګراف نه راغی، شېږم حس مې راته وویل چې حتماً یوه بده پېښه شوې ده او وپوهېدم چې د دې ماموریت رازونه د متفقینو لاس ته رسېدلي دي. دا دی هغوی په رښتیا هم وتوانېدل چې پر وخت یو خورا کاري ګوزار وکړي.

- او دا داسې یو ګوزار دی چې جبران هم نه لري!

- نه، داسې نه ده. ډېر ژر به یې غاښونه وربرېښوم. اوس باید زما کور ته ولاړ شو. غواړم هر څه په تفصیل سره راته ووایې. بیا به یو راپور ترې جوړ او تحلیل کړم...

پر انجیلا مې د پیدا شوي شک له امله احساس کړه چې زموږ له راوتلو سره سم به دا هم له کوره وتلې وي. په دې حساب نو هلته زما ولاړ موټر یوازنۍ وسیله وه چې نوموړې کار ځنې اخیستلای شوای. سره له دې چې پر خپل دې ګومان ډېر باوري هم نه وم، بیا مې هم باید د ډاډ ترلاسه کولو یا لږ تر لږه وسوسې لیرې کولو په پار د خپل موټر یو خبر اخیستلای.

موټر مې بېرته له کوڅې راوایست او د انجیلا د کور پر خوا روان شوم. وارنر وپوښتل:

- چیرې ځې؟

- لږ صبر وکړه درته وایم!

ګومان او وړاندوینه مې پرځای وه او موټر مې هلته نه وو. وارنر ته مې وویل:

- وګوره زما موټر غلا شوی دی!

هغه حیران شو او ويې ویل:

- د شپې دا وخت د موټر غلا عجیبه ښکاري!

- هيڅ عجیبه نه ده، څکه غل زموږ تاسې خپل ملګری دی او موټر يې هم لنډمهاله غلا کړی دی. بېرته يې همدلته دروي. په بله ژبه دا یوه دوستانه غلا ده.

- ستا په خبرو مې هيڅ سر نه خلاصېږي. دوستانه غلا بیا څه مانا؟

- زما د دې خبرو د رښتیا کېدو لپاره ښه دا ده چې خپله د انجیلا کور ته یو سر ورایسته کړې او که هغه هلته نه وه، نو غل به درمالوم شي.

- یانې مطلب دې دا دی چې موټر انجیلا بېولې دی؟ د شپې دا وخت نو هغه چیرې ځي؟

وارنر زما په ټینګار د انجیلا کور ته ورغی او له هغې خوا په چورتونو او اندېښنو کې ډوب راستون شو.

ترې ومې پوښتل:

- څه خبره ده، انجیلا کور وه؟

- نه، ډېر زنګونه مې ورووهل، دروازه خلاصه نشوه. ستا ګومان پرځای بولم.

- ډېر ژر به دې په هر څه سر خلاص شي او زما هغې ساختګي ډرامې هم خاصه موخه لرله؛ نه مې غوښتل نوموړې د کرمان د ماموریت له رښتیني حاله خبره شي، څکه پر صداقت يې شکمن یم. اوس نوموړې داسې فکر کوي چې زه و ته رامسر ته روان یم.

- نه پوهېږم. د انجیلا دوه‌اړخیزتوب ناشونی راته ښکاري او که همداسې وي، نو په تا له شک پرته پوهېدلې ده.

د ده له راتګ وړاندې مې د انجیلا د پوښتنو ګروېږنو کیسه هم ورته وکړه. راته کړل يې:

- درځه زما کور ته. هلته به پر دغو پېښو دقیق غور وکړو. موضوع هم پېچلې او هم خورا مهمه ده.

د شپې پر دوې بجې وارنر مخامخ راته ناست او د کرمان د ماموریت راپور ته غوږ-غوږ وو. په کیسه کې مې کرار-کرار تر لاس نیولی تهران ته راوست، د انجیلا د کور مخې ته مې ودراوه او د سترګو لیدلی حال مې ټکي په ټکي ورته بیان کړ. په پای کې مې له فاروق سره د لیدلو او ترمنځ مو د شوي مجلس داستان هم په واورېد.

وارنر په داسې حال کې چې له سره تر پښو غوږ-غوږ وو یو سګرېټ یې پوچاوه بل یې لګاوه. زما د خبرو تر تمامېدو څو شېبې وروسته یې چوپتیا ماته کړه او ویې ویل:

- فاروق ښه پوره پېژنم. یو مسلکي جاسوس دی او ګڼې راکړې-ورکړې مو سره کړې دي. سبا پر یوولس بجې غواړم دا سودا په خپله ورسره وکړم.

ورته ومې ویل:

- مګر هغه یوازې زما سره معامله کوي. پنځه زره مارکه یا یو بل مهم خبر غواړي.

وارنر وویل:

- سهي ده. مشکل نشته. پر ټاکلي وخت ورشه او ورسره ووینه، مګر معامله مه ورسره کوه، بلکې ورته ووایه چې پیسې مثلاً له ښاره دباندې یو بل ځای درسپارم او پر دې هم ټینګار مه کوه چې حتماً باید مالومات درکړي.

په خبرو کې ورولوېدم او ومې ویل:

- اما فاروق ته باید د یوه نوکاره او خام سړي په سترګه ونه کتل شي. که مې د پیسو ورکولو لپاره کوم بل ځای ته بلنه ورکړه، خامخا به شک راپاندې وکړي او له معاملې څخه به پر شا شي.

وارنر په سګرېټدانۍ کې خپل سګرېټ پوچ کړ او ویې ویل:

- هغه زه تر تا ښه پېژنم. یو دلال جاسوس دی او په پیسو پسې هر ځای ځي. ان د پولې ها بلې غاړې ته هم. او د خپلو مالوماتو د خرڅولو لپاره شرایط ایښودل یې صرف یوه بازارتېزي ده، ځکه ته یو نوکی ورته ښکارې.

وروسته پاڅېد او ویې ویل:

- یوازې زه نه، بلکې د متفقینو جاسوسان هم هر وخت له فاروق او نورو جاسوسي دلالانو سره اړیکې نیسي. اوس ورشه یو سترګه پټه کړه چې سبا ته لېږ تازه شې.

خپل کټ یې ما ته راپرېښود او خپله تر هوايي بادپکې لاندې پر یوه کوچ پرېووت. له خوبه چې راکښېناستم، نهه بجې وې. وارنر پر یوه پاڼه راته لیکلي ول: «*یاد دې وي چې زه و ته په رامسر کې یو. زه پر لس بجې بېرته کور ته راځم.*» یاداښت مې وسوځاوه او د وارنر په انتظار کښېناستم. ځان د محبس بندي راته ښکارېد. هغه هم داسې محبس چې دروازې یې پرانیستې وي، خو سړی ځنې وتلای نشي. مشکل دا وو چې د انجیلا په اند موږ په رامسر کې وو، نو احتیاط باید شوی وای.

اخیر لس بجې شوې. څو دقیقې وروسته د دروازې په کولپ کې کیلي تاو شوه او ورپسې وارنر یو کوچنی لاسي دسکول په لاس راننووت. دسکول یې پر مېز کښېښود او ویې ویل:

- نقشې سمې شوې، دا یې هم پنځه زره فرانکه. اوس ښه غوږ راته ونیسه! د پیسو ورکولو ځای په قلهک کې یو کور دی چې د جرمني په سفارت پورې اړه لري. لکه مخکې چې مې درته وویل فاروق ته هماغه وړاندیز وکړه، که یې زړه وو، له ځان سره یې یاد ځای ته بوزه او د هغوی لپاره یې په دغه دسکول کې پرتې پیسې هم وروښیه. دا کار پر نوموړي ډېر اغېز کوي او د معاملې منلو ته یې تیاروي.

وارنر خپل لاسي ساعت ته وکتل او ویې ویل:

- لس نیمې دي او ته باید داسې وخت روان شې چې ټیک پر یوولس بجې د ژمنې ځای ته ور ورسېږې.

ترې ومې پوښتل:

- او ته څه کوې؟

ببله خندنه یې وویل:

- زه همالته نژدې درته ګرځم او پام درباندې کوم. که اړتیا شوه ځان هم ښکاره کوم او دا ډېره مهمه ده، ځکه ته لا هم د دغسې پټو سوداوو په سُربُر پوره نه پوهېږې.

خبرې مې ورغوږ ته کړې او ومې ویل:

- مګر دا مه هېروه چې زه یو قاچاقبر یم او دې ته ورته ګنې پټې او خږکې معاملې مې کړې دي.

وارنر ورو پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

- پوهېږم ملګرې، مګر فاروق او د هغه غونډې نور خلک داسې عجیب څناوران دي چې شیطان ته هم بازي ورکولای شي.

د وتلو پر وخت یې د کور کیلي او د پیسو دسکول دواړه راکړل. موټر مې راپونده کړ. داسې یوه لار مې واخیسته چې ټیک پر یوولس بجې د قشنګ کافې مخې ته ودرېږم. له ور رسېدلو سره سم مې فاروق ولید چې د کافې دروازې ته مخامخ د یوه مېز تر شا ناست وو او سیګار یې دوداوه. زما په لیدو موسکی شی او د سر په اشاره یې خوا ته وروبللم.

- ښه ملګرې، پیسې حاضرې دي؟

ما بېله ځنډه د دسکول ځنځیر کش کړ او ورته ومې ویل:

- دا دی ویې ګوره!

فاروق تر ښو لاندې دسکول ته وکتل، وروسته لږ شا ته وځکېد او ویې ویل:

- نو سودا شوې وبوله!

چې د کیسې شروع کولو ته یې خوله جوړوله، ما یې خبرې ورغوږ ته کړې او ورته ومې ویل:

- سودا بالکل شوې ده، خو دلته نه، بلکې یو بل ځای.

فاروق په نارامی سره تندي ته ګونځې ورکړې او ویې ویل:

- مګر موږ خو همدا ځای سره ټاکلی وو!

- په هر صورت، که غواړې چې د انجیلا اړوند مالومات وپلورې، نو زما سره هغه ټاکلي ځای ته ولاړ شه. ښځه اوسه یوه ذره چل-ول پکې نشته او دا پیسې ستا دي.

هغه لږ فکر وکړ بیا یې وویل:

- دا بېشکه د وارنر پلان دی، نو زه یې هم منم. درځه...

پر یوولس نیمې بجې په قلهک کې د جرمني سفارت اړوند هغه کور مخې ته له موټره پلي شوو. د وارنر له خوا په راکړل شوې کیلي مې دروازه پرانیسته او له فاروق سره په ګډه ورننوتم. د سالون فرنیچر ساده او کم ول. یو څو عادي څوکۍ او مېزونه پکې پراته ول. د پنځو زرو فرانکو بیک مې پر یوه لنډکي ښیښه‌یي مېز باندې کېښود. زه پر یوه څوکۍ کېناستم. فاروق وار له مخه لا ناست وو. ورته کړل مې:

- ښه اوس مهرباني وکړه او د انجیلا په اړه مالومات راته ووایه!

هغه د کورتۍ له لوړ جېب څخه یو نازک سیګار راوایست او تیلی یې ورته وواهه. د شنو لوګیو یوه ګاټه[1] لوخړه یې له خولې راووته او ویې ویل:

- کیسه ډېره ساده ده. تاسې باید په انجیلا پوهېدلي وای چې متفقینو ته جاسوسي کوي. نوموړې ستاسې د شبکې ټول مالومات د متفقینو د جاسوسی‌ضد شبکې یوه غړي ته چې په رتبه تورن دی او تل ملکي جامې اغوندي، ورسپاري.

له کوټې څخه دباندې یو شناخته اواز واورېدل شو چې ویې ویل:

- په دې خبر وم ښاغلی فاروقه!

فاروق په هېښتیا ځان سره ورټول کړ او هغه لور ته یې وکتل چې اواز ترې اورېدل شوی وو. د اواز څښتن مې وپېژاند. څو شېبې وروسته د سالون دروازه نیمکښه شوه او وارنر پکې راڅرګند شو. فاروق یوه له نارامۍ ډکه خندا وکړه او ویې ویل:

- وارنره ته یې... پوهېدم چې دلته زما د راوستلو پلان ستا دی...

وارنر وړاندې راغی، د فاروق بغل ته پر پرته څوکۍ کېناست او ویې ویل:

- همداسې باید شوی وای. ته هم پوهېږې چې په دغسې وختونو کې باید سړی خپل ملګری یوازې نه پرېږدي او پسې څارو وي.

- مګر دا خو ستاسې خپل کور دی.

- سهي ده، مګر دوې خبرې دي؛ یوه دا چې د معاملې څارنه واجب ده او بل دا چې دا بېخې ډېر وخت مې ته نه وې لیدلی.

- نو زما خبرې دې واورېدې؟

1 ګاټه - غلیظ

وارنر سګرېټ ته خاشه ووهله او ويې ويل:

- هو، ليکن پوره ونه ږغېدې. ته تر دې په کراتو-مراتو ډېرو شيانو خبر يې. لکه چې د پاته برخې لپاره يې نورې چنې هم وهې که څنګه؟

فاروق ووېل:

- نه وارنر صاحب داسې نه ده. چې په څه خبر وم، درته ومې ويل.

- البته زه شک پکې نه لرم او د انجيلا د دوه‌اړخيزتوب خرګندې نښې هم شته، مګر يوازې دا کفايت نه کوي. د بېلګې په توګه بايد راته ووايې چې نوموړې له هغه تورن سره د تهران په کوم ځای کې ويني. دا زما لپاره مهم ټکی دی. يا هم دا چې د هغه کړه-وړه او څېره څنګه ده. دا دوې پوښتنې مالومات تر يو بريده بشپړوي.

فاروق خبره لږ دې خوا ها خوا کړه او وروسته يې ووېل:

- د دوی تر منځ ليدنه ډېره لنډه وي. اکثره په آستارا کافه يا د دې ځای په بار کې سره ويني. کله ناکله هم په يوه موټر کې دننه.

- دوهمه پوښتنه دې ځواب نه کړه!

- هغه نسبتاً ځوان دی، ماته-ماته فارسي وايي، ظاهراً د تاريخي اثارو د ليدلو لپاره ايران ته راغلی دی او له نژدې دوو مياشتو راهيسې دلته اوسي. په دې موده کې دوه ځله يې د جنوب او يو وار د شمال دوره وهلې ده.

- او بيا... ادامه ورکړه!

فاروق وچ دېوال ته ولاړ وو او د وارنر له پوښتنو ځوابولو پرته يې بله هېڅ لار نه لرله. زياته يې کړه:

- ان په آستارا کافه کې مې د هغه او انجيلا يو ګډ عکس هم اخيستی دی.

وارنر ووېل:

- وينې، دا دې په زړه‌پورې خبره وکړه!

فاروق د خپلې سپينې کورتۍ لاندنی استر څيري کړ، يوه ټوټه غوړ کاغذ يې ځنې رابېل کړ، د هغه له منځه يې يو ريل راوايست، وارنر ته يې ورکړ او ويې ويل:

- دلته وګوره، دغه سړی چې د انجیلا اړخ ته ولاړ او دې ته ګوري، هماغه تورن دی. زما د مالوماتو پر اساس فیلیپ نومېږي. شاید دا یې مستعار نوم وي. په هر حال، هغه په همدې نامه ایران ته راغلی او له څو ورځو راهیسې د تهران شمال ته په سفر تللی دی.

وارنر وویل:

- دا ریل هم زموږ دی!

فاروق ځواب ورکړ:

- نه...

خو د وارنر کاتو بېرته چوپ کړ. د دې ټول مجلس په اوږدو کې زه خاموش وم، ځکه لیدل مې چې وارنر څومره په مهارت فاروق د داسې رازونو څرګندولو ته مجبوراوه چې اصلاً یې څرګندول نه غوښتل. اوس مو نو ګواکې سودا تکمیل شوې وه او یوازې د پیسو ورکړه پاته وه. وارنر پاڅېد او ویې ویل:

- د دې بریالیتوب خوښي باید په شونډو لندولو ولمانځل شي!

هغه بلې خونې ته ولاړ او څو دقیقې وروسته څښاک په لاس راستون شو. دریو واړو ته یې جامونه ډک کړل او ویې ویل:

- ونیسئ مهرباني وکړئ!

وروسته وارنر راته مخ کړ او ویې ویل:

- فاروق ته پیسې ورکړه!

د بیک ځنځیر مې کش کړ، بنډلونه مې یو په یو رواایستل او د فاروق مخ ته مې کېښودل. د وروستي بنډل له ایښودلو سره جوخت د فاروق څېره بدله شوه او د یوه وارخطا کس په شان ترهېدلی وغورځېد، کورتۍ یې ورسره واخیسته او د دروازې خوا ته یې منډه کړه. له دروازې سره نژدې یې لپه‌کړې لاسونه پر مخ ونیول. توازن یې هم لږ سره خراب او کوږ-ووږ شو. وارنر ته مې وکتل، هغه هم حیران-حیران ورته کتل. ورته ومې ویل:

- دا ولې؟

وارنر سملاسي پاڅېد او ورنژدې شو چې پوښتنه پر وکړي، خو فاروق يودم سره وځرخېد او پر څمکه راونړېد. زه هم ولاړ شوم او خوا ته يې ورغلم. د مخ رنګ يې ورو-ورو سپينېده، سترګې يې پټې وې او مړ-مړ زګېروی يې کاوه. وارنر وويل:

- ما ته خو دا جالبه ده!

- بايد فوراً يې درملنه وکړو!

- چيرې؟ په کوم ډاکټر؟ لږ به وګورو ممکن بېرته سم شي. ښايي د زړه حمله پر راغلې وي.

ما چابک يو بوتل اوبه راوړې او پر مخ مې وروشيندلې. بيا مې ژر-ژر د کميس غوټې ورپرانيستې. د فاروق لا هماغسې زګېروی وو. وارنر کرار-کرار پر باړخو وټپاوه او ږغونه يې پر وکړل، مګر د هغه له خولې څخه يوازې زګېروي اورېدل کېدل چې هغه هم مخ پر کمزوره کېدو ول. بل هېڅ غبرګون يې نه ښود. وارنر پر ور کوږ شو، پر زړه يې غوږ ورکښېښود او ويې ويل:

- زړه يې غورځي، مګر ډېر کرار!

موږ په همدې کيسو اخته وو چې فاروق په زحمت سترګې لوڅې کړې. پر سترګو يې يوه نرۍ پرده راخپره وه او ښکارېده چې سم يې نه ليدل. وارنر وويل:

- کيسه نوره زموږ له وسه ووتله؛ پر ده د زړه حمله راغلې ده او څو دقيقې بعد يې کار خلاصېږي.

له وارنره مې وغوښتل چې په موټر کې يې نژدې روغتون ورسوو، مګر هغه بېخاره ولاړ وو او سګرېټ يې دوداوه. بيا يې وويل:

- فايده نه لري. د جګړې پر کرښه د ورځې زرګونه کسان مري، ته اوس پر دا يوه نفر دومره زړه سوځې؟

په خواب کې مې ورته وويل:

- زما په دې زړه پر سوځي چې دا زموږ دوست وو او بايد په هماغه اوله دقيقه کې مو يوه باوري روغتون ته وړی وای. مثلاً د سفارت روغتون ته او بېله شکه به ژغورل شوی هم وای.

وارنر وویل:

- نه ملګرې تېروتلی یې. هر څه چې مو کړي وای ګټه یې نه کوله، ځکه کار یې خلاص وو او پر لارې یې ساه ورکوله.

فاروق ته مې وکتل. وروستی سلګی یې وهلې او په یو ډول نیمه بېهوښه حالت کې وو. په وجود یې لړزه ګډه وه او ښکارېده چې په یوه دردوونکي حالت کې دی... یودم وغورځېد، پښې یې تر ګېډې پورې راټولې کړې، لاسونه یې راپورته کړل او خپله مری یې کلکه په ونیوله. لکه یو چا چې له دننه څخه تر ستوني نیولی وي او دی اوس هڅه کوي ځان ترې خلاص کړي. دا یو ډول خیالي ډغرې وې. عضلې یې په وېروونکې بڼه سره راټولې او ډېر ژر بېرته سره ایله شوې، لاس و پښې یې ولوېدې او نور یې ښور ونه خوړ.

وارنر وویل:

- مړ شو!

ما دستې پر زړه غوږ ورکښېښود؛ ولاړ وو. وارنر داسې ارام او بېغمه ولاړ وو لکه د یوه خونړي او خطرناک دوښمن مړي ته چې ګوري. ورته ومې ویل:

- اوس باید څه وکړو؟

موسکی شو او په داسې حال کې چې د فاروق له مړي څخه د لیرې کېدو په حال کې وو، ویې ویل:

- چې هوا تیاره شوه مړی له دې ځایه باسو او ته اوس راشه دا پیسې بېرته په بیک کې واچوه.

زه د جسد له اړخه راپاڅېدم او د کوټې په منځ کې د پراته مېز خوا ته ور روان شوم. سترګې مې د پیسو په بنډلونو کې ګنډلې وې، یودم مې ذهن ته دا فکر راغی چې هسې نه دغه مسلکي جاسوس وارنر مسموم کړی وي. کیسه مې څو دقیقې له سره کړه او د فاروق د حالت داسې چټک او نابېره بدلون مې تر غور لاندې ونیو، لمر غوندې څرګنده وه چې دا کار وارنر د داسې زهرو په وسیله کړی دی چې د وژنې وجه یې طبیعي او د زړه حمله وایسي. پر هماغه مخکنی څوکی کښېناستم او

سګرېټ مې ولګاوه. وارنر د مېز ها بلې خوا ته ولاړ وو او ورو-ورو يې له سګرېټه دودونه جګول.

- خښې ته په سوچ کې يې ريما جانه؟

- د فاروق پر مړينه فکر کوم. طبيعي نه ښکاري.

وروسته مې په جام کې پاته څښاک پر سر واړاوه او تش جام مې سترګو ته ونيو.

وارنر چې يو باتجربه او څيرک سړی وو، په خندا شو او ويې ويل:

- ګومان دې بالکل سهي دی. فاروق مې مسموم کړ او همدا له هغه څخه د غچ اخيستنې يوازنۍ لار وه.

- ښه دا تا مړ کړ؟

- ډېره څرګنده وه. نه بايد هماغه شېبه لا راپوهېدلی وای چې نوموړې نه مې جام په لاس کې ورکړ.

- مګر هغه خو ستا ملګری او همکار وو!

وارنر زما د ارامولو په نيت راته شروع شو:

- زما او زما د نورو ټولو همکارانو لپاره ملګری لفظ مانا نه لري. موږ د هېواد لپاره کار کوو او پر دې لار د هېڅا له وژلو لاس نه اړوو. ان پر خپل خاين سکه ورور هم زړه نه سوځو. دا يوازې زما نه، بلکې زموږ د مشرانو تګلار هم ده.

- فاروق خښې کړې ول؟ يوازې يې د انجيلا خيانت راته رسوا کړ بس.

وارنر په خواب کې راته وويل:

- پوهېږم، مګر زه له ډېره وخته د دغسې يوې موقع په لټه وم چې نوموړی په لومه کې بند کړم او د اروپا د ماتې غچ ترې واخلم... کېسه داسې وه چې يو کال مخکې يې په ميلان کې اړيکه راسره ونيوله. هغه وخت يې هم همدا دنده وه. زمنه مو سره وکړه چې خبر به په خبر سره اېلښوو؛ ده به يو څه تازه پټ مالومات راکول او ما يې په بدل کې د انګلستان د وسله جوړونې يوې فابريکې اړوند مالومات ورسپارل. راکړه ورکړه مو وکړه. زه سملاسې له ميلانه راووتم او د پاريس له لارې فرانکفورت او برلين ته ولاړم.

وارنر دلته لږ پښه ونیوله، بیا یې ادامه ورکړه او ویې ویل:

- د فاروق له خوا د راسپارل شویو مالوماتو پر بنسټ مې خپلو تکړه مامورانو ته دنده وسپارله، خو ډېر ژر او صرف ۴۸ ساعته وروسته یې عملیات ناکام شول. دا لا څه چې ان دوه تنه یې د دوښمن جاسوسي‌ضد شبکې ته په لاس ورغلل او تر دې گړیه ورسره بندیان دي. موږ اوس په دې هڅه کې یو چې له یوې ډیپلوماتیکي لارې یې په یوه تبادله کې راوباسو.

وارنر زیاته کړه:

- فکر کوم اوس به دې سر خلاص شوی وي چې فاروق څه یوه سپی ناځواني راسره کړې وه. هم یې مالومات جعلي ول، هم دوه‌اړخیز لوبېدلی وو او زموږ خوله یې له سپېرو خاورو راډکه کړه. بله یې لا دا چې د انگلستان د وسله‌جوړونې فابریکې اړوند مالومات یې د ښو غوړو پیسو په بدل کې زموږ پر غلیمانو پلورلي ول. اوس نو چې رښتیا شي ما هم له ده سره د دغسې کولو حق درلود.

زه یې په خبرو کې ورولوېدم او ومې ویل:

- تاکولای شوای دغه ناځوانې په یو بل ډول جبران کړې.

- مثلاً څه مې کړي وای؟ د دغه انجام پلان مې نژدې یو کال مخکې ورته تړلی وو. هماغه د میلان له ملاقات راوروسته مې بیا ونه لید او هر ځای چې به مې پل پسې واخیست، زما تر ورسېدو مخکې به یې پښې سپکې کړې وې. یو ځل په سکندریه کې پر پېښ شوم، خو د سترگو په رپ کې یې ځان راڅخه ورک کړ اخیر دا وو چې دلته په تهران کې په گوتو راغی.

- او عجیبه خو دا ده چې ښخگه یې دا وار خطر احساس نه کړ او پټ نشو!

وارنر وویل:

- دا کرېډېټ نو باید ما ته راکړل شي. هوښیاري مې وکړه او په پاریس بوفه کې د ورسره مخامخېدو پر وخت مې هېڅ داسې احساس ورنه کړ چې زموږ تر منځ گواکې یوه کوچنۍ بده پېښه هم شوې ده. ښناک مې ورته راوغوښت. څو واره مو نورسره ولیدل او ان د باور راخپلولو لپاره یې یو وار د پټو مالوماتو راکړې-ورکړې ته هم

ورسره تیار شوم. همدا وو چې راباندې باوري شو، مگر په دې توله موده کې مې حتا یوه شبېه هم د هغه د وژلو پلان هېر نه کړ او پرله پسې د یوه طلايي فرصت په لټه وم.

- او دا طلايي فرصت ما په لاس درکړ!

وارنر راغبرگه کړه:

- دا فکر دې بالکل له ذهنه پاک کړه ملگرې. فاروق په یوه لار له تهران څخه نشوای وتلای. گام پر گام مې تر نظر لاندې وو!

د فاروق د وژلو اړوند د وارنر دلایل د نومورې د یوه همکار په توگه راته قانع کوونکي ول، مگر د دومره درنې سزا وړ هم نه ول. دومره خطرناکې محاکمې یوازې د جاسوسۍ پر ډگر د لوبېدونکو لوبغاړو ترمنځ تر سره کېدې. وارنر پاڅېد، د فاروق جام یې هم ورسره واخیست او ویې ویل:

- دلته باید نور وخت ضایع نه کړو!

- خو د فاروق مړی باید وباسو!

- د دې چاره مې وخته لاکړې ده. خلك مې گومارلي دي چې ورك يې کړه. اوس د انجیلا مخنیوی تر هر څه مهم دی.

- هسې نه فاروق پر انجیلا درواغ تړلي وي؟

وارنر وخندل او ویې ویل:

- د فاروق پر مالوماتو یوازې پنځوس سلنه باور کوم او انجیلا صرف تر څار لاندې نیسم او همدا چې یو څرك په لاس راغی، کار خلاص دی. هغه وخت نو بیا نومورې نور هغه ښکلې انجیلا نه، بلکې یوه خاینه او دوه‌سره ماموره ده چې دواړه سرونه یې تر دې دمه زموږ په تاوان تمام شوي دي.

د خبرو لړۍ مو د موټر سیټ ته وِغځېده او پر لارې هم د انجیلا پر وضعیت سره وږغېدو. ما وویل:

- د انجیلا په خیانت کې چنداني شک نشته. د دې دعوې یو روښان او نه‌ماتېدونکی دلیل په کرمان کې زما و کورت وروستی ماموریت دی چې د متفقینو جاسوسي ضد

شبکه راخبره کړل شوې وه. په دې مې بیا هېڅ سر نه خلاصېږي چې زه ولې د لادزه په کور کې ونه وژل شوم؛ ایا دا یوه معجزه وه او که زه یې په لیست کې نه وم.

وارنر وویل:

- چې انجیلا مو گیر کړه، دا او دې ته ورته تولې پوښتنې به ځواب شي!

ماپښین پر یوه نیمه بجه ښار ته ورسېدو او سیده د وارنر کره ولاړو. د شپې تر اتو بجو همالته وم، خو وارنر شپږ بجې مهال ووت او نژدې اته بجې بېرته راستون شو. یو څه فکرجن ښکارېد او پر څېره یې د نارامۍ نښې څرگندې وې. زما د پوښتنې په ځواب کې یې یوازې دومره راته وویل:

- د منځني ختیځ په تېره ایران پېچلو حالاتو ته اندېښمن یم چې د سمسمکي او دوام هېڅ څرک یې نشته. ډېر ژر به عجایبې و غرایبې پېښې ووینو.

نور یې څه ونه ویل. ما هم ټینگار پر ونه کړ، ځکه راته مالوم وو چې که ځان هم پر مړ کړم، څه به ترې بوت نه کړای شم. د سگرېټ له لگولو وروسته یې څو واره کوټه له سره تر پایه گز و بر کړه. په چورتونو کې ورک وو. اخیر یې راته مخ کړ او ویې ویل:

- همدااوس په انجیلا پسې ورځو، مگر ته باید ځان په ونه وینې. مطلب مې دا دی چې د هغې په نظر اوسمهال زه و ته له تهرانه دباندې یو، نو همدا یې د ځارلو خورا ښه موقع ده.

ورته ومې ویل:

- شک نشته چې انجیلا په بیدارۍ او هوښیارۍ کې تر ما و تا په کمه نه ده. د کرمان ماموریت لاړښوده هم خپله دا وه، په دې حساب نو راخبره ده چې موږ رامسر ته نه یو تللي.

- دغسې دوهسره ماموران اکثره یوازې د سر د سلامتۍ په لټه وي او په نورو شیانو کې ډېر ژر نه وهي. له همدې امله ډېر ژر په لومه کې هم بندېږي. په هر صورت، باید تر ځار لاندې یې ونیسې. همدا نن شپه یې کور ته یو پلا ورشه، که هلته نه وه،

نو آستارا کافې ته سر ورایسته کړه. هلته به يې حتماً ووینې او لکه څنګه چې مې درته وویل هغه باید تا ونه ویني.

د انجیلا په څار پسې د وارنر له کوره راووتم. د نوموړې له کورسره نژدې په یوه کوڅه کې مې موټر ودراوه او پلی ور روان شوم. یو ساعت شاوخوا همالته څارو وم. زما دغه کار په هغه ځای کې لږ خطرناک هم وو او که پولیسو لیدلی وای، شاید راباندې شکمن شوي وای. چې د هغې پر نشتوالي ډاډه شوم، پټ ودانۍ ته ننوتم. د انجیلا په اپارتمان کې تپه تیاره وه. له دې څخه ښکارېده چې هغه تر لمر لوېدو وړاندې وتلې ده او که وروسته وتلې وای، نو د دروازې له پاسه ګروپ یې لګېدلی پرېښود. ځنډ ښه نه وو، چابک بېرته راووتم او آستارا کافې ته ولاړم.

نژدې لس بجې یادې کافې ته ورسېدم. هغه باید اوس همالته وای، ځکه د فاروق په وینا نوموړې د متفقینو له هغه جاسوس سره همدلته لیدل. درې پاوه وخت مې په آستاره کافه کې خاورې شو، خو د انجیلا څرک ونه لګېد. له هغه ځایه مې له وارنر سره پر ټلیفون خبرې وکړې او ورته ومې ویل چې که یې خوښه وي، نو د ماموریت پاته برخه به سبا ته پرېږدم. وارنر سپارښتنه راته وکړه چې د کافې تر تړل کېدو پورې همالته پاته شم، ځکه ډاډه دی چې انجیلا هر ځای وي کافې ته حتماً یو وار راځي.

یوولس بجې شاوخوا مې د یوه اشنا سړي په راتلو د هیلو غوټۍ موسکۍ شوې. دا هماغه کس وو چې هغه بله شپه مو مېز ته راغی او انجیلا ته یې د نڅا بلنه ورکړه او بیا وروسته ما تر کوره ورساوه.

شېبړم حس مې راته ویل چې د همدې کس لکۍ باید له انجیلا سره غوټه وي. دا زما خپل شخصي ګومان وو او اوس مې یې باید پایله عملاً په خپلو سترګو لیدلای. هغه سیده بار ته ننووت، بېرته ژر ترې راووت، یوه مېز ته کښېناست او یوه خدمتګار ته یې سپارښت ورکړ. نه مې غوښتل چې ورسره سترګه په سترګه شم، له همدې امله یې شا ته دوه مېزه ترمنځ یوه نسبتاً ګوښه مېز ته کښېناستم، سر مې ځوړند ونیو او تر بڼو لاندې پسې څارو شوم. خدمتګار یو جام ورته کښېښود. لیدل مې چې هره شېبه غلچک-غلچک خپل لاسي ساعت ته ګوري. شېبه وروسته یو

توروشمه ډنګر سړی يې مېز ته ورنژدې شو، پښه يې د ده د مېز په پښه کې بنده شوه او يو څه ړنګ-بنګ شو. سملاسي يې بخښنه وغوښته، مګر دا بخښنه تر عادي هغې لږ اوږده وه. وروسته هغه ډنګر سړی پر خپله مخه ولاړ.

دا پېښه د يوه عادي کس له سترګو په بشپړه توګه يوه طبيعي صحنه وه، اما ما چې هم په تېر ژوند کې له پوليسو سره زيات مخ شوی وم او هم مې په روانه دنده کې سترګې لا خلاصې شوي وې، دا ټکر مې په هېڅ وجه يو کوچنی تصادف نشوای بللای، ځکه همدا چې هغه ډنګر سړی له مېز سره وجنګېد او په بخښنه غوښتلو يې شروع وکړه، نو داسې مې احساس کړه چې اصلاً يې ناست ته يو مهم پيغام ورکړ او دا د هغه د شونډو له خوځېدو څخه راته څرګنده شوه. په هر صورت، ډنګر سړی د سترګو په رپ کې ورک شو.

دا ګړی مې له هغه پرته بل هېچا او هېڅ شي ته پام نه وو. دقيقه دوې وروسته سړی پاڅېد، د مېز پيسې يې تحويل کړې او په چټکو ګامونو له کافې څخه ووت. زه هم په يو څو ګامه واټن کې ورپسې شوم. د لاله‌زار واټ په بر سر کې تاو او د يوه پلورنځي مخې ته ولاړ چالان موټر ته وروخوت. موټر چې يوازې يو چلوونکی پکې ناست وو، سملاسي وخوځېد. پلېټ نمبر يې شناخته راته وايسېد؛ هماغه موټر وو چې تېره شپه انجيلا پکې سپره شوې وه.

ځنډ بېځايه وو، چابک مې خپل موټر پسې ورکش کړ او د څو ثانيو په فاصله کې په پسې شوم. هغوی اسلامبول واټ ته وګرځېدل. ډاډه وم چې د دغه بهرني سړي موخه په يوه خوندي ځای کې له انجيلا سره ليدل دي. خورا مې زړه غوښت چې همدغه شېبه زما ټليفون ته منتظر وارنر ته يو زنګ ووهم او له جريانه يې خبرکړم، مګر دا نازکه شېبه د دې کار نه وه...

موټر په شاهرضا واټ کې تېر او د پوهنتون ختيځ ته غځېدلي واټ ته ورننووت. د دې واټ په منځ کې يوې کوڅې ته وروګرځېد. هلته يودم ودرېد، هغه سړی په منډه ترې پلی شو او موټر بېرته روان شو.

زه مخکې ورغلم او د هغه کور مخې ته مې بريک وواهه چې هغه بهرنی يې د دروازې خلاصېدو ته منتظر وو. ناکي-ناکي رېزونه مې ورکړل؛ لکه موټر چې يوه خرابي پيدا کړې وي. ورسره سم مې د سړي د شک ليرې کولو په پار شټرنګ ته يو څو سوکه هم ورکړل. تر بنو لاندې مې ټول پام هغه ته وو. دوې درې ثانيې وروسته دروازه خلاصه او سړی کور ته ننووت. دروازه‌خلاصوونکی مې ونه ليد.

له موټره راکښته شوم، بانټ مې پورته کړ او په ماشين کې اخته شوم. د کور د لا ښې پېژندنې لپاره مې هر څو شېبې وروسته هغې خوا ته کتل. نابېره مې وليدل چې د دوهم پوړ د يوې کړکۍ چې څراغ يې روښانه وو، پرده کش او يوه ښځينه سايه راښکاره شوه.

بانټ مې بند کړ، شټرنګ ته کښېناستم او روان شوم. د وارنر کور همالته نژدې وو. له ور رسېدو سره مې په يوه ساه کيسه ورته تېره کړه. وارنر وار له مخه لا جامې اغوستې او تيار ناست وو، بېله ځنډه راسره راووت. نوموړی مې د هغې کوڅې په خوله کې کښته کړ او خپله يو څو ګامه ها پلو په موټر کې ورته کښېناستم.

لاندې باندې لس دقيقې وروسته وارنر بېرته راستون شو. اړخ ته چې مې کښېناست، ويې ويل:

- په دې کې نور هېڅ شک نشته چې انجيلا دلته د متفقينو له جاسوسي‌ضد شبکې سره همکاري کوي. زه به يې هم همدا نن شپه غم وخورم...

ترې ومې پوښتل:

- ايا د وژلو نيت يې لرې؟

هغه وخندل او ځواب يې راکړ:

- مالومداره، مګر نن شپه نه. غواړم له دې کور څخه يې د راوتلو پر وخت په خپلو سترګو ووينم.

له دې سره بېرته د هغه کور خوا ته ولاړ. دا ځارنه د شپې تر دوولسو بجو وغځېده. شل باندې دوولس بجې وارنر په تلوار راغی. غوسه او نارامه وو. زما پرځای شټرنګ ته کښېناست. د موټر چالانولو پر وخت يې وويل:

- باید سره لاسونه یې ونیسو!

ځنې ومې پوښتل:

- څوک، انجیلا؟

- هو، ومې لیدله. هماغه تور موټر ته وختله چې تا یې مخکې یادونه وکړه.

- تا ته یې پام نشو؟

وارنر نیمکښې راوکتل او ویې ویل:

- څه بېځایه پوښتنه. څنګه یې لیدلی وای؟ البته که زما پرځای ته وای، ممکن لیدلی یې وای.

ورته ومې ویل:

- مطلب مې دا وو چې ستا سیوری خو به یې نه وي تر سترګو شوی؟

په توندۍ یې ځواب راکړ:

- ومې ویل چې نه. په منډه او تلوار راووته او په یوه ټوپ ځو شېبې مخکې رارسېدلي موټر ته وروخته. د کور دروازه هم سملاسي بېرته وتړل شوه. شاید زما تر راتلو وروسته له هغه کوره یو یا څو نور کسان هم راوتلي وي.

د دغه سوال و ځواب پر مهال مو موټر پر تخت جمشېد واټ ختیځې خوا ته ګړندی روان وو. زه لا هم په دې سم نه پوهېدم چې دا جرمنی جاسوس په دې توره شپه او دومره سرعت د انجیلا له څارلو څخه اصلاً څه هدف لري. ایا غواړي پر لارې یې مخ ته ورولوېږي او راویې ګرځوي او یا دا چې تر هغې وړاندې یې کور ته ځان ورسوي تر څو له موټره د راکوزېدو پر مهال یې سره لاسونه ګیر کړو چې نور نو د څه ویلو ځای پاته نشي.

وارنر ته مې وویل:

- نیت دې څه دی؟ دومره تېز سرعت خطرناک دی...

وارنر په داسې حال کې چې سترګې یې په سړک کې وې، وویل:

- غواړم پر لارې یې راوګرځوم او که له لوړ سرعته ډارېږې، نو کولای شې همدلته کښته شې!

- نه، زه نه ډارېږم. مګر دومره لوړ سرعت باید یو عاقلانه او منطقي دلیل ولري.

- یو څه صبر وکړه، هېڅ شی نه پېښېږي. خیر و خیریت دی.

سره له دې چې موټر لا هماغسې په لېونی منډه څغلېد، خو د هغه ناآشنا موټر څرک لا نه وو پیدا شوی. یو څه چې نور ولاړو، پر یوه څلورلاري یودم د یوه موټر سرې بتۍ راښکاره شوې. وارنر په لاس اشاره وکړه او ویې ویل:

- دا هماغه موټر دی چې موږ پسې راوتلی یو!

موټر مو دومره ورنژدې کړ چې نمبر پلېټ مو یې لوستلای شو. وارنر راته کړل:

- ورته وګوره، ایا هماغه موټر دی؟

ځواب مې ورکړ:

- هو، هماغه دی. خو له بده مرغه پر شاتنۍ ښیښه یې تورکر راځړېږي او داخل یې نه ښکاري.

- پروا نه لري... زموږ ښکار انجیلا په شاتني سیټ کې ناسته ده او یو څو دقیقې وروسته به مو په منګولو کې وي.

کرار-کرار مو تر منځ واټن رالنډ او اخیر یوه متر ته ورسېد. ووېرېدم چې هسې نه ورسره ټکر شو. همدغه شېبه مې دا فکر هم ذهن ته راغی چې ښایي وارنر غواړي موټر ورسره پر بغل کړي او بیا ما ته ووایي چې ډزې پر وکړم. وړاندې روان موټر ګړی وروسته د سړک ښي طرف ونیو او کرار شو. وارنر هم سملاسې موټر کرار کړ او بیا ورنژدې شو. ناڅاپه زموږ د موټر د منفر راسته خوا د هغه بل موټر له چپه طرف سره ولګېد. خو دا لګېدنه دومره زوروره نه وه چې د وړاندني موټر توازن ورخراب کړي، بلکې وارنر صرف غوښتل چې هغه درېدو ته مجبور کړي.

ناپېژانده موټر له دې قصدي ټکر سره جوخت موټر بغل ته کړ، پر ډامبر یې د بریکونو ګغارې پورته شو او ودرېد. وارنر هم سیده پسې ورغی او په شا کې یې دومره ټینګ موټر ورووداهه چې د هغوی ګاډي څو متره وړاندې ولاړ. له دې سره سم وارنر او د هغه موټر چلوونکي دواړه راکښته شول. یو د جنګ او دا بل د یوې خاینې ښځې د نیولو په نیت یو و بل ته مخامخ سره ودرېدل. زه هم له وارنر سره

یوځای شوم. زما د تصور خلاف هغه ناپېژاند چلوونکی ایرانی وو. حیران شوم.
وارنر د هغه نیوکو ته له پام کولو پرته موټر ته ورنږدې شو او سر یې وردننه کړ. له دې سر جوخت ناڅاپه له داخله یوې ښځې په فارسي چیغه کړه:

- اې ښاغلې لېونی شوی یې که څه بلا؟

راپورې یې واهه... زه هم پر خپل ځای مېخ شوم. له موټر او نمبر پلېټ پرته نور ټول شیان سرچپه شوي ول. وارنر بېرته زما خوا ته راغی... پر څېره یې د هېښتیا او سربدالۍ نښې له ورایه ښکاره وې. حیران وو څه ووایي. شک نه وو چې انجیلا یې هلته په خپلو سترګو لیدلې وه، مګر پر کومه ولاړه؟!

چلوونکي چې زموږ دوو حیرانتیا ته وکتل، له جنګه یې لاس واخیست، راوړاندې شو او ویې پوښتل:

- تاسې په چا پسې ګرځئ؟ لږ پاته وه چې ستاسې دا تېروتنه زموږ څلورسرو ژوند واخلي. د خدای فضل وشو چې ما شېرنګ راستې خوا ته تاو کړ، کنه ستاسې دغه ډول وهلو زموږ موټر حتماً چپه کاوه.

په دې وخت کې د موټر ور خلاص او وتړل شو. یوه ځوانه ښځه راغله او له څه ویلو پرته یې زه چې تر وارنر ورنږدې وم، یوه ټینګه چپلاخه ووهلم او ویې ویل:

- هېڅ عاقل انسان دغسې کار نه کوي لکه تا چې وکړ.

ما په داسې حال کې چې د چپلاخې پر ځای مې لاس تېراوه، ومې ویل:

- دا یو سؤتفاهم وو او...

هغې په هماغسې تونده لهجه او غوسه وویل:

- سؤتفاهم چیرې وو، سمدم مو زموږ د وژلو نیت درلود!

وارنر تر بازو ونیولم او راته ویې ویل:

- همدومره مجلس بس دی، درځه چې ځو!

موټرچلوونکی یې مخې ته ودرېد او ویې ویل:

- د موټر تاوان باید راکړې!

ما د دغې سربدالوونکې صحنې د ختمولو په نیت ترې وپوښتل:

- څومره کېږي تاوان دې؟

پنځه سوه ریاله یې وغوښتل او ما بېله ځنډه وروشمېرل. چابک موټر ته وختلم. وارنر دا وار زما پر څای ناست وو. ګډوډ او په سوچونو کې ورک وو. ځنې ومې پوښتل:

- اوس چیرې ځو؟

ځواب یې رانه کړ. سوال مې بیا تکرار کړ. دا وار یې له سګرېټه دود کش کړ او ویې ویل:

- زما کور ته درځه. د انجیلا موندلو امکان ېېخي کم دی. ډاډه یم چې په کیسه یې سر خلاص شوی، له هغه کور څخه تر راوتلو وروسته پر لارې یو ځای له موټره کښته شوې ده او په یوه مناسب وخت کې ممکن سبا، د متفقینو د جاسوسيضد شبکې په مرسته له ایرانه وایستل شي.

ومې ویل:

- تا وویل چې هغې یو ګلداره کمیس اغوستی وو. که دې فکر وو دغې ښځې هم ګلداره کمیس اغوستی وو. ښایي ته خطاوتلی یې او پر دغې مېرمنې دې د انجیلا خیال کړی وي.

وارنر څه ونه ویل او لا یې هم د انجیلا په تېښته کې فکر بند وو چې په نهایت مهارت او بیداری یې دواړو ته بازي ورکړې وه. په ښکاره مې لیدل چې دغې پېښې پر وارنر څومره بد اغېز کړی وو. یوه بجه د وارنر کور ته ورسېدو. نوموړی له جامو سره لکه مړی پر کټ ولوېد. یوازې دومره یې راته وویل:

- ته هم استراحت وکړه!

د انجیلا تېښتې او پر وخت هوښیارۍ زه هم فکراً یو ګړی بوخت کړم. خو ورو-ورو مې سترګې درنې شوې او خوب یووړم. د وره د زنګ کړنګا راویښ کړم. چې سترګې مې پرانیستې د لمر وړانګې د کوټې پر دېوال پرتې وې...

سترګې مې ومو‌ښلې/وسولولې. زنګ بیا وکړنګېد. پاڅېدم او دروازه مې پرانیسته... یو جګ او څلورشانه سړی راڅرګند شو، په جرمني یې سهار په خیر راته وویل او له څه پوښتلو پرته کور ته راننووت. په انګلیسي مې ترې وپوښتل:

- څوک دې په کار دی؟

ځواب یې راکړ:

- ته مې په‌کار یې ریما صاحب... خطاوتلی خو به نه یم؟

په شکمن انداز مې ورغبرګه کړه:

- نه، نه یې خطاوتلی. تاسې څوک یاست؟

موسکی شو او ویې ویل:

- ډېر سره پردي هم نه یو، وار دوه مې له وارنر سره لیدلی یې. دومره وه چې هلته به وخت او حالاتو د نېغو اړیکو نیولو اجازه نه راکوله او اوس خوښ یم چې بالاخره دا فرصت په لاس راغلی او له یوه تکړه مامورسره مخامخ ولاړ یم!

وروسته یې په ډېر طبیعي انداز او ځانګړې بېخارۍ تر بازو ونیولم او راته کړل یې:

- راځه کښېنه چې خبرې سره وکړو!

لا هم شک لاس نه وو راڅخه اخیستی. مخامخ سره کښېناستو. ترې ومې پوښتل:

- ته وارنر پېژنې؟

هغه په داسې حال کې چې سګرېټ ته یې خاشه وهله، وویل:

- زما خیاله شک دې لا هم نه دی راڅخه ختلی. هو؛ زه، ته او وارنر درې واړه د یوه سازمان لپاره کار کوو او زه دلته د مالوماتو ترلاسه کولو لپاره نه یم راغلی، فقط غوښتل مې سره اشنا شو.

په خبرو کې ورولوېدم او ورته ومې ویل:

- خو وارنر ستا هېڅ یادونه، نه ده راته کړې!

له سګرېټه یې لوخړه پورته کړه او ویې ویل:

- زما یا نورو همکارانو معرفي کول تر هغو بې‌گټې دي تر څو یې اړتیا نه وي پېښه شوې، خو ته بیا د جرمني خارګري شبکې ته یوه ورپېژندل شوې څېره یې او که ماموریت نه وای راسپارل شوی نو دا وخت دې دلته لیدو ته نه راتلم. بیا به همداسې سره پردي وای لکه مخکې. بل دا چې دا عجیبه نه ده؛ د یوې شبکې دوه ماموران په یوه ترېن یا یوه الوتکه کې سپاره وي، خو یو او بل نه سره پېژني.

- خو زما پوښتنه دې راځواب نه کړه. اوس مو لږ سره وپېژندل، بده نه ده که خپل نوی همکار یو څه نور هم وپېژنم.

لنډ یې وخندل او ویې ویل:

-کولای شې په هانس راته ووایې!

- ښه، ښاغلی هانسه کومې مهمې موضوع تر دې درشله راوستلی یې؟

هانس نیغ-نیغ راته وکتل او ویې پوښتل:

- وارنر برایې شپه ستا سره وو؟

- هو او دې ته حیران یم چې څنګه له ما پرته او یوازې له کوره وتلی دی. ان یو یاداښت یې هم نه دی پرې ایښی.

- ایا مخکې هم دغسې د یاداښت له پرېښودلو پرته وتلی دی؟

- نه، همدې ټکې خو زه په اندېښنه کې اچولی وم.

هانس وویل:

- تېره شپه مو انجیلا ولیدله؟

په ځواب کې مې ورته وویل:

- دا پوښتنې څه مانا لري، تاسې باید تر ما په دې کیسو ښه خبر واوسئ!

په خبرو کې راولوېد او ویې ویل:

- هېڅ، هسې یوه پوښتنه مې وکړه.

- او اوس یې ځواب هم غواړې؟

- بالکل، البته که دې خوښه وي!

- مشکل نشته. ما له تېرو ۴۸ ساعتونو راهیسې انجیلا نه ده لیدلې او حتماً به وارنر د نوموړې اړوند تازه مالومات له شبکې سره شریک کړي وي. کنه؟

هانس په هېښتیا راڅخه وپوښتل:

- د څشي په اړه مالومات؟

پوښتنې یې حیران کړم. په خندا مې ورته وویل:

- ټوکې کوې؟

- اوه ریما صاحب، زموږ په کارونو کې د ټوکو لپاره ځای نشته. ته فرض کړه چې وارنر تر دې دمه شبکې ته د دغو مالوماتو پر لېږدولو نه دی توانېدلی، نو ونیسه لطفاً اوس دغه خبرې ته ما ته وکړه!

د هغه سختې او امرانه لهجې اغېزمن کړم او بیله ځنډه مې د انجیلا اړوند ټوله کیسه ورته وکړه. همدارنګه مې په پای کې سرچینه یانې فاروق، هم وروښود. هانس په ځیر راته غوږ وو. بیا یې دوهم سګرېټ ولګاوه، پاڅېد او ویې ویل:

- پاته بانډار به له دې کوره دباندې او یو بل مناسب ځای سره وکړو، ځکه خورا ډېرې خبرې او کیسې شته.

- نو د وارنر تر راتګه به وګورو!

- د هغه شتون زموږ تاسې پر کار کوم اغېز نه لري او که دې زما سره تګ زړه نه غواړي، نو هیله ده په دوستانه فضا کې بېرته خپلې مخکنۍ دندې ته ستون شې. او ډاډه یم چې هم به دې لاسونه ډک وي او هم به دې دا هر څه له یاده ووزي.

د هغه ځواب خلق‌تنګه کړم، ومې ویل:

- ستاسې شبکه مې دومره اسانه پر خدمتونو سترګې پټوي؟ ګوره هانس صاحب تش یا ډک لاس پر ما فرق نه لري او د وارنر وړاندیز مې یوازې و یوازې له ماجراجویانه ژوند سره د خپلې شخصي لېوالتیا پر بنسټ ومانه. زه له خطرونو سره طبعاً مینه لرم، کنه په مخکني کار کې مې پیسې تر دې ځای ډېرې وې.

هانس ووبل:

- اوس بیا هماغه وړاندیز زه درته کوم، پر تا زه و وارنر څه فرق لرو؟ دواړه د یوې شبکې غړي یو او که لا هم ماجراجویانه ژوند خوند درکوي، نو ځنډ مه کوه، درځه چې ځو. وارنر به همالته دربانديې ووینم!

د یونېتو ګرویرنو رواني لړۍ ته مې د پای ټکی کېښود. چابک مې جامې واغوستې او یوځای له کوره ورسره ووتلم. زړه مې راته ویل چې یوه خورا مهمه پېښه شوې ده. د انجیلا وضعیت، د وارنر تری‌تم کېدل او تر هر څه مهم د هانس نابېره ملاقات او خواږخیزو و مبهمو سوالونو ټولو پر دې دلالت کاوه چې یوه لویه کیسه ده. د هانس په موټر کې کېناستم. زما و وارنر پرونی موټر مې په سترګه نشو. پر لارې دا فکر راولوېد چې هسې نه زه هم د فاروق د هرکلي له برخلیک سره مخ شم. پر شاهرضا واټ تېر او شمیران واټ ته ورننوتو. قلهک ته له رسېدو سره یې تګلوری بدل کړ. دا دوهم ځل وو چې پر دې لار تېرېدم. لومړی وار له فاروق سره یوځای پر تېر شوی وم چې بیا وروسته یې وارنر په هغه کور کې د ژوند کمبله ورټوله کړه. سر مې خلاص شو چې هانس ما هم هماغه کور ته بیایي. انګېرنه مې پرځای وه. همالته یې موټر ودراوه او راته ویې ویل:

- درکښته شه!

دواړه کور ته ننوتو. یوازې د هماغې خونې دروازه خلاصه وه چې فاروق پکې مسموم شوی وو. هانس مخکې زه ورپسې وم. هغه کورټی وکښله، پر یوه څوکۍ یې واچوله او ویې ویل:

- فکر کوم دا ځای به درته شناخته وي؟

ببله خندا مې ورغبرګه کړه:

- هو، دا دوهم وار دی چې راځم!

مانداره موسکا یې وکړه او ویې ویل:

- اول وار هغه وخت چې فاروق مړ شو؟

- ښه، ته هم خبر یې؟

- بالکل، څنګه کېدای شي چې زه او زما دستګاه د یوه نړیوال مسلکي څارګر له مړینې خبر نه وي؟

- هو، ما هم هماغه شبېه وارنر ته په کلکه وویل چې د دې جاسوس وژنه بېعقلي ده.

هانس وخندل او ویې ویل:

- خو هغه نیوکه در رد کړه او په رنګارنګ دلایلو یې د فاروق وژنه دربانديې ومنله!

- همداسې ده. دلیل یې دا وو چې نوموړي یو وخت غته ناځواني ورسره کړې وه.

هانس د یوې خونې خوا ته ورغی، دروازه یې ورخلاصه کړه او یو چا ته یې وویل:

- هغه راوله!

څو شېبې وروسته مې یو نفر ولید چې د دوو دنګو کسانو په منځ کې د هغې خونې په دروازه کې راڅرګند شو او زموږ خونې ته راغی. هانس راڅخه وپوښتل:

- دا سړی پېژنې؟

پر مخ یې ږیره ولاړه وه، په ځیر-ځیر مې ورته وکتل. ټکان مې وخوړ، بې اختیاره راشا ته شوم او په هېښتیا مې وویل:

- نه، دا ناشونې ده. دا څنګه ژوندی دی؟

هانس وخندل او ویې ویل:

- ولې نه، شونې ده. دا هماغه مسلکي څارګر فاروق دی ښه ورته وګوره. هماغه سړی چې د ځان لپاره مړ، خو زموږ لپاره ژوندی وو.

مخکې ورغلم چې لا یې ښه وپېژنم. ویل مې هسې نه هانس مې خطاباسي او یا زه خپله تېروتلی یم، مګر دا یو ګومان هم سهي نه وو. هغه سړی چې پرانیستې تنۍ والا سپین یخنکاک او خړ پتلون یې اغوستی وو هماغه نړیوال مسلکي جاسوس فاروق وو چې دوې ورځې وړاندې یې په همدې کوټه کې د خپلې مړینې یو استادانه تمثیل وکړ. ایا په دې کې وارنر ورسره شریک وو؟ دا پوښتنه مې سملاسې د ذهن پر پرده راپورته شوه. فاروق چوپه خوله ولاړ وو او سترګې یې په ما کې ښخې وې. هانس راڅخه وپوښتل:

- ودې پېژاند؟

ځواب مې ورکړ:

- بالکل، هماغه فاروق دی چې ځان یې دلته زموږ مخې ته مړ کړ. بېشکه چې په تمثیل کې غټ استاد دی!

هانس هغو دوو کسانو ته د فاروق بېرته بېولو اشاره وکړه. چې سره یوازې شوو، ور څخه ومې پوښتل:

- ایا وارنر په دې خبر دی؟

هانس پر یوه لاستوره څوکۍ کښېناست، سګرېټ یې ولګاوه او ویې ویل:

- هو، بالکل په خبر دی. ان انجیلا هم په خبره ده، مګر دا مسخرې به ډېر ژر ختمې او نن شپه پر یوولس بجې به ووینې چې وارنر څنګه له دې ساختګي صحنو او تمثیلونو خبر وو. ان په کرمان کې زموږ د تکړه مامور کورت د وژل کېدو راز به هم درته څرګند شي.

هانس له هغه مرموز کور څخه دباندې وایستلم. غرمنۍ مې د نوموړي د یوه ملګري کره چې ویل یې د ایتالیا سفارت کارکوونکی دی، وخوړله او د شپې تر اتو بجو هماله وو. پر نهه نیمې بجې پر مازندران واټ له تهران څخه ووتو.

هېڅ نه پوهېدم چې چېرې مې بیایي. یوازې یو ځل مې د منزل پوښتنه ترې وکړه، راته ویې ویل چې له ښاره دباندې یو ځای ته ځو. پر دې هم ډاډه وم چې روانه غیرعادي پېښه لا هم ختمه نه ده شوې. په اوسني تهران پارس کې چې هغه وخت تشه دښته وه، له موټره کښته شوو. هانس د جېبي ساعت په رڼا کې خپل لاسي ساعت ته وکتل او ویې ویل:

- هغوی پر رارسېدو دي!

د شپې په تپه تیاره کې په یوه لویه دښته کې چې له ښاره څه باندې شل کېلومتره لیرې وه، داسې کسانو ته انتظار وو چې یوازې هانس پېژندل. لس بجې شاوخوا د ښار له لورې د یوه راروان موټر بتۍ راښکاره شوې. هغه موټر خپل څراغونه دوه واره ګل او بېرته ولګول. هانس له دې خوا ورته اشاره ورکړه. هغه موټر له عمومي

سړکه راکاږ او زموږ خوا ته راغی. لنډه شیبه وروسته له دوو اشنا څېرو سره مخامخ شوم: وارنر او انجیلا...

تر هر څه زیات د وارنر حالت حیران کړم. دوه تنه پر پیره ول، مگر انجیلا ازاده وه، راغله لاس یې راکړ. سخت سربداله شوی وم. ان د مړه فاروق ژوندي لیدلو هم دومره نه وم حیران کړی. څو دقیقې وروسته یو دریم موټر هم راغی او دوو کسانو فاروق ترې راکښته کړ. هانس له مامورانو سره پر خبرو بوخت وو، ما له انجیلا وپوښتل:

- دا څه کیسه ده؟ په هېڅ شي مې ولاکه سر خلاصېږي...

هغې کرار راته وویل:

- ان زما په اړه هم تر دې دمه خطاوتلی وې. یو گړی صبر وکړه، هانس به دې په هر څه سر درخلاص کړي!

په دې وخت کې له لیرې څخه د یوې کوچنۍ الوتکې ږغ واورېدل شو. څو دقیقې وروسته زموږ سر ته راورسېده. زموږ ټولو نفسونه په سینو کې بند ول او یوازې د الوتکې د ماشین اواز د صحرا درنه چوپتیا ماتوله. د ټولو سترگې پاس په اسمان کې وې. دغه مهال هانس په خپل جېبي څراغ الوتکې ته اشاره وکړه او کښېناستو ته یې راوبلله. هغې دوهم څرخ وخوړ او راغله کښېناسته. په داسې توره تیاره کې بیله کومې لارښوونې د الوتکې کښېنولو غښه استادي غوښته.

د الوتکې له کښېناستو سره سم انجیلا په څنگل ووهلم او ویې ویل:

- د وارنر خطرناک قمار دوې درې دقیقې وروسته پای ته رسېږي!

هانس په جرمني ژبه مامورانو ته یو څه وویل او خپله الوتکې ته ورغی. زه او انجیلا هم ورپسې شوو. پر لارې مې ترې وپوښتل:

- ایا له وارنر سره یو دوې خبرې کولای شم؟

هغې لاس راټینگ کړ او ویې ویل:

- بیعقلي مه کوه. که زه نه وای، نو اوس به د دغې الوتکې دریمه سپرلی ته وای.

- زه؟! نه، دا امکان نه لري!

- پر دې به بیا وروسته هانس درسره وړغیږي. هغه نن سهار وختي وارنر د تېښتې په حال کې ونیو. وارنر د متفقینو لپاره کار کاوه او دا چې ولې ستا په مخ کې د فاروق د وژنې هغه تمثیلي صحنه جوړه شوې وه، په دې به دې بیا وروسته زه و هانس سر درخلاص کړو.

زه یې په خبرو کې ورولوېدم او ومې ویل:

- مګر ما بیا د وارنر پرځای ستا د نیولو تلاښ کاوه. د تېرې شپې ټوله ډرامه ستا د ګیرولو لپاره روانه وه.

- ته چې له کرمان څخه راغلې، زه په هر څه پوه شوم!

الوتکې ته ور ورسېدو. دوه‌ماشینه وه. دوه پیلوټان او یو ملکي کس ترې راکښته شول. ملکي مامور له هانس سره ودرېد او خبرې یې ورسره شروع کړې. وارنر او فاروق هم د پیره‌دارانو په بدرګه الوتکې ته راورسېدل. هغه ملکي مامور له هانس څخه بېل او د اسیرانو خوا ته ورغی. د یوه-یوه پر مخ یې څراغ ورواچاوه، وروسته یې هانس ته چې شا ته یې ولاړ وو، وکتل او یو څه یې ورته وویل. ورپسې یې سملاسي وارنر او فاروق الوتکې ته وخېژول. هغه دوه پیره‌داران هم پسې وروختل. شېبه وروسته هغه ملکي مامور موږ ټولو ته لاس راکړ، الوتکې ته وخوت او دروازه یې په ځان پسې وتړله.

نور د لاسي څراغ اشارې ته اړتیا نه وه، ځکه الوتکه پر راغلې لار بېرته والوته... تر یو وخته یې ږغا اورېدل کېده. موږ هماغسې پر خپلو ځایونو مېخ ولاړ وو. وروسته مو بېرته مخ پر ښار راهئ کړل. شترنګ ته زه ناست وم. پر لارې هانس راته مخ کړ او ویې ویل:

- ستا مړې زورور ول کنه کار دې کړوپ وو!

انجیلا وویل:

- مخکې مې ورته وویل چې که زه نه وای، نو تباه وو!

زه يې په خبرو کې ورولوېدم او ومې ويل:

- چې رښتيا شي پر ما د وارنر د خيانت بوی هم نه وو لګېدلی او په ټول توان د انجيلا نيولو ته اړم وم. وارنر همدا يوه سرينده راته رغوله چې دا يوه دوه‌سرې څارګره ده او له متفقينو سره اړيکې لري. ما هم ورسره ومنله، ځکه له کرمان څخه د راستنېدو پر وخت يې چلند شکمن کړم.

هانس وويل:

- د وارنر په اړه مو ځينې شک‌پاروونکي راپوررونه ترلاسه کړل. سملاسې لاس په کار شوو او تر څارنې لاندې مو ونيو. د پروسې د لا چټکولو لپاره مو خپل يو ډېر تکړه جاسوس چې اوس يې هويت نشم څرګندولای، د متفقينو جاسوسي کړښو ته ورننه‌ايست تر څو له دوښمنو جاسوسانو سره د وارنر د تماس پر وخت هغه هم دخيل او باخبر وي. له نېکه مرغه کله چې تا په آستارا کافه کې د فيليپ په نامه يو بهرنی تعقيباوه، زموږ نفوذي جاسوس د متفقينو په استازيتوب له وارنر څخه د ده په خپل کور کې زموږ د شبکې اړوند ټېټ مالومات اخيستل.

هانس تر يوه لنډکي ځنډ وروسته زياته کړه:

- زموږ د سازمان دغې پر وخت هوښياری خورا مهم رازونه نه يوازې په ايران، بلکې په منځني ختيځ کې هم له خپرېدلو راوګرځول او وارنر يې په لومه کې بند کړ. زموږ نفوذي څارګر له وارنر سره د راکړې-ورکړې پر وخت وتوانېد چې هم له اصلي اسنادو څخه عکسونه واخلي او هم خپل‌منځي مکالمه ثبت کړي. دا د نوموړي پر ضد هغه پاخه او نه‌انکارېدونکي اسناد ول چې د ده لاسونو ته يې ځنځيرونه ورواچول.

له هانس څخه مې وپوښتل:

- د وارنر هم لکه چې د دې کيسې بوی تر سږمو شوی وو چې غوښتل يې وتښتي؟

- هو، نن سهار سپېده چاود مهال له کوره راووت، د متفقينو له جاسوسي شبکې سره يې اړيکه ونيوله او د پرونۍ شپې د اسنادو ورکولو په بدل کې يې زر ليرې ترې

وغوښتلې. ده دغه پیسې پرون شپه زموږ له نفوذي مامور څخه چې د متفقینو په استازیتوب یې معامله ورسره کوله، هم غوښتي وې، خو هغه سبا ته ځنډولي وې.

تر لږ ځنډ وروسته هانس زیاته کړه:

- خو کله چې متفقینو وارنر ته ځواب ورکړ چې دا ژمنه د هغوی له خبرتیا پرته ورسره شوې ده، نو د سړي په اوږو کې شګې پیدا شوې او ځان یې په خطر کې ولید. له همدې وجې یې پښو سپکولو ته خیال شو. غوښتل یې په اصفهان کې د متفقینو جاسوسي ضد اداري ته ځان ورسوي، خو له نېکه مرغه زموږ دوو اوڅارو مامورانو سملاسي ونیو.

هانس تر دوهم ځنډ وروسته بیا ادامه ورکړه:

- د هغه موټر په اړه چې وارنر وواهه او فکر یې کاوه انجیلا پکې ناسته ده، څه نشم درته ویلای.

ومې ویل:

- ټینګار نه درباندې کوم، مګر ایا د فاروق په اړه پوښتنه درڅخه کولای شم؟ ځکه د دې شیطان ژوندي پاتېدنه مې هېڅ زړه ته نه لوېږي.

انجیلا وویل:

- دا د وارنر لوبه وه!

هانس یې خبرې ورغوڅې کړې او ویې ویل:

- وارنر د فاروق خښناک ته یو ډول ځانګړې درمل وراچولي ول چې پر هغه یوه ساختګي د زړه حمله راولي. دا کار یې د دې لپاره وکړ چې تا د انجیلا پر وژلو راضي کړي او ډاډه یم چې که تېره شپه له انجیلا سره مخامخ شوي وای او وارنر یې د ویشتلو امر درته کړي وای، حتماً دې عملي کاوه... همداسې نه ده؟

- هو، همداسې ده، ځکه زه هم ډاډه شوی وم چې انجیلا په دواړو خواوو کې لګیا ده! هانس وویل:

- په هر صورت، بالاخره دغه خطرناک قمار ختم کړل شو او اوس به یې د ایران تر پولو اړولي وي. بل دا چې د کورت قاتل فاروق وو. نوموړی کرمان ته ستاسې تر

روانېدو درې ساعته وړاندې له تهرانه وتلی وو، هلته یې د متفقینو له جاسوسي ضد شبکې سره اړیکې نیولې وه او ستاسې د ماموریت مالومات یې ورسپارلي ول. هغوی سملاسې ستاسې د مخنیوي هڅې پیل کړې وې. زما د دغو خبرو پر مهال به فکر کوم ستا په ذهن کې د هغه ملنګ سړي خبره درګرځېدلې وي چې په وچه شلګۍ موټر ته درختلی وو.

- بالکل!

- فاروق تر تاسې مخکې کرمان ته رسېدلی او له یوه داسې کس سره یې کتلي ول چې موږ یې لا هم نه پېژنو. هغه پر خپل وار لادزه ته خبر ورکړی وو. په دې سره یې کرمان ته ستا او کورت د بېرته ورتګ په صورت کې چې هغوی یې وړاندوینه کړې وه، ستاسې دواړو د وژلو پلان تړلی وو، مګر عجیبه دا ده چې ته یې ژوندی پرېښودې. ډاکټر کومل هم په خپل راپور کې دې ټکي ته اشاره کړې وه چې ته ولې ونه وژل شوې؟!

له هانس څخه مې وپوښتل:

- وارنر زما په لاس د انجیلا له وژلو څه ترلاسه کول غوښتل؟

- وارنر غوړېدلی وو چې انجیلا د ده په شکمنو کړنو خبره شوې ده، نو له همدې امله یې ستا په لاس د نوموړې د وژلو پلان جوړ کړ. دا چې ولې یې خپله نه وژله، زما په اند په دې سره یې غوښتل تا د متفقینو د جاسوسي شبکې په ګټه وکاروي او فکر نه کوم له دې پرته دې بل لامل ولري، ځکه په دې صورت کې ته قاتل کېدلې.

ما وویل:

- فکر نه کوم چې وارنر دې خپل پلان په دغه ډول لکه ته چې فکر کوې، پر ما عملي کړی وای. باید هېره نه کړې چې له وارنر سره د مخامخېدو او ستاسې په خفیه اداره کې د شاملېدو پر وخت زه یو عادي کس نه وم.

- پر دې هر څه سربېره بیا هم دا دعوه نشې کولای چې څوک دې په خپله ګټه نشي استعمالولای. سر له نه دې زه خپله د روزنې دنده پر غاړه اخلم.

ښار ته د رسېدو پر وخت شپه تقریباً ختمه شوې وه. هانس راڅخه وپوښتل:

- ایا غواړې چې د وارنر د کور کیلي درکړم؟

زما پرځای انجیلا ځواب ورکړ:

- دی زه خپل کور ته راسره بیایم!

هانس هغې ته له څه ویلو پرته ما ته مخ کړ او ویې ویل:

- نو درځئ د انجیلا کور ته ځو!

د انجیلا د کور مخې ته زه او انجیلا له موټره کښته شوو. هانس شتمرنګ ته کښېناست او ویې ویل:

- سبا سهار پر نهه بجې راځم!

وروسته یې ما ته ګوته ونیوله او زیاته یې کړه:

- ستا سره یو ډېر اړین کار لرم!

د هغه له تلو سره سم انجیلا تر تخرګ لاس رالاندې راکړ او ویې ویل:

- خوښه یم چې بېرته سره یوځای شوو!

په زینو کې د ختلو پر وخت مې ورته وویل:

- زه بیا په دې ډېر خوښ یم چې ستا په وینو مې لاسونه رنګ نشول!

پر اوږه یې سر راکښېښود او ویې ویل:

- راباندې ګران یم، ځکه مې دې په غیاب کې کلکه دفاع وکړه...

* * *

په عراق کې د رشیدعلي ګیلاني د کودتا ناکامۍ چې په بصره کې د انګرېزي ځواکونو تر کوزېدو وروسته وشوه، په منځني ختیځ کې د نازي جرمني پر جاسوسي سازمان ژورې منفي اغېزې وکړې. دغه پېښې داسې وخت وشوې چې زه هم د یادې شبکې غړی وم او طبعاً باید د کودتا او هغې د ماتې په اړه لږ و ډېر مالومات راکړل شوي وای، مګر زما خبرتیا به اکثره د تهراني ورځپاڼو تر سُرخیو نه ورتېرېده. د دغې ناخبرۍ سرچینه د وارنر ملګرتیا وه چې د خپلو خاینانه کړنو په زندان کې یې زه هم بند ورسره ساتلی وم. د نوموړي له رسوا او نیول کېدو وروسته مې په جرمنۍ جاسوسي شبکه کې مخه خلاصه شوه او هانس میدان راته پراخ کړ.

تر دې دمه مې په ایران کې د جرمنیانو له مخفي شبکې څخه چې په اسیا او افریقا کې د دوی د پراخ سازمان یوه څانګه وه، یوازې وارنر او انجیلا پېژندل، خو د وارنر تر نیول کېدو وروسته مې امکانات زیات شول او په ډېرو شیانو د پوهېدو و خبرېدو موقع په لاس راغله.

له دغو رازونو څخه یو یې په دا سبا نهه بجې هانس د انجیلا په کور کې راته رسوا کړ. دا هغه هېښوونکي رازونه ول چې په اصل کې یې د دوی د خپلې څارګرې شبکې د نه‌جبرانېدونکې ماتې څرګندونه کوله. هانس راته وویل:

- د عراق تر کودتا دوه ساعته مخکې د متفقینو جاسوسي ضد څانګې ته د دغې کودتا اړوندو اسنادو کاپي رسېدلې وه.

انجیلا یې په خبرو کې ورولوېده او ویې ویل:

- دا ډېره خطرناکه شېبه وه. ان خپله ته هم د متفقینو دومره ګړندي غبرګون ته ګوته په غاښ وې او هېڅ توقع دې نه لرله.

هانس د تایید په نښه سر وښوراوه او ویې ویل:

- هو، د عراق خاورې ته د هغوی د ځواکونو ننوتنې موږ ټول حیران کړو، ځکه د کودتا پلان او جزیات نهایت پټ ول چې له یو څو لوړپوړو کسانو پرته بل هېچا لاسرسی نه ورته درلود. حتا زموږ د شبکې یو څو ګوتشمېرو مشرانو په برلین، انقره،

تهران او بغداد کې د دې کودتا مشرتوب کاوه او ډاډه وو چې په هماغو لومړیو ساعتونو کې به یې د بریالیتوب اعلان وشي، خو لکه څنګه چې خبر یاست ناڅاپه د انګلستان جنګي بېړی د بصرې اوبو ته راننوتې او زموږ ټولې نقشې یې په باد یوورې. دومره یې لار و ګودر راخځه ورک کړل چې په هېڅ وجه مو له کودتاچیانو سره مرسته نشوای کولای.

هانس تر یوې لنډې دمې وروسته زیاته کړه:

- له انقرې څخه د پروني شپې د رارسېدلي راپور هېڅ تمه مې نه درلوده. په دغه راپور کې چې له بغداد څخه زموږ د یوه ډېر بلا مامور له خوا رالېږل شوی دی، د یادې کودتا د ماتې اصلي لامل په ګوته شوی او پکې ویل شوي دي چې ټوله کیسه په تهران کې زموږ د یوه مامور خیانت شوړولې ده.

انجیلا وویل:

- او دا مامور به هم له شک پرته وارنر وو، کنه؟

هانس ځواب ورکړ:

- همداسې ده. تر کودتا یوازې دوه ساعته مخکې د وارنر له خوا د کودتا د پلانونو او نقشو عکسونه متفقینو ته ورکول کېږي او د دې معاملې په بدل کې صرف پنځلس سوه لېرې ترلاسه کوي.

ما چې تر دې دمه غوږ-غوږ وم، چوپتیا ماته کړه او ومې ویل:

- دا د نوموړي تر ټولو لوی خیانت دی!

هانس وویل:

- د دې ماتې جبران ناشوني ښکاري، ځکه دا په منځني ختیځ کې د جرمني امپراتورۍ یو ډېر لوی پلان وو چې په کامیابېدو سره یې ګڼ نور پلانونه هم په ثمر رسېدل. چې رښتیا شي عراق یو نه‌ماتېدونکی سنګر ښکارېد او بیا وروسته ایران او هندوستان دواړه ببله خونړیو جګړو زموږ لاس ته لوېدل.

ترې ومې پوښتل:

- ایا د دې ماتې د جبرانولو لپاره به په یو بل ډول اقدام وشي؟

- شك نشته، همدا اوس-اوس یو بل پلان تر کار لاندې دی. خو دا چې څنګه عملي کېږي، لا څرګنده نه ده، مګر دا باید ومنو چې د عراقي کودتا ناکامی خورا منفي او ناوړه تاثیرات غورځولي دي او په ایران کې یې زموږ وضعیت تر دې بریده راخراب کړی دی چې د سمېدو هیله یې هډو کېدای نشي. نور بد خبرونه هم پر لارې دي چې وروسته به ترې خبر شئ. لنډه دا چې کیسې یومخ غږکې دي....

هانس د داسې یوه تریخ حقیقت په اړه رغېدی چې سترګې نشوای پر پټېدلای. پېچلي سیاسي اړودوړ د ایران سیاست لا پسې کړکېچن کړ او له دلته هلته ترلاسه کېدونکو خبرونو راته ښکارېده چې د بحران پر درشل ولاړ دی او نن یا سبا به یې پولې د بېخونده پېښو شاهدې وي. د ۱۹۴۱م د اګسټ پر ۱۶مه هانس له ځان سره د اورګاډي تمځای ته بوتلم چې له اهواز څخه د یوه راتلونکي مسافر هرکلی وکړو. پر پلاټفورم مو قدم واهه. هانس هر څو شېبې خپل لاسي ساعت ته کتل او بېرته یې په اوسپنیزه پټلۍ کې سترګې ګنډلې. څېره یې نیولې غونډې وه او په چورتونو کې ورک ښکارېد.

بالاخره د اهواز د اورګاډي شپېلك واورېدل شو او څو شېبې وروسته خپله اورګاډی هم تر پُل لاندې راڅرګند شو. هانس تر مټ ونیولم او ویې ویل:

- زموږ رییس څو ثانیې وروسته له اورګاډي راکښته کېږي. هغه په ایران او منځني ختیځ کې د ډګر جنرال کاناریس ښی لاس او یو متفکر مغز دی.

ما له چوپتیا پرته بل څه نه لرل او په داسې حال کې چې ورو-ورو رانژدې کېدونکي اورګاډي ته مې کتل، د نوموړي خبرې مې په ځیر اورېدې. اورګاډی تر موږ تېر او لږ ها پلو ودرېد. هانس بېله څه ویلو د اورګاډي د پای خوا ته په منډه شو. زه هم ورپسې شوم. دواړه د وروستۍ ډبې له دروازې سره ودرېدو. یو څو مسافر راکښته شول. دقیقه دوې وروسته یو دنګ سړی چې په کیڼ لاس کې یې یو پنډه بیك نیولی وو، له اورګاډي راووت، نېغ زموږ خوا ته راغی او هانس ته یې لاس ورکړ. هانس هم بېله ځنډه زه ورمعرفي کړم. هغه ما ته تر سر خوځولو وروسته بېرته

هانس ته مخ کړ او له دې سره سم دواړه اوږه پر اوږه روان شول. زه دوه گامه وروسته وروسته شوم.

هانس موټر ته له رسېدو سره سم شاتنۍ دروازه پرانیسته او په اصطلاح د خپل غوره شخصیت څرګندونه یې وکړه. موټروانۍ یې ما ته راوسپارله. هانس غوښتل زما څنګ ته کښېني، خو هغه سړي راوگرځاوه او له ځان سره یې کښېناوه. د دغه سړي اوسېدنځای د جرمني سفارت په باغ کې اماده شوی وو. دې پېښې ګواکې زما مقام رااسماني کړ، ځکه تر هغه ګړیه مې د یاد هیواد سفیر او نور ډېر مهم شیان نه ول لیدلي.

دغه جرمنی سړی مشهور لرغون پېژاند ماکس فن اوپنهایم وو چې د جرمني د جاسوسي سازمان د لوی رییس ډګر جنرال کاناریس له خوا د ایران ځانګې مشر ټاکل شوی وو. ماکس فن اوپنهایم په ایران او همدارنګه د منځني ختیځ هیوادونو کې د انګرېزانو په وړاندې فعالیت کاوه. اوس تهران ته د تازه راپیدا شوي بېړني حالت د کابو کولو او سمولو لپاره راغلی وو.

د ده، هانس او جرمني سفیر تر منځ ناسته دوه ساعته شاوخوا وغځېده. یو وخت هانس راووت. یو څه خوښ ښکارېده. څنګ ته مې کښېناست، سګرېټ یې ولګاوه او ویې ویل:

- ښار ته ځو!

ترې ومې پوښتل:

- ایا له اوپنهایم سره خبرې یوې پایلې ته ورسېدې؟

له سګرېټه یې یوه ټینګه لوخړه پورته کړه او ویې ویل:

- هغه له نویو پلانونو سره راغلی دی او تقریباً ۴۸ ساعته په تهران کې تېروي.

چې د نویو پلانونو په باب مې پوښتنه ځنې وکړه، په ځواب کې یې راته وویل:

- اوس څه نشم درته ویلای، خو دومره به ووایم چې زموږ مخکنی وضعیت بدل شوی او ډېر ژر به ایران ته د متفقینو ځواکونه راننوزي.

- ایا ښار ته د یو چا د لیدلو لپاره ځو؟

- هو، له داسې يو چا سره وينو چې زموږ د ليدلو هيڅ تمه نه لري. موږ تاسې بايد ډېر بيداره واوسي او فرصتونه بايد غوږ راڅخه ولاړ نشي.

- ياني له خپل څواکمن سيال سره د غېږې نيولو وخت رارسېدلی دی، که څنگه؟

- همداسې يې وبوله او په تا مې ډېر زړه داده دی!

- ستا مطلب دا دی چې زه بايد يوازې ميدان ته ورووزم؟

- نه، يوازې نه يې، زه هم درسره يم. دومره ډېر هم مهم نه دی. يوازې سړه سينه او چټک عمل مو تر منزله رسولای شي.

- په موضوع مې سد ورسېد، اوس دومره راته ووايه چې نر دی که ښځه؟

هانس وويل:

- څومره چې خبر يم ښځه ده او له اوپنهايم سره په يوه اورگاډي کې تهران ته راغلې ده. زموږ د ورسره مخامخېدو پر وخت به يې پر راتگ دوولس ساعته اوښتي وي. پلټونکي حس کرار ته نه پرېښودم او غوښتل مې په دې اړه خپل مالومات بشپړ کړم. چې پوښتنې ته مې خوله جوړوله، هانس وويل:

- نور مالومات مه راڅخه غواړه، ځکه فعلاً تر دې زيات څه نشم درته ويلای. البته تر عملياتو پيلولو مخکې دې هم په هر څه خبروم او هم د کار سرُ و بُر درښيم.

د ماپښين نژدې يوه بجه وه چې له هغه بڼ څخه جرمني سفارت ته ولاړو. دغسې ځای ته مې د ورتگ لومړی ځل وو. هانس په لاس اشاره راته وکړه چې د ودانۍ ختيځې دروازې مخې ته موټر ودروم. وروسته دواړه پلي شول او زه تر شا ورپسې شوم. په يوه دالېز کې تېر او يوې زېرخانې ته کښته شوو. لاندې يوه لويه کوټه وه چې دېوالونه يې په يوه ځانگړې څرمن پوښل شوي ول. ان د دروازې پر شا و مخ يې هم يوه پنډه څرمن مېخ وه. د کوټې يوه اړخ ته له سره تر پايه مخابراتي دستگاوې پرتې وې. زموږ له راننوتلو سره سم يو بل څوان هم راننووت. هانس په جرمني يو څه ورته وويل او هغه څوان سملاسي د مخابراتي دستگاه مخ ته پر پرته څوکۍ په کار بوخت شو.

هانس د کورتۍ له جېب څخه یو کټ کاغذ راوایست او هغه ته یې په لاس کې ورکړ. ځوان سملاسي د دغه شفري تلګراف لېږلو ته اړم شو. له هانس څخه مې وپوښتل:

- څشي ته منتظر یې؟

ده د سترګو له کونجو راوکتل او ویې ویل:

- ځواب ته!

- له کومه ځایه؟

- له انقرې څخه!

شل دقیقې شاوخوا وروسته دستګاه خپله چالانه شوه او انقرې ځواب راولېږه. هانس هماغه ټایپ شوې فیته راواخیسته، په یوه فلزي کوتۍ کې یې کېښېښوده او راته ویې ویل:

- درځه چې ځو!

دستګاه ته ناست ځوان هم پاڅېد او په موږ پسې له کوټې څخه راووت. هانس د خونې دروازه وتړله او درې واړه له زېرخانې څخه راووتو. د مازیګر تر څلورو بجو همالته په سفارت کې پاته شوو. په دې ټوله موده کې هانس د تړلو دروازو تر شا په کار بوخت وو. یوازې مې دوه ځله ولید؛ یو د غرمنۍ خوړلو او بل پر یوه څوکۍ د ارام کولو پر وخت.

څه کم څلور بجې د هانس د کوټې بنده دروازه بېرته شوه او انجیلا ترې راووته. ترې ومې پوښتل:

- ته هم دلته وې؟

ځواب یې راکړ:

- له ډېر وخت راهیسې. تر هانس لا یو ساعت مخکې. ته راته وګوره څومره ستړې یم.

موږ په همدې خبرو کې وو چې سالون ته یو د منځنۍ ونې ځښتن سړی په تلوار او منډه راننووت. یو تور بیک او یوه مهرمن ورسره وه، موږ ته له پاملرنې پرته د هانس په کوټه ننووت. له انجیلا څخه مې یې په اړه پوښتنه وکړه، هغې راته وویل چې دا یو مامور دی، په بغداد کې اوسي او کله ناکله تهران ته راځي.

نور یې څه ونه ویل، ما هم سر په ونه گرځاوه... پنځه دقیقې وروسته هغه سړی بېرته راووت او په هماغسې تلوار ورک شو. له دې سره جوخت هانس زه وروغوښتم. پر مېز یو خلاص تور چرمي بیک پروت وو. له هغه یې یو سپین پاکټ راوایست. د پاکټ څلور واړه گوټونه او منځ لاک و مهر ول. ما ته یې راکړ او ویې ویل:

- دغه پاکټ باید اوپنهایم ته ورسېږي. سترگې پر لار دی!

نور یې څه ونه ویل. د پاکټ دننه شیانو په باره کې یې هم مالومات نه راکړل. ما ترې وپوښتل:

- چیرې باید ورسره ووینم؟

هانس د مېز له شا راولاړ شو او ویې ویل:

- تر فردوسي میدان پورې دې زه هم ملگری یم. پر لارې به موقعیت وټاکو.

له کوټې تر وتلو وروسته یې انجیلا ته وویل:

- ته همدلته اوسه...

موټر چې مو د سفارت له دروازې ووت، هانس راته وویل:

- اووه بجې بېرته سفارت ته راشه. زه همدلته یم.

- تر هغه وخته خو ډېر وخت پاته دی.

- فکر نه کوم اوپنهایم دې د پاکټ تر اخیستلو سملاسي وروسته راخوشي کړي، مگر که بیا هم وزگار شوې، نو یوه شمېره درکوم پر هغې زنگ راووهه.

شمېره یې راکړه او راته ویې ویل چې غوړېپورته کوونکي ته ځان په پرستو ورو پېژنه. موټر مې ډېر تېز چلاوه. خورا ژر فردوسي میدان ته ورسېدو. هانس مې د یاد میدان جنوب لوېدیځې خوا ته کښته کړ او زه پر شاهرضا واټ روان شوم.

CamScanner

دولت دروازې ته له رسېدو سره سم د څلورلارې ترافیکو په لاس د درېدو اشاره راکړه. ټینګ بریک مې وواهه. د شا له خوا دوه موټران راپسې ول. راغلل دوو اړخونو ته مې ودرېدل. زما ټول پام ترافیک ته وو. په همدې وخت کې مې ښی لاس ته د ولاړ موټر دروازه ډېره ټینګه خلاصه او بېرته وتړل شوه. ما چې تر څو مخ ور اړاوه او په کیسه مې سر خلاصاوه، وخته مې موټر ته یو سړی او یوه ښځه راپورته شوې ول. ښځه مې څنګ ته او سړی مې شا ته کښېناست. ښځې مې پر تشي توپنچه راونیوله. له دې سره مې خوله پټه او په ملا کې مې یوه نرۍ وریښکه/ځانګه وڅغلېده.

هغوی دومره ګړندي راباندې راغلل چې هېڅ مې سر نشو خلاص. په دغسې بېړنیو حالاتو کې پر ځان کابو ساتل ډېرېن اروايي و دماغي خواک غواړي. د موټر دننه یوه ترهوونکې چوپتیا واکمنه وه. که ووایم چې ورخ اوبو راڅخه وړی وو، نو دروغ به مې نه وي ویلي. د داسې یوې لارې په لټه وم چې لږ تر لږه د هغوی د دې ناڅاپي او غیرمنتظره عمل لامل مالوم کړای شم.

لار خلاصه شوه او ما له روانېدو پرته بله چاره نه لرله. موټر مې چالان کړ او په څلورلارې کې تېر شوم. څو متره ها پلو مې موټر ښی خوا نه تاو کړ. نیت مې وو چې ویې دروم. هغې د تورو وېښتانو څښتنې مېرمنې، توپنچه پر تشي راټینګه کړه او په درنه فارسي یې راته وویل:

- ونه درېږې، همداسې سیده درځه!

اوس بېرته پر اعصابو لږ واکمن شوی وم، تړې ومې پوښتل:

- ایا پوښتلای شم چې زما سره مو څه کار دی؟

شا ته ناست سړي په فارسي ځواب راکړ:

- ودېه اوسه، وژنو دې نه!

بیا مې وپوښتل:

- نو څشي غواړئ؟

دا مکالمه مو له دولت دروازې څخه تر شمیران پیچومي پورې پر لارې سره وکړه. د شمیران واټ په پیل کې مې یودم موټر د سړک راسته طرف ته کړ، ټینګ بریک مې ونیو او ومې ویل:

- اوس راته ووایاست چې زما څخه څشي غواړئ؟

په دې ټول وخت کې مې حواس په هغه چرمي بیک کې ول چې د سترګو له کونجو مې ورته کتل. ښځې بد-بد راته وکتل، خپلې توپنچې ته یې اشاره وکړه او ویې ویل:

- داسې یوه توپنچه به حتماً ستا سره هم وي!

سره له دې چې په مطلب یې وپوهېدم، بیا مې هم ترې وپوښتل:

- موخه دې څه ده؟

هغې په هماغه تونده او څپونکې لهجه راته وویل:

- زما په موخه پوهېدلو ته اړتیا نشته. صرف غوښتل مې سر درخلاص کړم چې دا یوه بې ږغه توپنچه ده. دومره بې ږغه چې که دې اوس دلته وولم، نو ستا شا ته ناست زما ملګری به یې لا د ډزې اواز وانه وري.

- ښه، نو غواړې ومې وژنې؟

- نه، بالکل نه. مګر که سرغړونه وکړې او زموږ خبرو ته غوږ ونه نیسې، نو یوازې یوه مرمۍ درباندې مصرفوم بس خلاص.

ګواښ یې دومره رښتینی او سخت وو چې له غاړې ایښودلو پرته مې بله هېڅ چاره ونه لیدله. په دې مې هم سر خلاص شوی وو چې هېڅ ډول تلاښ خلاصون نشي رابخښلای... بغل او شا ته مې دوه وسله وال کسان ناست ول. د دواړو له چلنده څرګنده وه چې هم ما غواړي او هم هغه چرمي بیک. سړي راته وویل:

- ژر کوه، ته او موږ دواړه باید چابک خپل منزل ته ځانونه ورسوو!

ما ښځې ته وکتل او څنې ومې پوښتل:

- امر دې وایه، څه وکړم؟

هغې هغه چرمي بيک خپل ملګري ته ور واړاوه او بيا يې ما ته وويل:

- زمونږ هدف په دغه بيک کې پروت پاکټ دی او څو دقيقې وروسته به يې بهرته درکړو. اوس خو دې سر خلاص شو چې نه تا وژنو، نه دا پاکټ درڅخه وړو.

دا حدس مې وهلی وو او کله چې هغې خپل ملګري ته بيک ورکړ، زما سترګو ته د اوپنهايم او هانس څېرې ودرېدې. هغه دوې خشمګينې څېرې چې يوه ذره رحم او زړه‌سوی يې نه پېژاند. ښځې بيا خپلې توپنچې ته اشاره وکړه او ويې ويل:

- درځه!

- چيرې؟ پر همدې سړک؟

- هو، ته پر همدې سړک در روان شه، وروسته زه لار درښيم.

موټر مې چالان کړ. په وجود مې وېره ګډه وه. پر ځان نه ډارېدم، ځکه ډاډه وم چې وژني مې نه او يوازنی هدف يې هغه پاکټ دی.

د ښځې په امر مې موټر په شپېته کې روان کړی وو. يو وخت چې مې د تندي په هنداره کې شا ته وکتل، هغه سړی مې وليد چې څوړند سر ناست او چابک-چابک په يو کار اخته دی.

ښځې د موټر د لا چټکولو امر راته وکړ. د ضرابخانې دوه‌لارې ته له رسېدو سره سم يې ښی خوا ته د تاوېدو اشاره راته وکړه. اوس سلطنت اباد ته پر غځېدلي سړک روان وو. هر څو شېبې مې د تندي په هنداره کې شا ته کتل او غوښتل مې د شا ته ناست سړي حال واخلم چې په پاکټ څه کوي. يو وخت يې يوه کوچنۍ کامره راوايسته او ژر-ژر يې د پاکټ له اسنادو څخه عکسونه واخيستل. سلطنت اباد ته نژدې ښځې له خپل ملګري څخه په انګليسي وپوښتل:

-کار خلاص شو؟

هغه په داسې حال کې چې سر يې څوړند نيولی وو، وويل:

- هو، کار خلاص شو. اوس کولای شو بېرته خپل موټر ته واوړو. راپسې دی.

ښځې په شاتنۍ هنداره کې شا ته وکتل او ما هم په هنداره کې يو ګړندی موټر وليد چې ورو-ورو رانژدې کېدی. وروسته ښځې ما ته مخ کړ او ويې ويل:

- همدلته ودرېږه!

ما چابکۍ موټر د سړک راسته خوا ته واړاوه او ودرېدم. لنډه شیبه وروسته هغه تر شا راپسې موټر هم بریک وواهه. بېله ځنډه یې دروازه خلاصه شوه او یو سړی ترې راکښته شو. د قدمونو ښکالو یې رانژدې شوه. راغی د ښځې د خوا دروازه یې پرانیسته. په لیدلو مې یې ټکان وخوړ. هغه لودویک وو؛ هماغه کشیش چې په کوېټه کې ځنې ببل شوی وم. اوس دا دی مخامخ راته ولاړ وو او راته کتل یې. د حال په ژبه یې ډېر څه راته ویل. ورو یې سر وښوراوه او په دې ډول یې وپوهولم چې د کوېټې د پېښې غچ یې ګواکې دا دی بالاخره راڅخه واخیست. وروسته یې هغې ښځې ته وکتل او ترې ویې پوښتل:

- کار وشو؟

زما شا ته ناست سړي ورسره چرمي بیک زما بغل ته راوغورځاوه، خپله سملاسي کښته شو او ویې ویل:

- په بریالیتوب سره وشو. اوس درځئ چې ځو!

ښځې بیک ته په اشاره راته وویل:

- وینې ته، بیک او دننه پکې پروت پاکټ درې واړه جوړ و روغ یاست او اوس کولای شې چې همداسې سهي سلامت او په ډاډ سره د ښاغلي اوپنهایم لیدلو ته ورشې. نوموړی د لاک او مهر پاکټ ترلاسه کولو ته سترګې پر لار دی.

وروسته له موټره کوزه شوه. لودویک او هغه بل سړی د خپل ګاډي خوا ته ستانه شول. ښځه یو څو شېبې ولاړه وه، بیا یې راته وویل:

- ډاډه یم چې بیا به هم سره وووینو. او ګوره هېر دې نشي چې زموږ ټولو توپنچې بې ږغه دي. نو ستا خیر په دې کې دی چې زموږ دغه ناڅاپي لیدنه یومخ هېره کړې. ایا هغه ښځه دې په یاد ده چې همدلته نژدې ووژل شوه؟ اوس چې د دې قتل دوسیه تړل شوې او وارنر نیول شوی دی، نو غواړم درته ووایم چې هغه وارنر ووژله. دا یې لومړی کار وو او هېر مو کړ، خو دوهم کار یې یاني زموږ لپاره خدمتونه، هغه به یې هېڅکله هېر نه کړو.

په خوب کې مې ورته وویل:

- او تاسې باید یاد ولرئ چې زه وارنر نه، بلکې یو قاچاقبر وم او لا هم یم. هیله ده د دې تورو په مانا دې سر خلاص شوی وي.

هغې مانداره خندا وکړه او ویې ویل:

- خیر، ته په همدې سوچونو کې اوسه... خدای پامان!

د هغوی موټر پر راغلې لار بېرته ولاړ. یوازې شوم. سګرېټ مې ولګاوه. غوښتل مې په دې ډول پاشلې فکرونه سره راغونډ کړم... پر هغه چرمي بیګ مې سترګې ولګېدې. خلاص مې کړ او پاکټ مې ترې راوایست. لاک و مهر یې جوړ ول. لاندې باندې مې په ځیر-ځیر وکوت د خلاصېدو هېڅ نښه مې پر ونه لیده. حیرانوونکې وه چې د متفقینو هغه جاسوس یې څنګه له دننه پرتو موادو څخه عکسونه اخیستي ول. له ځان سره مې وویل:

- شک نشته چې تر تصور لوړ مهارت یې کارولی دی!

سګرېټ مې نیمایي ته رسېدلی وو. روان شوم. موټر مې تېز ځغلاوه چې ژر تر ژره ناپرانیستی پاکټ اوپنهایم ته ور ورسوم. ډاډه وم چې نوموړی به یوه ذره شک هم پر ونه کړي.

په عین حال کې مې هغې مېرمنې او لودویک ته هم له ډېرې غوسې اینه او سرې ایشېدل. پوهېدم چې ژر یا وروسته به بیا راباندې راګرځي او د دغه کار په بدل کې به مې لکه وارنر، خپل خدمت ته مجبوروي. د مېرمنې وروستۍ جملې مې په غوږونو کې ازانګې کولې: *(خیر، ته په همدې سوچونو کې اوسه!)*

مګر ما هم لنډه ورخلاصه کړې وه چې زه وارنر نه، بلکې یو قاچاقبر یم... له ځان سره مې وویل:

- زه باید هغوی ته عملاً دا وروښیم چې زما په پېژندلو کې یې اشتباه کړې ده!

یو شی چې ما یې تصور نه وو کړی، له لودویک سره مخامخېدنه وه هغه هم په داسې ډول. نوموړي په دې سره راته وښوده چې تر اوسه راپسې څارو وو. شونډې مې موسکې شوې. د دې موسکا سرچینه کینه او نفرت وو. دغې پېښې مې د سد

سوری راخلاص کړ او د لودویک او هغې ښځې په اړه مې د یوه ځانګړي پلان جوړولو اراده وکړه.

د مازیګر لس باندې پنځه بجې وې چې د جرمني سفارت اړوند بڼ ته مې موټر ورننه‌ایست. د یو څو ولاړو موټرانو شا ته مې بریک وواهه، بېله ځنډه کښته شوم او په تلوار او لنډو ګامونو په زینو کې وختلم.

بڼ په یوه درنه چوپتیا کې ډوب وو. د اوپنهایم تر کوټې پورې مې له څوکیدار پرته بل هېڅوک په سترګه نشو. ان د ودانۍ دالېز هم تش تور وو. د اوپنهایم لنډمهالي دفتر ته چې ورننوتم، نوموړي قدم واهه او شا یې زما خوا ته وه. زما په لیدو یې په نیمه غوسه انداز راځخه وپوښتل:

- چیرې وې؟ له ښاره تر دې ځایه صرف پنځلس دقیقې لار ده!

په سړه سینه مې ځواب ورکړ:

- بالکل، باید وختي رارسېدلی وای، خو د موټر بې‌وخته خرابۍ وځنډولم.

نور یې څه ونه ویل. چرمي بیک مې وروسپاره او ترې ومې پوښتل:

- زه مو په کار یم؟

راته کړل یې:

- اوس ورشه او په هغه مخامخ کوټه کې لږ ارام وکړه. که اړتیا شوه، بړغ دربانديې کوم.

له دفتره یې راووتم او په مخامخ کوټه ننوتم. د کوټې په منځ کې یو ګیردی ښیښه‌یي مېز پروت وو. چارچاپېره چرمي کوچونه پر راڅرخېدلي ول. کښېناستم او سګرېټ مې ولګاوه. سره له دې چې د پاکټ پر خوندیتوب بېخي ډاډه وم، بیا هم لږ اندېښمن وم چې هسې نه د اوپنهایم سر په خلاص شي. هغه یو ځیرک او هوښیار سړی وو. تر هانس او نورو ورته کسانو یې تجربه، مطالعه او مشاهده پراخه وه.

ما خپله خو چې هر څه وکتل پر پاکټ مې د هغه جاسوس له خوا د لاسوهنې یوه ذره اثر هم ونه موند، مګر اوپنهایم زه نه وم. هغه پر دې سربېره چې یو لرغونپوه

وو، په خپل نوي مسلک یانې په ایران کې د جرمني ځارګریزي شبکې مشرتوب په چارو کې یې هم پوره-پوره لاسبرى درلود.

وخت ډېر ورو روان وو. زه په یو عالم نارامیو او اندېښنو کې ډوب وم. هره شېبه مې د هغه له خوا د احضارولو تمه لرله. پنځه نیمې، شپږ او شپږ نیمې بجې شوې. ما لا هم په موقت زندان کې اړولي ول او پرله پسې سګرېټ مې څکول. پر پنځه ویشت کم اووه بجې د کوټې دروازه خلاصه شوه او اوپنهایم راننوت. چابک ورته پاڅېدم. هغه راوړاندې شو او ویې ویل:

- ډېره مننه. ایا هانس درته ویلي دي چې نن شپه یو ماموریت لرې؟

- هو، ټاکلې ده پر اووه بجې په سفارت کې ورسره ووینم.

- یانې تر اوسه یې د دې مهم ماموریت جزیات نه دي درته ویلي؟

- نه، خو څو دقیقې وروسته به ترې خبر شم.

اوپنهایم سګرېټ راته ونیو او ویې ویل:

- زموږ سره ستا د ملګرتیا په دې لنډه موده کې دې فعالیتونه ستایلووړ دي او هیله ده د جنګ تر پایه همداسې تکړه پاته شې. داګړی مې نور نه یې په کار او کولای شې هانس ته ورستون شې. هېره دې نه وي چې د نن شپې ماموریت دې بېخې مهم دی.

مخه ښه مې ورسره وکړه. په یوه منډه مې ځان موټر ته ورساوه او همداسې په تلوار له بڼ څخه راووتم. څه باندې اووه بجې د هانس په دفتر کې وم. د څو ساعته مخکني ماموریت په باب یې ونه پوښتلم. بېله ځنډه یې له شا ته پرتې یوې اوسپنیزې الماری څخه یوه شین رنګه دوسیه راوایسته، پر مېز یې کښېښوده او ما ته یې خپل اړخ ته د کښېناستو اشاره وکړه. د دوسیې لومړی پاڼه د یوې مېرمنې نیمکښ[1] عکس وو چې اوږده وېښتان یې لرل، لنډ لستوڼووالا سپین کمیس یې اغوستی وو او لاندې ورته لیکلي ول: (*شاپو خولی*).

---

1 *نیمرخ.*

هانس وویل:

- دې ته عکس ښه په ځير وګوره. دومره چې ان بيا يې په پټو سترګو هم وپېژندلای شې! ترې ومې پوښتل:

- دا تر عکس لاندې شاپو خولی څه مانا؟

- دا د دغې مېرمنې نوم دی او په خپل سازمان کې په همدې نامه يادېږي.

تر يوې لنډې دمې وروسته يې زياته کړه:

- ټول ژوندليک يې په دغه شل‌مخيزه دوسيه کې ليکلی دی. نور عکسونه يې هم شته. زما په اند پر لوستلو يې وخت ضايع کولو ته اړتيا نشته، زه به يې لنډ درته بيان کړم.

وروسته يې سګرېټ ولګاوه او ويې ويل:

- *شاپو خولی* د متفقينو جاسوسي سازمان ته پر خپلو ټولو لېږل کېدونکو راپورونو ۷۵ شمېره وهي. دا يې دوهم مستعار نوم دی، مګر په مېلمستياوو او نورو ورته عامه ځايونو کې يې بيا نوم کريستين دی.

دا درې نومه والا ښځه اصلاً د هنګرۍ ده. ياد هيواد چې زموږ ځواکونو ونيو دا جرمني ته ولاړه، له هغه ځايه پټه فرانسې ته ور واوښته او بيا پسې انګلستان ته ولاړه.

ما وويل:

- دلته نو ستاسې ځارګره شبکه ملامته ده چې ولې يې په جرمني کې نه نيوله.

هانس ځواب راکړ:

- کريستين يوه قاتله او خطرناکه جنايتکاره نه وه چې په اسانۍ نيول شوې وای، بلکې يوه ډېره تکړه جاسوسه وه چې پر هنګرۍ د جرمني تر بريد يو کال وړاندې يې د متفقينو له جاسوسي سازمان سره کار پيل کړی وو. بل دا چې په يادو دريو هيوادونو کې د نوموړې سفر دومره ښکاره و عادي نه وو چې په يوه اسانه نيول شوې وای، بلکې داسې پټه تېره شوه چې زموږ شبکه بېخي په پوه هم نشوه. همدارنګه هره شبکه همېشه د خپلو شته وسايلو څخه په کاراخيستنه د دوښمن پر خاوره د هغو مامورانو خلاصون ته لومړيتوب ورکوي چې ژوند يې له ګواښ سره مخ وي. په دې

منځ کې یې یودم فکر کېږي چې یو بل مهم مخالف جاسوس وخته لا تر پولې څنې اوښتی دی او نور یې لاس نه ور رسېږي. دغسې پټې تښتېدنې نهایت زیات ګړندیتوب او چالاکي غواړي. دغه‌راز باید د تښتېدلي کریستین...

تر لنډ ځنډ وروسته یې ادامه ورکړه:

- مطلب مې دا دی چې باید ډېر ژر مو نوموړې پل پیدا کړی وای، مګر داسې وخت په خبر شوو چې سلګونه کېلومتره راځخه لیرې شوې وه او څارنې یې زیات وخت غوښت. یوازې یو ځل لږ ورنژدې شوو. خبر راغی چې کریستین په وارسا کې په یوه درې پوړیزه ودانۍ کې ده. کوز مو تر څار لاندې ونیو او راوتلو ته یې سترګې پر لار شوو. همدغه شېبه بل خبر را ورسېد چې هغه په دوسلدورف کې لیدل شوې ده. دا یو حیرانوونکی خبر وو. خو وروسته بیا څېړنو وښوده چې ښکار د هغه کور تر محاصرې وړاندې تښتېدلی وو.

زه سر تر پښو غوږ-غوږ وم. کرار مې په پزه کې وخندل او ومې ویل:

- او اوس غواړئ چې ستاسې له مکملې جاسوسي شبکې څخه تښتېدلې دا ښځه زه په یوازې ځان هغه هم د ډېرو کمو مالوماتو په لرلو سره په لومه کې بنده کړم؟! نه ښاغلې هانس، که زما منې نو د دې کار لپاره خپل یو بل باتجربه او تکړه مامور وګومارئ، ځکه زما تر وس لوړ ښکاري.

هانس بد-بد راته وکتل او ویې ویل:

- ته ما انتخاب کړی یې او باید دا ماموریت ته مخته بوزې. ان که ماته پکې وخورې هم پروا نه لري... تهران ته د کریستین راتګ د بدخونده ماضي د جبرانولو یو ښه فرصت دی.

- حتا زما د سر په بیه هم؟

- دلته د سر ورکولو یا اخیستلو بحث له سره مطرح نه دی. کریستین یا شاپو خولی د تېښتې یا ځان خلاصولو پر وخت وسله نه کاروي، بلکې له نورو ځانګړو تګلارو کار اخلي او دا په جاسوسي عملیاتو کې خاص د دغې مېرمنې یو منحصر بفرد

مهارت دی. انسان ګوته په غاښ ورته پاتېږي. دا کار دې ته هم طبعاً ډېر خوند ورکوي.

هانس د دغو کلیمو د اداکولو پر مهال زما سترګو ته ښخ-ښخ کتل. په اخیر کې یې راځخه وپوښتل:

- تر دې ځایه خو به کوم سوال نه لرې؟

- نه!

بیا یې په دوسیه کې سترګې ښخې کړې. کرار یې پاڼه ورواړوله. پر دوهمه پاڼه یو بل عکس وو: یوه د تورو وېښتانو ځښتنه مېرمن لیدل کېده. هانس وپوښتل:

- دا پېژنې؟ ځواب مې ورکړ:

- کریستین ده. وېښتان یې رنګ کړي دي چې ونه پېژندل شي.

پر دریمه پاڼه یې دریم عکس راواړاوه او ویې ویل:

- دلته یې بیا بله څېره اخیستې ده. وګوره د کېنې باړخو تپ یې بېخي ښکاري نه. دا بدلون یې په قاهره کې د جراحي عملیاتو په برکت په ځان کې راوستلی دی. سره له دې چې دې کار یې د ښکلا رڼا لږ ورتته کړې ده، مګر بیا هم د ښایسته ښځو له کتاره نه ده وتلې.

په څلورم عکس کې د مخکنیو دریو خلاف، مکمله ښکارېده. په یوه شپنۍ مېلمستیا کې اخیستل شوی وو. اړخ ته یې بله ښځه هم لیدل کېده چې لنډه لمن یې اغوستې وه. دوی دواړې ظاهراً له یو او بله پردۍ ښکارېدې، مګر هغه ما وپېژندله. دا هماغه مېرمن وه چې د همدې ورځې په غرمه مې په زوره موټر ته راوختله او د توپنچې په زور یې د پاکټ له اسنادو څخه عکسونه واخیستل. له هانس څخه مې وپوښتل:

- دغه د کریستین بغل ته ولاړه ښځه څوک ده؟ ځواب یې راکړ:

- له شک پرته د همدې محفل یوه برخه‌واله ده. دا عکس د قاهرې په سمیرامیس هوټل کې د یوې ډېرې ځواکمنې کامرې په مرسته له شل متره فاصلې څخه اخیستل شوی دی...

ما د خپلې ډاډمنتیا لپاره بیا وپوښتل:

- نو دا ښځه له *شاپو خولۍ* سره نه پېژني؟

- نه، زموږ د عکس‌اخیستونکي مامور هدف کریستین وه او دا بله ښځه تصادفي پکې راغلې ده. وینې چې له کریستین سره بېخې نژدې ناسته ده.

د هانس ځواب وپوهولم چې د جرمنیانو جاسوسي ضد سازمان لا هم دغه ښځه نه پېژني... یانې هغه داګړۍ په بېغمه زړه په تهران کې په خپل کار اخته ده. زه دې ته حیران وم چې د متفقینو په جاسوسي کړښو کې هغه جرمني نفوذي جاسوس چې وارنر یې رسوا کړ، څنګه تر دې ګړیه دغه ښځه نه ده پېژندلې؟

دا خبر مې له خپل ځان سره د یوه امانت په توګه وساته تر څو د خپلې پرېکړې له مخې یې شخصاً له لودویک سره یوځای سابه ورپه مالګه کړم.

هانس دوسیه وتړله او ویې ویل:

- *شاپو خولۍ* هېڅکله شرابو ته شونډې نه وروړي او یوازې معدني اوبه څښي. سګرېټ هم په داسې یوه لېتړ لګوي چې په اصل کې دوه کاره کوي؛ هم توپنچه ده او هم یوه خورا قوي کامره. او هېڅکله دغه لېتړ له لاسه نه لیرې کوي. ان په رستوران کې یې هم یا په لاس کې وي یا د مېز پر سر لوبې په کوي.

ترې ومې پوښتل:

- ایا تاسې غواړئ چې زه کریستین لاس‌تړلې دروسپارم؟

هانس بېله ځنډه راغبرګه کړه:

- همدومره کافي ده چې انډېوالي ورسره واچوې او ځان د یوه عادي کس په توګه پر تېر کړې. نورې لارښوونې به بیا وروسته درته وکړو. بل دې دا هم ستا په یاد وي چې موږ نه غواړو هغه ووژنو، ځکه که داسې کوم پلان مو لرلای، بیا مو ډېر وختي پښې پر سر وراړولې. د بېلګې په توګه په هماغه شپني محفل کې چې هغه عکسونه مو ځنې واخیستل. خو موږ ته د دې ژوندي نیول تر هر څه مهم دي.

هانس ادامه ورکړه:

- اوس به دې يو څه تفصيلي سر درخلاص کړم؛ دوې مياشتې مخکې د يوې بم‌غورځوونکې الوتکې نقشه چې پټ کار پر روان وو، د انګلستان هوايي ځواکونو ته په لاس ورغله. په برلين کې زموږ څېړنو وښوده چې دغه نقشه يوه انجنير کريستين ته ورکړې وه، مګر دغه انجنير موږ تر اوسه نه پېژنو او د غلاوو لړۍ يې لا همداسې روانه ده. اوس غواړو *شاپو خولی* ونيسو او په يو نه يو ډول دغه مالومات ځنې راوباسو.

کله چې د *شاپو خولی* اړوند د هانس خبرې دې ځای ته ورسېدې، ما وويل:

- يوه ډېره مهمه موضوع درڅخه هېره شوه!

هانس سملاسي او په توندی وپوښتل:

- کومه موضوع، ستا که د کريستين په اړه؟ ځواب مې ورکړ:

- زموږ دواړو په اړه؛ هغه دا چې په کومه وسيله بايد ورسره وپېژنم او له کومه ځايه يې راپيل کړم؟

هانس وخندل او ويې ويل:

- دا پوښتنه به دې هله پرځای وای چې زه هم ستا سره يوځای له دې څلوردېوالۍ څخه وتلای او په دې ماموريت کې مې عملي لار درښودلای.

- خو ما داسې فکر کاوه چې نور خبرې خلاصې دي او بايد ماموريت راپيل کړم.

- نه، داسې نه ده... سر له همدې ګړيه ته يو هندی مسلمان يې. د دغې پېژندنې اسناد دې هم تيار دي او اوس به يې دروسپارم.

بيا يې د مېز جعبه راکش کړه، يو پاسپورټ يې ترې راوايست، رايې کړ او ويې ويل:

- د دې ماموريت تر پايه پورې دې د دغه پاسپورټ له مخې نوم صدرالدين دی. مليت دې ځکه بدل شوی چې ته په انګليسي او اردو روانې خبرې کولای او خورا اسانه د کريستين باور ځان ته ورماتولای شې.

پاسپورټ مې پرانيست. د لويديځې اروپا او منځنۍ ختيځ د څو هيوادونو د ويزو په ليدلو خندا واخيستم. هانس هم وخندل او ويې ويل:

- دا وېزې اړينې وې او په تېره په راتلونکو احتمالي پېښو کې په درد خوړل کېږي، ځکه زه ډاډه يم چې بيک او نور سامانونه به دې حتماً تلاښي کېږي، نو بايد يوه ذره شک هم دربانديې پيدا نشي. اوس دې د خپل ځان په باب ځينو لارښوونو ته پام راواړاوه؛ دا ماموريت له يوې مېلمستيا څخه پيلېږي.

په خبرو کې ور ولوېدم او ورته ومې ويل:

- دا لومړی قدم يې لږ سخت ښکاري، ځکه کوربه به هم خامخا نابلده وي.

اوريځې يې پورته کش کړې او ويې ويل:

- دغه ټکي ته حساب شوی او د انديښنې وړ نه دی... همدا له کريستين سره د تار ځغلولو تر ټولو ښه موقع ده او که مو له لاسه ووتله بل داسې له شکونو خلاص فرصت بيخي کم پيدا کېږي او يا ممکن هېڅکله پيدا نشي. له نومړې سره بايد په يوه ارام چاپېريال کې شناخت جوړ کړل شي هغه هم په داسې ډول چې سل سلنه تصادف ښکاري.

تر يوه لنډکي ځنډ وروسته يې ادامه ورکړه:

- کوربه او مېرمن يې زموږ له ملګرو څخه دي. ايا اوس هم انديښمن يې؟

خواب مې ورکړ:

- نه، بالکل نه همدا مې يوازنۍ انديښنه وه چې هواره شوه.

- ښاغلی او اغلې سالاران د نن شپې مېلمستيا د يوه هندي شرکت د مدير په وياړ جوړه کړې ده چې تازه-تازه له بمبيي څخه تهران ته راغلی دی. هلته ستا له ورتګ سره سم به ياده جوړه مخې ته درته راشي، د خندا په حال کې به ستا دواړو اړخونو ته ودرېږي او په اردو به درته ووايي: *(ستا په سلامتی جام تشولو ته په تمه يو!)* هغوی به په دې شفر تا ته ځان درمعرفي کړي او ستا و کريستين شناخت به هم مېرمن سالاران جوړ کړي. د نومړې مېره تا ډېر ښه پېژني.

هانس زياته کړه:

- دواړو ته اړینې لارښوونې شوې دي او د اندېښنې هېڅ خبره نشته او په بېغمه زړه خپل کار ته ادامه ورکړه. ډاډه یم چې کریستیین به تر اناډیوالی وروسته هېڅکله له لاسه ورنه کړې.

ترې ومې پوښتل:

- ایا د هغې د پوښتنو ځوابونه مو سنجولي دي؟

- نه، یوازې مو ستا دنده سنجولې ده، نور دې کار خپل دی. ته په کلکته کې د چایو د یوه صادراتي شرکت څښتن یې او که کریستیین د خپلې شبکې په مرسته په دې اړه څېړنه هم وکړي، نو شی به په لاس ورنشي، ځکه وخته مو یې چاره کړې ده. هغه داسې چې په همدې نامه او شغل یو کس همدا اوس-اوس د سویس په یوه روغتون کې بستر دی او ستا د ماموریت تر پایه به له یاد هیواده د وتلو اجازه ورنه کړل شي.

زیاته یې کړه:

- په فردوسي هوټل کې مو یوه کوټه درته نیولې ده او چې هر وخت دې زړه وو، ورشه! ترې ومې پوښتل:

- ایا د دې ماموریت په اوږدو کې زه و ته سره لیدلای شو؟

- یوازې هله سره لیدلای شو چې ما ته اړینه ښکاره شي. هغه هم صرف و صرف د نویو لارښوونو لپاره. له دې پرته نشو سره لیدلای. داسې وانګېره لکه زه چې په تهران کې بېخي یم نه او دا ماموریت مې له انقرې څخه د تلګراف له لارې درسپارلی دی. په هر صورت، هر څه باید په یوازې ځان مخته بوزې او د وېرې و ډار کوم دلیل هم نشته. زموږ یوازنی هدف د کریستیین یا *شاپو خولۍ* په نامه مېرمنې راایسارول دي، بل هېڅ شی نه درڅخه غواړو.

ساعت ته مې وکتل او ومې ویل:

- د تګ وخت نژدې دی، بله خبره خو به نه لرې؟

هانس لکه یو شی چې وریاد شوی وي، په توندۍ یې وویل:

- هو رښتیا، زما و ستا د اړیکو نیولو وسیله. لکه مخکې چې مې درته وویل صرف د سختې اړتیا پر وخت سره وینو، خو اړیکې بیا هم باید سره ولرو او دا کار به د یوه خیرن سوالگر په وسیله تر سره کېږي. هغه هره ورځ د سهار له اوو څخه تر نهو پورې د برلین کوڅې په خوله کې لوېدیځ دېوال ته د برېښنایي ځراغ تر پایې لاندې کښېني. ظاهراً سوالگر دی، مگر په حقیقت کې ستا په تمه دی تر څو زما لپاره یو لیک یا خبر وروسپارې او یا هم سرچپه. له هغه سره د راکړې-ورکړې ډول او څرنگوالی په تا اړه لري.

هانس پاڅېد، د دروازې خوا ته روان شو، خلاصه یې کړه او یوه کس ته یې د راننوتلو اشاره وکړه... شېبه وروسته د سوالگری په جامو کې یو کس راښکاره شو. زه ولاړ شوم او وړاندې ورغلم... هانس راته مخ کړ او ویې ویل:

- زما و ستا رابط دغه کس دی. څېره یې ښه په یاد کړه، ځکه د ده مخ ته ستا درېدنه ډېره لنډه او فقط د یوې سکې ورکولو په اندازه ده.

د سړي څېرې ته چې میده-میده ږیره یې لرله، ځیر شوم. غوښتل مې تر شا ولاړ شخصیت یې څه ناڅه وپېژنم، مگر بریالی نشوم. منتظر وم چې هانس ورسره وږغېږي او زه یې له لهجې د ملیت پته ولگوم. له بده مرغه څه یې سره ونه ویل. هغه خیرن سړی لکه گونگی چې وي پر ځای مېخ او چوپ ولاړ وو. هانس هغه رخصت کړ او ما ته یې وویل:

- ډېر-ډېر باید بیدار واوسې، کریستین یوه عادي ښځه نه، بلکې بېحده ځیرکه او تکړه ده. نوموړې ستا سره د مخامخېدو پر وخت تا ته په یوه بله سترگه گوري. که څه هم ستا د شخصیت او هویت ټول اړخونه مو سنجولي او په بیکونو کې دې له دغه پاسپورټ پرته بل هېڅ سند نشته، مگر بیا هم باید گام پر گام احتیاط وکړې.

زموږ مکالمه همدلته ختمه شوه او هانس په داسې حال کې چې د مخه‌ښې په نیت یې زما لاس راکښېکښود، وویل:

- د بریا په هیله دې ښاغلی صدرالدین. لاندې ولاړ موټر ستا په خدمت کې دی!

د هانس له دفتره راووتم... د ودانۍ مخې ته يو سړی وړاندې راغی او د يوه ډېر لوکس موټر کيلي يې راکړه. د جرمني له سفارته هم رابهر شوم او دا چې وخت زيات وو، نو سيده فردوسي هوټل يا خپل نوي استوګنځای ته ولاړم.

زما په نوم ثبت خونه کې درې لوی بيکونه پراته ول. پر هر يوه يې کيلي هم ځړېده.يو مې يې پرانيست. حيران وم چې هانس په دې دومره کم وخت کې دا دومره سامانونه له کومه کړي ول. دوهم بيک هم له جامو او نورو اړينو وسايلو چې زما غوندې کس اړتيا ورته لرله، ډک وو. پر دې سربېره په يوه فايل کې د ماشين الاتو يو شمېر پاڼې هم پرتې وې. ورته سودا مې شوه، چابک-چابک مې څو پاڼې وکتلې. له يوې سويسي کمپنۍ څخه د چايو وچولو د ماشينونو رانيولو په اړه مطالب پکې ليکلي ول. بيکونه مې بېرته وتړل او له کوټې څخه راووتم. له هوټل څخه د وتلو پر وخت مې پاسپورټ د هوټل دفتر ته ورکړ.

* * *

د سالارانو کور چې مېلمستیا پکې رابلل شوې وه، په تجریش کې له رضایه تمځای سره نژدې پروت وو. زنګ مې ور وکړنګاوه، څو شېبې وروسته یوه ځوان خدمتګار دروازه راته پرانیسته او دننه یې وروبللم. د هغه په لارښوونه په یوه دالېز کې تېر او یوې باغچې یاني د هرکلي ځای ته ولاړم.

پر لومړۍ زینه له قدم ایښودلو سره سم یوه نسبتاً ځوانه جوړۍ د مېلمنو له ټولې ښخه رابېله او زما خوا ته راروانه شوه. هغوی اغلې او اغلی سالاران ول چې *(ستا په سلامتۍ جام تشولو ته په تمه یو!)* په شفر ویلو یې ځان راوپېژاند. زما ښکار کریستین یا *شاپو خولۍ* لا نه وه راغلې. ښاغلي سالاران په یوه ګوټ کې ولاړ بار ته بوتلم، یو ګیلاس جوس یې راکړ او ویې ویل:

- هغه لا نه ده راغلې، خو څو دقیقې وروسته به راپیدا شي. ډېر احتیاط کوه. سره له دې چې ټول مېلمانه شناخته دي، خو پر ډېریو یې باور نشي کېدای. هم په دغو شته او هم په نورو راتلونکو کسانو کې شکمن کسان پیدا کېدلای شي. لکه څنګه چې لارښوونه درته شوې ده زه او زما مېرمن صرف تا او کریستین سره شناخته کوو نور کار نه درلرو...

په اردو سره ږغېدو. شېبه وروسته ښاغلي سالاران تر شونډو لاندې ورو وویل:

- هغه ده *شاپو خولۍ* راورسېده!

زینو ته مې وکتل، درې تنه نر و ښځې ورو-ورو راکښته کېدل. سالاران راڅخه بېل او د هغوی خوا ته ورغی. په ګیلاس کې نیم پاته جوس مې پر مېز کېښېښود او یو څو ګامه مخکې ورغلم تر څو دغه بلاګۍ تر اشنا کېدو مخکې لږ تر نظر تېره کړم. مېرمن سالاران تر ټولو مخکې ور ورسېده او هرکلی یې ورته ووایه. وروسته یې کریستین تر لاسه ونیوله او دواړې اوږه پر اوږه زما پر لور راروانې شوې.

مېرمن سالاران *شاپو خولۍ* سیده راوستله او ما ته یې مخامخ ودروله. وروسته یې په انګلیسي مخاطب کړم او راته کړل یې:

- ښاغلی صدرالدین یوازې یاست؟

ما وخندل او ورته ومې ويل:

- په ملګري پسې ګرځم!

هغې سملاسې له کريستين سره معرفي کړم. *شاپو خولۍ* لاس راوغځاوه او په داسې حال کې چې سترګو ته مې ځير وه، ويې ويل:

- په پيژندلو مو خوشحاله يم. هنديان په تېره مسلمانان يې په زړه پورې او پر ملګرتيا ولاړ خلك دي.

د دغو کليمو د اداکولو پر وخت ارامه او ډاډمنه ښکارېده او که يې له اصليته نه واى خبر، حتماً په غولېدم. زما ځخه يې سترګې واړولې، مېرمن سالاران ته يې وکتل او ويې ويل:

- زه به له ښاغلي صدرالدين سره مجلس وکړم! بيا يې راځخه وپوښتل:

- په تهران کې دې څومره وخت کېږي؟

ځواب مې ورکړ:

- دومره وخت نه کېږي. دوې اونۍ شاوخوا د يوه وطندار کره وم او نن مې په فردوسي هوټل کې واړول.

- زما تقريباً يوه مياشت کېږي او غواړم ډېر ژر د دريو مياشتو لپاره بيروت ته ولاړه شم.

- د تفريح لپاره؟

- نه، زه د ارايشي سامانونو د يوې فابريکې استازې يم. دلته په تهران کې مې د خپلو محصولاتو لپاره بازار ونه موند، اوس مجبوره يم په نورو ځايونو کې خپلو هڅو ته دوام ورکړم.

څو شېبې سره چوپ شوو. زه د يوې مناسبې پوښتنې په لټه وم، خو هغې وار لومړى کړ او ويې ويل:

- د بيا ليدو په هيله!

غوښتل يې د لنډ وخت لپاره راځخه بېله شي، خو همدغه شېبه د نڅا موسيقي چالانه شوه او زه يې له لوى جنجاله خلاص کړم. چابك مې د نڅا بلنه ورکړه...

شاپو خولۍ موسکۍ شوه او بلنه یې ومنله. دواړه د سټیج خوا ته روان شوو. زما ټول تلاښ دا وو چې په همدې مېلمستیا کې کیسه فیصله او دا پته ولګوم چې ایا له هغې سره ملګرتیا شونې ده که نه؟ د نڅا په بهیر کې یې راڅخه وپوښتل:

- له خپل کاره راضي یې؟

په ځواب کې مې ورته وویل:

- نه، زه هم لکه ته له خپل کاره چنداني راضي نه یم.

کریستین بله پوښتنه ونه کړه. ما له دې چوپتیا څخه په ګټه‌اخیستنه د هغې د ښکلا صفتونه شروع کړل. نوموړې په موسکو شونډو مننه راڅخه وکړه. د نڅا له ختمېدو سره سم همالته پر سټیج راڅخه بېله او د مېرمن سالاران خوا ته ولاړه. یو څه یې ورته وویل او وروسته دواړې د ودانۍ خوا ته رواني شوې.

پلټونکی حس مې راویښ شو. شپږ واړه حواس مې په دغه خطرناکه ښځه کې ول چې نوم یې د جرمني جاسوسي ضد سازمان په تور لیست کې لیکلی وو. څو شېبې وروسته مېرمن سالاران راستنه شوه او د سترګو په اشاره یې د بار خوا ته وروبللم. زما له ور رسېدو سره سم یې سګرېټ راڅخه وغوښت. ما د سګرېټو کوټۍ ورته ونیوله، هغې په همدې حال کې راته وویل:

- کریستین له یو ځای سره پر ټیلیفون رږغېږي. ته کولای شې په زېرخانه کې پر یوه بله غوږۍ د هغې خبرو ته غوږ ونیسې. راځه چې هلته دې بوزم!

هغه مخکې زه ورپسې شوم. ودانۍ ته ننوتو. مېرمن سالاران په زینو کې کښته شوه او د زېرخانې مخې ته یوه شېبه ودرېده. بېرته په تلوار او چټکو ګامونو پر تللې لار راستنه شوه. زه چابک زېرخانې ته ننوتم او د پروت ټیلیفون غوږۍ مې پورته کړه. کریستین له یوه نارینه سره په انګلیسي رږغېده. خبرې یې تقریباً پای ته نژدې شوې وې، د فردوسي هوټل نوم مې تر غوږ شو. لکه د ټیلیفون پر کرښه چې شکمنه شوې وي، یودم یې موضوع بدله کړه. څو لنډې جملې یې سره تبادله او نور بې مخه‌ښه سره وکړه. خو غوږۍ یې په لاس کې نیولې وه؛ غوښتل یې ځان ډاډه کړي چې کرښه رښتیا هم یو بل چا اورېده که نه.

ما هم غوږ نه ایښوده. بالاخره هغه مجبوره شوه او غوږ یې کښېښوده. ما هم سملاسي همداسې وکړل او د زېرخانې له کړکۍ څخه یوه تنګ دالېز ته ورواوښتم. له هغه ځایه مې ورو-ورو او په پستو ګامونو ځان بار ته ورساوه او معدني اوبه مې راوغوښتې. بارچلوونکی لګیا وو اوبه یې راته تیارولې، ما څوکۍ وځرخوله او مېلمنو ته ځیر شوم. کریستین مې لټوله. زینو ته نژدې یې له یوه سړي سره بانډار کاوه. همدا چې له هغه رابېله او مخ د بار پر خوا راروانه شوه، ما سمدستي په یوه بل ټکي کې سترګې وګنډلې. بیا مې هم د کریستین سایه لیدله چې بار ته رانژدې کېده. قصداً مې یو څو کسانو ته چې د حوض پر غاړه په مجلس سره اخته ول، کتل. داسې مې ښودله چې له هغوی پرته مې بل هېڅ شي ته پام نه دی. بارچلوونکي ږغ راباندې وکړ او ویې ویل:

- ښاغلې ستاسې معدني اوبه اماده دي!

مخ مې ور واړاوه او لا مې غاړه نه وه تازه کړې چې کریستین مې اړخ ته ودرېده.

- معدني اوبه دې خوښېږي؟

- اوه، ته یې. چیرې وې؟

- تشناب ته تللې وم.

- نځا ته دې زړه کېږي؟

- بده نه ده!

دواړه د نڅا ځای ته ولاړو. څو شېبې وروسته یودم څراغونه ګل شول. ما چې همداسې یوه موقع مې له خدایه غوښته او همدا مې د پلان یوه برخه هم وه، سملاسي لاس په کار شوم او کریستین مې پر شونډو ښکل کړه. هغې نه یوازې مقاومت ونه کړ، بلکې ځان یې راپورې جوخت کړ. ما و هغې دواړو هڅه کوله چې ظاهراً ځان پر یو او بل ګرم او لېوال وښیو. کیسه تر تصور پورته تېزه مخته تللې وه، لیکن په عین حال کې دواړه پوهېدو چې لا د پټې سر دی او پټې وړاندې سورور دی.

څراغونه شاوخوا یوه دقیقه بند ول او له بیا لګېدو سره سم یې ټول پر خپلو-خپلو ځایونو ودرېدل. کریستین سترګې پر سترګو رابرابرې کړې او ویې ویل:

- ډېر تلواري یې!

نځا ته مې ادامه ورکړه او ورغبرګه مې کړه:

- دا ته وې چې...

په خبرو کې راولوېده او ویې ویل:

- چې ځان مې غېږې ته درواچاوه... خو دواړه باید دا ومنو چې ټوله ملامتي د څراغونو د بندېدو وه!

د پورتنۍ جملې تر ختمولو وروسته یې وخندل. د خندا انداز یې ظاهراً پاروونکی، مګر په باطن کې مرموز او خطرناک وو. د نځا د موسیقۍ تر پای ته رسېدو وړاندې کریستین راڅخه وغوښتل چې د حوض پر غاړه پر پرتو څوکیو کښېنو. څو ګامه چې ولاړو یودم هماغه سړی په مخ کې راته شین شو چې مخکې مې له زینو سره نژدې له دې سره لیدلی وو. له کریستین څخه یې د نځا هیله وکړه. هغې د نه ځواب ورکړ، خو هغه کلک ورته شله شو. اخیر نوموړې په ماته خوا ورسره روانه شوه.

د هغه شلګۍ او د کریستین بېزارۍ ما ته سل سلنه یوه پلان شوې او ساختګي صحنه ښکارېده. پولیسي حس مې راته ویل چې دغه سړی اصلاً غواړي د نځا په حال کې کریستین ته څینې پټ او مهم مالومات ورکړي.

زه هم بغل ته شوم او د دې لپاره چې هغوی تر نظر لاندې وساتلای شم، له بار سره نژدې پر یوه څوکۍ کښېناستم. یو څه ځنډ مې راوغوښت او سترګې مې په هغوی کې وګنډلې. د سړي شونډې ژر-ژر ښورېدې. پوهېدم چې لګیا دی کریستین ته یوه مهمه موضوع بیانوي.

- یوازې ولاړ یې؟

د سترګو له ګوټونو مې وکتل ښاغلی سالاران وو. مخ مې ورتاو کړ او ورته ومې ویل:

- څو دقیقې مخکې له شاپو خولۍ سره وم.

سالاران د ځنباک سپارښتنه وکړه، اوږه پر اوږه راسره ودرېد او ویې ویل:

- له هغې سره نښدونکی سړی پېژنې؟ ځواب مې ورکړ:

- نه، همدلته مې ولید!

- زما دا دوهم ځل دی چې وینم یې. اول وار مې د مصر سفارت په یوه مېلمستیا کې ولید او نه پوهېږم دلته چا رابللی دی، ځکه شناخت مو تر دې بریده نه دی رسېدلی چې مېلمستیا ته یې راوبولم. مخکې چې مې له هغو دوو نورو جوړیو سره دلته د راتلو پر وخت ولید، حیران شوم.

سګرېټ مې ولګاوه او ومې ویل:

- په دې حساب نو باید هغه ته د یوه شناخته په سترګه وګورم!

سالاران وویل:

- ښکاره ځرګنده ده چې هغه یو عادي سړی نه دی او له کریستېین سره اړیکې لرل یې یو ځانګړی هدف لري. زما په اند د هغې یو ګړی مخکنی ټلیفوني خبرې هم د همدغه هدف یوه برخه ده.

په پزه کې مې وخندل او ومې ویل:

- هغوی سل سلنه زما په اړه سره ږغېږي. له دې اړخه ښځې ډاډه اوسه!

هغه په تلوار وپوښتل:

- ایا ته یې پېژندلی یې؟

- نه، داسې کوم اسناد په لاس نه دي ورغلي چې دومره ژر مې وپېژندلای شي.

- نو ولې وایې چې هغوی ستا په اړه سره ږغېږي؟

- ایا مېرمنې دې نه دي درته ویلي چې ما د کریستېین ټلیفون ته پټ غوږ نیولی وو؟

- نه ولا تر اوسه یې په دې اړه څه نه دي راته ویلي، ځکه دومره وخت مو نه دی سره پیدا کړی.

کیسه مې ورته وکړه. په دې وخت کې مو مخ ته یو خدمتګار تېرېده، یودم یې پښه وښویېده او له ګیلاسونو ډک پتنوس پر ځمکه ځنې ولوېد. دغې صحنې زما او

سالاران پام له نورو شیانو راواړاوه او کله چې مې بېرته نخاځای ته وکتل کریستین او هغه سړی نه ول. چابک-چابک مې په سترګو د نورو مېلمنو په منځ کې ولټول، مګر داسې ورک شوي ول لکه په ځمکه چې ننوتلي وي. سالاران راڅخه وپوښتل:

- ایا تا ونه لیدل؟

- نه، مګر فکر نه کوې چې د خدمتګار غوځاربدل او ګیلاسونو لوېدل یوه ساختګي کیسه وه؟

هغه خدمتګار ته چې د ماتو شویو ټوټو په راټولولو اخته وو، کتل او ویې ویل:

- یانې ستا په اند دغه هلک په پوست پاک نه دی؟

- زه خو همداسې فکر کوم.

- دا مې له یوه هوټل څخه راوستلی او ارمنی دی.

هلته زما ولاړه بې ګټې وه. له ښاغلي سالاران څخه رابېل او د اغلې سالاران په لټه شوم. د مېلمنو په منځ کې مې ونه موندله، له ناچاریه ودانۍ ته ننوتم چې د ټلیفون کولو په پلمه هلته یو ګړی ودرېږم او څار وکړم. غوږۍ مې لا پوره نه وه راپورته کړې چې د دالېز په منځ کې مې د یوه نارینه سیوری تر سترګو شو. ډېر په احتیاط او پستو ګامونو له پورتني پوړ څخه په زینو کې لاندې راروان وو. زما لاس پر ټلیفون پروت وو او تر سترګو لاندې مې هغه سیوری څاره. همدغه شېبه د یوې نژدې کوټې دروازه خلاصه شوه او کریستین او مېرمن سالاران ترې راووتلې. د *شاپو خولۍ* چې پر ما سترګې ولګېدې ویې ویل:

- ته به هم خامخا حیران یې چې ما نو په دې کوټه کې څه کول؟

غوږۍ مې بېرته کښېښوده او ورته ومې ویل:

- نه، داسې کومه پوښتنه خو ما ته نه ده راپیدا شوې!

مېرمن سالاران وویل:

- کریستین غوښتل خپل مېکپ لږ تازه کړي او زما څخه یې هیله وکړه چې بدرګه یې کړم.

په خبرو د بوختېدو له امله مې زينې له سترګو پټې شوې، څکه مېرمن سالاران او کريستين مې په داسې ډول مخ ته ولاړې وې چې شا ته يې يو څوک ېخاره پټ تېرېدلای شوای. د دوی له تلو سره سم مې زينو ته ورمنډه کړه. څوک مې ونه ليد. د هغه راکوزېدونکي سړي څېره شناخته راته وايسېده. دا هماغه کس وو چې ګړی مخکې له کريستين سره نخبدی او وروسته يودم دواړه غيب شول.

پلټونکي وهڅولم چې بايد لاندني پوړ ته د دغه کس د راکښته کېدو په لامل ځان خبر کړم. په زينو کې پورته وختلم. د دالېز څراغونه مړه ول، خو د باغچې ګروپانو يوه کمزوره رڼا پکې خپره کړې وه.

سمدستي مې لاسي څراغ له جېبه راوايست. د دالېز پر څمکه مې کوم خاص شی ونه ليد. د يوې کوټې دروازه مې پورې وهله، بنده وه. بله کوټه مې وکتله، ور يې د يوې ګوتې په اندازه پرانيستی وو. توپنچه مې راوايستله او د هغې په ميل مې دروازه ټېله کړه او تر درشل مې پښه ور واړوله... ګروپ مې ونه لګاوه. غوښتل مې ټولې ګوښې يې وپلټم. په کوټه کې د لاسي څراغ رڼا تاو راتاو کړه، نابېره مې د دوو کوچونو تر منځ دوې پښې وليدې. وړاندې ورغلم يو د شا پر تخته پروت مړی وو. سر ته يې ودرېدم. نه خپله پر جسد او نه يې هم شاوخوا وينه ليدل کېده. دا ګړی مې له ځان سره داسې وسايل نه لرل چې د مړينې علت يې په مالوم کړای شم. وژل شوی کس تقريباً څلوېښت کلن بهرنی سړی وو. جېبونه مې يې ولټول، يوه کوچنۍ ټوټه کاغذ مې لا هم پکې ونه‌موند. هر څه قاتل له ځان سره وړي ول.

دغه کس مې ساعت مخکې له بار سره نژدې ليدلی وو. وژونکی يې هم د کريستين له ملګري پرته بل څوک نشوای کېدلای. هغه دا کار په هېښوونکې چټکتيا سره کړی وو. دا چې ولې يې دغه سړی دلته د سالاران کره وژلی وو د دې سوال ځوابول نورو څېړنو ته اړتيا لرله.

د مړي په ليدو مې ايله د کريستين د مخکنيو ټليفوني خبرو په اصل هدف سد ورسېد. چابک مې له جېبه کېمرې والا قلم راوايست او له جسد څخه مې څو عکسونه واخيستل او له کوټې څخه راووتم. په دالېز کې مې د يو چا د پښو ښکالو

واورېده. زما خوا ته په رانژدې کېدو وو. په خطرناک حالت کې وم. بېله ځنډه بېرته کوټې ته ننوتم، دروازې ته مې د مخکې په شان کوچنۍ چوله ورکړه او خپله دېوال ته تخته ودرېدم. زه داسې ولاړ وم چې کوټې ته راننوتونکي کس نه لیدلم او یوازې هله یې لیدلای شوای چې بېرته د وتلو په نیامت د دروازې خوا ته راګرځېدلی وای...

څو شېبې وروسته ور کرار ټېله شو او د لاسي څراغ رڼا دننه راولوېده... هغه سړی مې لیدی چې په پستو ګامونو وړاندې راروان وو. پوهېدم چې څوک به وي. کله چې د کوټې منځ ته ورسېد د خټ له خوا مې وپېژاند؛ قاتل وو. نه پوهېدم څه وکړم؛ ایا ور په هوا شم او کار یې ورخلاص کړم، که همداسې پټ له کوټې څخه ووزم؟! په هر صورت، دلته زما ماموریت له کریستین او ملګرو څخه یې خپل هویت پټ ساتل ول. په دې حساب نو د دغه سړي وژنه مې په خیر نه وه، ځکه دستې کریستین پوهېده چې قاتل له ما پرته بل څوک نه دی او له دې سره ټولې کیسې مردارېدې. البته له کوټې څخه بېخې پټه وتنه هم ناشونې وه، ځکه هغه مې خامخا ښکالو اورېده او تعقیبولم یې. په دې خطرناکه او نازکه شېبه کې مې یودم د خلاصون یو نسبتاً بهتر پلان ذهن ته راغی.

د ګوتو پر سرونو او ډېر کرار راووتم او دروازه مې راپسې رابنده کړه. سړي چې درب واورېد په یوه منډه یې ځان د دروازې شا ته راورساوه. له بده مرغه د دروازې کیلي راسره نه وه چې کولپ یې کړم، نو له مجبوریته مې ټینګه ونیوله. هغه له هغې خوا اړم وو دروازه یې ځان ته کشوله ما له دې خوا خپل لورې ته راکشوله. دا اړودوړ څو شېبې دوام وکړ. کله چې ډاډه شوم چې هغه د دروازې په لاستي پورې لکه منګوړ کلک نښتی دی، نو یودم مې ورخوشې کړه او په یوه ځغاسته مې ځان زینو ته ورساوه.

په دې سره د هغه توازن خراب او د کوټې په منځ کې غوځار شو. درب مې په زینو کې واورېد. په هر ګام مې دوې زینې طی کولې، خو په عین حال کې مې دا کوښښ هم کاوه چې څوک مې ونه ویني. له نېکه مرغه چا ونه لیدم او په عادي ډول باغچې ته د ورخلاصېدونکې دروازې خوا ته روان شوم. له دروازې سره نژدې

یو نفر په تلوار دالېز ته راننووت او نېغ زما خوا ته راغی. ما غوښتل اړخ ته یې تېر شم، خو هغه مخامخ ځان راسره وجنګاوه او د سترګو په رپ کې یې د کورتي جېب ته یو شی راخوشي کړ. باغچې ته تر ورروتلو وړاندې مې باید حتماً دغه شی کتلای. بېرته راتاو شوم. یوه تشناب ته ننوتم، دروازه مې وتړله او کاغذ مې راوایست. پر لیکلي ول:

(د پورتني پوړ په یوه کوټه کې وژل شوی کس اډولف نومېږي او زموږ تاسې مامور دی... قاتل هماغه د کریستیین ملګری دی. بیداره اوسه. په فردوسي هوټل کې ستا کوټه د متفقینو جاسوسانو پلټلې ده او خوشبختانه ستا د اصلي هویت په باب یې کوم سند نه دی موندلی. کریستیین څو دقیقې مخکې له دې ځایه ولاړه. د نوموړې د استوګنځای ټلیفون شمېره به سبا هغه سوالګر درکړي.)

پاڼه مې په کموډ کې واچوله او اوبه مې پسې خوشي کړې چې اته-پته یې ورکه شي. وروسته باغچې ته ولاړم. ویل مې قاتل به په دغو څو دقیقو کې بېرته راکښته شوی وي، مګر زما د وړاندوینې خلاف مې هغه په مېلمنو کې ونه لید. په دې حساب نو هغه تر راکښته کېدو سملاسې وروسته له کوره وتلی وو چې کریستیین ته ځان ور ورسوي.

نور مې هلته پاتېدنه بې ګټې وه... د مېرمن او ښاغلي سالاران په لټه شوم چې خدای پاماني ورسره وکړم. د حوض خوا ته ور روان شوم چې د مېلمنو په منځ کې پسې وګورم. یودم یوه شناخته اواز رابیدار کړم.

- مسټر صدرالدین صاحب!

ورتاو شوم... ښاغلی سالاران وو. ډېر نارام او اندېښمن ښکارېده. د لامل پوښتنه مې ځنې وکړه، ویې ویل:

- لس دقیقې کېږي مېرمن مې نه ده په سترګه شوې. نه پوهېږم چېرې ده!

ترې ومې پوښتل:

- وروستی وار دې له چا سره ولیده؟

- له یو څو ملګرو او کریستیین سره!

- مګر کریستین خو اوس نشته!

- هو، ګړۍ مخکې يې مخه‌ښه وکړه او ولاړه!

په دواړو مو د باغچې او ودانۍ ټول ګوټونه او ګوښې وکتلې، خو مېرمن سالاران مو ونه موندله. دا چې دغه نابېره بده پېښه زما د رسمي ماموریت برخه نه وه، نو مجبوراً مې په بېخوندۍ سره خدای پاماني ترې واخيسته او ځنې راروان شوم.

له دروازې څخه د وتلو پر وخت مې لاسي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه. موټر مې همالته نژدې ولاړ وو. په احتیاط او بیدارو حواسو مې ځان ور ورساوه او دروازه مې يې پرانيسته. ناڅاپه د مېرمن سالاران له بې‌ساه لاښ سره چې پر شاتنۍ څوکۍ پروت وو، مخ شوم.

چابک مې د شا دروازه خلاصه کړه او جسد مې وکوت. وينه نه وه ترې بهېدلې. د مخ بڼه يې سپينه اوښتې، کميس يې له ځيګره تر نس پورې شلېدلی او وېښتان يې بېر ولاړ ول. له دې څرګندېدله چې نوموړې له قاتل سره مضبوطې ډغرې وهلې وې. د لاسونو نوکونه يې په وينو ول. د دې مانا دا وه چې په ناخبرۍ کې برید پر شوی او دې د خپل ځان خلاصولو لپونۍ هڅې کړې دي.

اوس مې د مېرمن سالاران د مغلوبېدو مهمه او پېچلې مسله مخې ته پرته وه، ځکه هغه يوه عادي ښځه نه وه او داسې اسانه د خپل کور مخې ته يوه پردي کس نابېره برید نشوای پر کولای. له شک پرته قاتل يو معمولي او باوري کس وو. په هر صورت، د اډولف او دغې مېرمنې د وژلو ډول يوشان وو. په دې توپير چې د لومړي قاتل رامالوم وو، خو د دغه وروستي قتل په اړه پر دوو کسانو شکمن وم.

که زما پرځای بل څوک وای، ښايي بېرته کور ته ننوتلی او سالاران يې خبر کړی وای، مګر ما دا کار ونه کړ، ځکه پر دغسې قتلونو بايد تر وسه-وسه پرده واچول شي او تر هر څه مهم د قاتل پېژندل و نيول دي.

د مېرمن سالاران په وژنه کې له دوو شکمنو کسانو څخه يو يې لا هم په مېلمستيا کې وو. د تازه جوړ کړي پلان د عملي کولو په تکل کې شوم. چابک مې موټر چالانه کړ، له کوڅې څخه مې وايست، دباندې مې د سړک پر غاړه ودراوه، ترې

راکښته شوم، دېوال ته جوخت ودرېدم او د سالاران کور مې تر څار لاندې ونیو... په خطرناک حالت کې وم؛ له یوې خوا د پولیسو له شپنیو گښتونو ترهېدم چې که پر ما یا مې موټر شکمنېدای، نو خدای خبر د مړي په لیدو به یې څه ټکه راباندې راغورځوله. له بل طرفه مې د خپل ښکار د نیولو کلک نیت کړی وو.

د مېلمستیا څو مېلمانه مې مخې ته په خپلو موټرونو کې تېر شول، خو هغه لا هم په کور کې دننه وو.

نژدې پر دوې بجې مې د سالاران د کور د دروازې اواز څووم وار واورېد. دا ځل یو کس یوازې راووت. لیدی مې چې شاوخوا یې په ځیر-ځیر وکتل او وروسته کرار-کرار د کوڅې په منځ کې روان شو. د کوڅې خولې ته چې راورسېد، د سړک غاړې څراغونو په رڼا کې مې یې څېره ولیده، مطلوب کس وو. توپنچه مې راوایسته. سره له دې چې په تیاره کې ولاړ وم، خو که یې لږ په ځیر راته کتلي وای، لیدلم یې. د کوڅې په خوله کې یې دواړو خواوو ته څار وکړ، له ډاډمنېدو سره سم وخوځېد چې تر سړک واوړي. په دې وخت کې یې زما پر موټر سترگې ولگېدې، ویې پېژاند. ودرېد او د خپل نوي وضعیت په اړه په فکر کې شو. بېله ځنډه مې د شا له خوا ږغ پر وکړ او په اخطاریه انداز مې ورته وویل چې که دې ښور وخوړ، ولم دې. تقریباً څلور پنځه متره سره لیرې وو. سړی لکه محاصره شوی چې وي، مجسمه غوندې پر ځای مېخ ودرېد. خو زما له ورنژدې کېدو سره جوخت یودم پر گونډو شو. غوښتل یې تېز سره وڅرخي، په همدې حالت کې توپنچه راوباسي او ټک راباندې وکړي. ما یې دغه حرکت ته مخکې له مخکې لا حساب کړی وو، ځکه نو د ده له پر گونډو کېدو سره سم د سترگو په رپ کې د یوه پړانگ غوندې پر وغورځېدم او یوه ډېره ځواکمنه ټېله مې ورکړه. د سړي پښې خطا شوې او پرمخې پر ډامبر سړک ولگېد. معطل نشوم او د لغتو باران مې پر جوړ کړ.

چې ښه له پښو ولوېد بیا مې تر دواړو لاسونو ونیو، موټر ته مې کش کړ او په ډیکۍ/ډاله کې مې واچاوه. توپنچه مې له جیبه ځنې راوایستله، ډیکۍ مې پسې وتړله او مخ پر ښار روان شوم.

دا سړی هماغه ارمنیايي خادم وو چې زما او ښاغلي سالاران مخې ته یې پېنه ښوییدلې او ډک پتنوس ګیلاسونه یې مات کړي ول. هماغه وخت لا پر شکمن شوم او د مېرمن سالاران د جسد په لیدو مې سملاسي په ذهن کې راوګرځېد چې هماغه سړي وژلې ده.
پر لارې مې فکر شو چې سړک تش دی او باید له دې موقع ښه په ګټه اخیستنه د مېرمن د سالاران جسد یو ځای له موټره کوز او خان ښې بیغمه کړم. خو له بل پلوه بیا د هغې د وژلو دول پېژندل هم ډېر مهم وو. په دې حساب نو باید هانس یا نورو کسانو معاینه کړې وای تر څو د قتل وسیله څرګنده شي.
حیران وم چې اوس نو په دې نیمه شپه چېرې ولاړ شم؟! بو مړی پر شاتنی څوکی راته پروت وو او بل نیمژاله سړی به ډیکی کې. بوازنی مناسب او خوندي ځای د انجیلا کور راته ښکاره شو. سره له دې چې له نوموړې سره لیدنه د ماموریت برخه نه وه، مګر د مېرمن سالاران قتل هم یوه نابېره او غیرمنتظره پېښه وه چې دغې سرغړونې ته یې مجبورولم. څه باندې دوې نیمې بجې مې د هغې له کورسره موټر ودراوه او ودانۍ ته ورننوتم. په زینو کې لوړ وختلم. د انجیلا د کور څراغ روښان وو. زنګ مې په شفري انداز وکړنګاوه. خو ښېبې ورووسته یې پر ښېښه سیوری ولوېد. زما په لیدو یې ټکان وخوړ او ویې پوښتل:
- ښاغلی صدرالدینه دلته څه کوې؟
ما اوږده ساه واخیسته او ومې ویل:
- نه سهي وایې. دا وخت باید زه په فردوسي هوټل کې په خپله کوټه کې وای. مګر...
خبرې یې راغوښې کړې او ویې ویل:
- مګر څښې؟
کور ته ورننوتم. دروازه مې بنده کړه او ومې ویل:
- زما سره مرسته وکړه!
- ایا هغوی درپسې دي؟

- نه، د مېرمن سالاران جسد مې په موټر کې پروت دی. اوس دا راته ووایه چې څه په وکړم؟

انجیلا د هغې پر وژل کېدو ډېره حیراني ونه ښوده او ویې پوښتل:

- هغه یې ووژله؟

- هو، د قاتل نیمزاله جسد مې هم راسره راوړی دی.

- څه وایې، قاتل دې څنګه وپېژاند؟

- سل سلنه ډاډه نه یم، مګر شکمن ښکاري او فکر کوم همده وژلې ده.

انجیلا وویل:

- هېڅ مې سر نه خلاصېږي، حتماً عجایبې و غرایبې پېښې شوي دي.

ورته کړل مې:

- همداسې ده، که وایې چې د مېرمن سالاران مړي ته اړتیا نشته، نو د هوا تر رڼا کېدو مخکې یې باید له ښاره دباندې یو ځای وغورځوم.

هغې وخندل او ویې ویل:

- د هغې مړی څه کوو؟

- ویل مې ښایي تاسې د جسد عدلي طبي معاینه وکړئ تر څو د وژلو ډول یې مالوم شي!

- اوه صدرالدین خانه دا څه وایې؟ زه یا هانس یې په یو ځل لیدلو د هر څه پته لګولای شو. عدلي طب ته له سره اړتیا نشته.

وروسته کوټې ته ولاړه، د سګرېټو کوټی یې راوړه او یو دانه سګرېټ یې ولګاوه... ما سملاسي سګرېټ له شونډو څنې راوایست او ورته ومې ویل:

- دا د سګرېټ څکولو وخت نه دی، ژر یوه پرېکړه وکړه!

هغه موسکې شوه او ویې ویل:

- خو ته ښه پوهېږې چې زه ستا سره یوځای باید ونه لیدل شم. یوه کوچنوټې تېروتنه د صدرالدین خوله له خاورو ورډکولای او ټول پلانونه یې په اوبو لاهو کولای شي... ته صبر زه لږ فکر وکړم. دا له هره اړخه یوه ناڅاپي او ناسنجول شوې پېښه ده. اوس

باید تا له دې خطرناک حالت څخه په یو نه یو ډول راوباسم. ته همدلته اوسه زه به جامې واغوندم.

دقیقه دوې وروسته په داسې حال کې چې د کمیس تنۍ یې تړلې له کوټې څخه راووته او راته ویې ویل:

- همدا ستا تر راتګ شیبه مخکې کور ته را رسېدلې وم او غوښتل مې ویده شم چې تا زنګ وواهه... د زنګ شفري کړنګا وپوهولم چې یو شناخته کس دی، خو دې ته حیرانه شوم چې د شپې دا وخت څه بلا راڅخه غواړي؟

ما تر تخرګ لاس ورلاندې کړ او ومې ویل:

- درځه چې ځو، ناوخته کېږي!

له کوره راووتو. زما موټر ته له ور رسېدو سره سم انجیلا له شاتنۍ هنداري څخه د مېرمن سالاران جسد ته وکتل او ویې ویل:

- له دې کیسې څخه ستا د خلاصون یوازنۍ لار دا ده چې مقتوله او قاتل دواړه زما موټر ته ولېږدوو.

ما سملاسې خپل موټر چالان او د انجیلا موټر ته چې څو متره پورته ولاړ وو، نژدې ودراوه. په دواړو مو د مېرمن سالاران لاښ د انجیلا ګاډي ته وراتقال کړ او وروسته مې ډیکۍ (ډاله) خلاصه کړه. قاتل یو څه راپرهوښ شوی وو او ورو-ورو زګېروی یې کاوه. له ډیکۍ چې مو راوایست په زحمت یې په فارسي راڅخه وپوښتل:

- زما سره ولې داسې چلند کوئ؟

ما پورې واهه او ورته ومې ویل:

- ځکه چې له یوه قاتل سره همداسې چلند په‌کار دی!

هغه وویل:

- تاسې تېروتلي یاست، ما هېڅوک نه دی وژلی!

انجیلا وویل:

- له ده سره بحث کول ګټه نه لري. ژر کوه وخت تېرېږي!

ما د شا له خوا د هغه تر تخرګونو لاسونه ورلاندې کړل او روان مې کړ. د انجيلا د موټر ډيکۍ ته د ورننه‌ايستلو پر وخت يې زوروونه وهل شروع کړل. په وچ زور مې ډيکۍ ته ورپورې واهه او همدا چې د بدن لوړه برخه يې ورننوته، نور مې رحم له زړه وايست، دواړې پښې مې پسې ورپورته کړې او د يوه پسه غونډې مې پکې تخته کړ او دروازه مې پسې وروتړله. انجيلا وويل:

- اوس کولای شې په بېغمه زړه خپل نور کارونه مخته بوزې!

- ته په دې دوو امانتونو څه کوې؟

- ما و کار سره پرېږده!

وروسته يې لاس راوغځاوه او ويې ويل:

- شپه په خير ښاغلی صدرالدينه!

په دې ډول له هغه خطرناک حالته راووتم او د فردوسي هوټل خوا ته روان شوم. سره له دې چې زښت ستړی او بېخوبه وم، خو د هانس لپاره راپورليکنه اړينه وه. کوټې ته له ننوتلو سره جوخت سيده بيکونو ته ورغلم. لکه څنګه چې مخکې له مخکې خبر شوی وم، بيکونه مې ټول په ځير سره تلاښي شوي ول، مګر ظاهراً داسې ايسېدل لکه هېڅ لاس چې نه وي وروړل شوی. له نېکه مرغه دلته زما پراته ټول اسناد د صدرالدين په نامه ول او هېڅ داسې څه نه ول چې زما اصلي هويت ترې ښکاره شي.

د کوټې ګروپ مې ګل کړ او د لاسي څراغ رڼا ته مې راپورليکنه پيل کړه. د برلين کوڅې په خوله کې ناست سوالګر ته د دغه ليک ورسولو پر تګلارې مې فکر وکړ، اخير مې يې چل ذهن ته راغی. له يوه سګرېټ څخه مې تنباکو توی کړل او پر ځای مې راپور ورننه‌ايست. له ورايه يو عادي سګرېټ ښکارېده، مګر اصلاً بل شی وو. دغه ساختګي سګرېټ مې بېرته په کوټی کې کېښېښود، پر کټ وغځېدم او ويده شوم.

سهار پر شپږ بجې مې د برلين کوڅې خولې ته ځان ورساوه. سوالګر د ګروپ تر خادې(پايې) لاندې ناست وو. خيرن-پيرن مخ يې وو، ځيري-ځيري کالي يې

اغوستې ول. ورنژدې شوم. هغه سگرېټ او څو سیکې مې په لاس کې ورکښېښودې. ده هم په پوره بیدارۍ او چالاکۍ یوه کوچنوټې پېچلې پاڼه په لاس کې راکښېښوده...

راکړه-ورکړه په خورا اسانۍ او ارامۍ تر سره شوه. له هغه ځایه سیده بېرته فردوسي هوټل ته راغلم. د خونې دروازه مې وتړله او د سوالگر له خوا راکړل شوی لیک مې له جېبه راوکیښ. پکې لیکلي ول:

ته باید د سالاران د کور دوهم پوړ ته نه وای ختلی. دا یوه لویه بې‌احتیاطي وه. اډولف او د هغه د قاتل څارنه ستا په ماموریت پورې هېڅ اړه نه درلوده. د مېرمن سالاران قاتل هماغه په ډیکې کې بندي کس دی. د شاپو خولۍ د کور ټلیفون شمېره... ده. تماس ورسره ونیسه او د ملاقات وخت ځنې واخله. ستا سره د اړیکو نیولو لپاره مو یو بل کس هم ټاکلی دی او دا کار مو د احتیاط او چټکو پېښېدونکو پېښو د وړاندوینې پر اساس کړی دی. دغه کس یوه زړه ښځه ده، وچ ډنگر مخ لري او چپه سترگه یې مصنوعي ده. د پېژندلو بله نښه یې پر تندي یو ټپ دی. دغه مېرمن پر نادرې واټ د ماشومانو د جامو یو پلورنځی لري. له دغې ښځې سره د پېژندلو شفر (زما زوی مړ شوی دی، ایا جامې یې رانیسې؟) دی. که دې د برلین کوڅې سوالگر پر ټاکلي وخت ونه لید، چابک له دغې مېرمنې سره په اړیکه کې شه. ستا راتلونکي راپور ته په تمه یم. هانس

لیک مې له منځه یووړ او بیله ځنډه مې د کریستین ټلیفون ته زنگ وواهه. پر ږغ مې وپېژندله، خپله دا وه:

- هلو کریستین، سهار په خیر!

- تاسې څوک یاست؟

- زه صدرالدین یم، ستا ملگری!

- اوه، ښاغلی صدرالدینه سهار په خیر! هېڅ مې دا فکر نه کاوه چې ته به یې. زما شمېره دې له کومه کړه؟ ما خو نه ده درکړې.

- بالکل، تا نه ده راکړې، ستا له ملګرې مېرمن سالاران څخه مې واخیسته. له هغې څخه باید مننه وکړې. غوږ ونیسه کریسټین، نن غرمنی یوځای سره خورو!
- نه، بخښنه غواړم. له یو بل چا سره مې ژمنه کړې ده. بیا به یوه بله ورځ سره ګورو.
- دا خو امکان نه لري. یا نن غرمنی یا هم ماښامنی نور ستا خوښه ده. په دغو دوو کې یوه بلنه باید حتماً ومنې. ولې تا نه ویل چې د هند له مسلمانانو سره مې لګېږي؟
- همداسې ده، مګر...
- مګر څه؟ ځواب راکړه!
- ښاغلی صدرالدینه بښخې شله سړی یې، لکه چې ستا بلنه ردول ناشونې ده. سهي ده. ماښامنی چیرې خورو؟
- مننه. دربند هوټل یا بل هر ځای چې ستا خوښه وي. پر څو بجې راتلای شې؟
- نه تکلیف مه کوه. دربند هوټل مناسب او یخ ځای دی. پر اته نیمې بجې فردوسي هوټل ته درځم. همالته اوسه. خدای پامان!
- خدای پامان!

ټلیفوني خبرې-اترې مو همدلته ختمې شوې. له کریسټین سره د ملاقات ټاکلو په بریا له ډېرې خوشحالی په جامو کې نه ځایېدم. پروګرام مې مالوم وو او له هوټل څخه د وتلو اړتیا مې نه لیده. تر اته نیمو بجو پورې مې همالته د پاتېدو پرېکړه وکړه. کولای مې شوای هانس ته زنګ ووهم او له دې لاسته‌راوړنې یې خبر کړم، مګر اجازه نه وه. د اړیکو یوازنی وسیله مو هغه سوالګر وو.

د غرمنی خوړلو لپاره د هوټل ډوډۍ‌خوړلو سالون ته ورکښته شوم. مېز ته ناست او په خوراک اخته وم چې پر اوږه مې لاس راکښېښودل شو. مخ مې ورواړاوه د نوکندي د لاروهونکو مشر شانیها ولاړ وو. ټکان مې وخوړ، مګر هغه مې په ځان پوه نه کړ. پاڅېدم، د همېشني عادت له‌مخې مو په غېږ کې سره ونیول او پر مخونو مو سره ښکل کړل.
- شانیها ته او دا ځای؟

نوموړي خپل ځانګړی سیګار ولګاوه او ویې ویل:

- دوې ورځې مخکې تهران ته راغلی یم او یوازنی شی چې هیله مې نه لرله هغه دلته ستا لیدنه وه، ځکه ویل مې ته به د فارس خلیج په ساحلونو کې په خپل کار اخته یې. ورته ومې ویل:

- تقریباً دوې اونۍ کېږي چې له جنوبي ساحلونو څخه تهران ته راغلی یم او غواړم د سامانونو تر خرڅلاو سمدستي وروسته بېرته خپلې دندې ته وګرځم. نن سبا د قاچاقبرانو بازار خوراګرم دی، مګر ودې نه ویل چې ته د څه لپاره تهران ته راغلی یې؟

شانیها له سیګاره یو ټینګ دود کش کړ او ویې ویل:

- دمشق ته روان یم. سبا یا هم ډېر تر ډېره راتلونکې هفته له تهرانه وزم. که په دې سفر کې راسره ملګری شې، نو سخت ډېر به خوشحاله شم. یوازې یم، شین دیغت دی.

په خندا مې ورته وویل:

- د بېرته راګرځېدو پر وخت به دلته یا هم ښایي په نوکندي کلا کې سره ووینو.

وروسته مې ترې وپوښتل:

- ډوډۍ دې خوړلې ده؟ ځواب یې راکړ:

- هو، ګړۍ مخکې مې وخوړله، دلته په قهوه پسې راغلم.

زه بېرته په خوراک اخته شوم، مګر ټول چورت و فکر مې پر دغه لاروهونکې راچورلېد. له نوموړي سره مې خپله وروستۍ لیدنه چې لودویک او ایرما هم راسره ول، په ذهن کې راوګرځوله. د ایرما وژنه او له لودویک سره یې پټه ملګرتیا رایاده شوه. له ځانه مې وپوښتل چې دا بلاګۍ نو تهران ته په څشي پسې راغلی دی؟ په دې کې مې شک نه لید چې دلته هم له لودویک سره په تماس کې دی، لیکن دې ته حیران وم چې لودویک غوندې شیطان نو په دې ډبرزړي او ظالم لاروهونکي کې داسې څه لیدلي دي چې ان دلته تهران ته یې راغوښتی دی؟

که څه هم په فردوسي هوټل کې د شانیها استوګنې او بیا زما سره یې لیدنې لږ و ډېر تهران ته د نوموړي د راتګ په موخه پوهولی وم، مګر بیا مې هم زړه غوښت چې له جزیاتو یې خبر شم... دا ارمان مې هم ډېر ژر او هله پوره شو چې شانیها په وچه شلګۍ او ټینګار خپلې کوټې ته چې زما هغې ته مخامخ وه، بوتلم... مخامخ سره کښېناستو. دوهم سیګار ته یې خاشه ووهله او بیله کومې سریزې سیده خپل مطلب ته ولاړ او ویې ویل:

- اوس چې مو تصادفاً بیا سره ولیدل، نو غواړم یو ډېر ګټور وړاندیز درته وکړم!

ما په پوره ارامۍ او سړه سینه ورته وویل:

- څنګه وړاندیز، هسې نه په نوکندي کلاکې مې انډیوالی ته وربولې؟

ویې خندل او ویې ویل:

- نه، په هغه لار کې خو څه نا څه اوس هم سره ملګري یو، مګر زما اوسنی وړاندیز له متفقینو سره د همکارۍ اړوند دی.

په هېښتیا مې ترې وپوښتل:

- له متفقینو سره همکاري؟ په دې اړه نو زما څه له وسه پوره دي؟

شانیها په خپل ځای کې لږ سره وښوريد راوښوريد وروسته یې وویل:

- یو عالم کارونه دې له وسه پوره دي چې د پیسو په بدل کې یې متفقینو ته وکړې او زه ډاډه یم چې تر قاچاقبرۍ به دې دلته لاسته‌راوړنه څو برابره زیاته وي.

ما سره له دې چې د وړاندیز په ښخ یې پوهېدلی وم، بیا مې هم ځان ناګاره اچولی وو او داسې مې ښودله لکه لا زیاتو مالوماتو ته چې اړتیا لرم. شانیها راڅخه وپوښتل:

- اوس به مې په مطلب وپوهېدلې کنه؟

- نه ولا، یو څه سپین ورغبېږه!

- دا به یوه ډېره پټه او خفیه همکاري وي. بس ته صرف هوکړه وکړه، نورې ټولې کیسې هغوی درته جوړوي.

زه یې په خبرو کې ورولوېدم او ترې ومې پوښتل:

- یانې ته هم له هغوی سره همدغه ډول همکاري لرې؟

- ډېر وخت کېږي. اوس ستا څواب څه دی ایا منې یې که له دې ستر فرصته مخ اړوې؟

یو څه فکر مې وکړ او بیا مې ورته وویل:

- باید یو سوچ پر وکړم. دومره هم عادي وړاندیز نه دی چې ځای پر ځای یې ومنم یا رد کړم.

- په هر صورت، زما هیله خو دا ده چې دلته زما د استوګنې په موده کې خپل نظر راته ووایې. د بېلګې په توګه نن شپه یا سبا.

- کوښښ کوم سبا دې ځواب درکړم.

له دې سره پاڅېدم او مخه‌ښه مې ورسره وکړه. د همدې وړاندیز په باره کې د چورتونو په بدرګه مې د خپلې کوټې کولپ خلاص کړ او همدا چې ننوتم پر یوه ښځه مې سترګې ولګېدې چې د کوټې په پای کې پر کوچ یې یوه پښه پر بله اړولې وه او سګرېټ یې څکاوه. ټکان مې وخوړ. څو ګامه چې ور وړاندې شوم ومې پېژندله. هماغه ښځه وه چې له خپل یوه ملګري سره په زور موټر ته راختلې وه او د پاکټ له اسنادو څخه یې عکسونه اخیستي ول. د دې مخ مې د *شاپو خولۍ* د دوسیې په یوه عکس کې هم لیدلی وو. اوس مې دوهمه پلا مخامخ ورسره لیدل... اول ملاقات مو ناخاپي وو او زه یې دومره سوختي (پارولي) کړی وم چې غوښتل مې په هره بیه غچ ترې واخلم. خو دا ګړی که څه هم تیاره په لاس راغلې وه، بیا مې هم څه نشوای په کولای، ځکه روان ماموریت مې ډېر حساس او خطرناک وو.

- سلام ښاغلی صدرالدینه... حتماً به دلته زما په لیدو او ستا د نوي نوم په یادولو حیران شوی یې... که دې یاد وي په هماغه لومړي ملاقات کې مې د مخه‌ښې پر مهال درته ویلي ول چې بیا به سره وینو. دا دی له خپلې ژمنې سره سم راغلې یم او غواړم لږ بانډار درسره وکړم.

زه لږ نژدې ورغلم او په ډېره ارامۍ او طبیعي انداز مې ورته وویل:

- زما خیاله کوټه دې غلطه کړې ده!

مېرمنې وخندل او ويې ويل:

- کوټه لا په هر صورت، مګر د ښاغلي صدرالدين په باره کې مې هېڅ غلطي نه ده کړې!

هماغسې په سړه سينه مې ورغبرګه کړه:

- بالکل، زه صدرالدين يم، مګر ښايي په همدې نامه يو بل کس هم دلته په دې هوټل کې اوسي. بل دا چې ما ته نه مخکې ليدلې يې او نه دې پېژنم. زما کوټې ته ستا داسې بې‌خبرتيا راتګ هېڅ ښه کار نه دی، نو لطفاً بېرته چابک ووزه!

ښځه پاڅېده. اول يې بد-بد راته وکتل وروسته يې يو ډول غوسه‌لړلې موسکا وکړه او ويې ويل:

- خورا تېز روان يې ښاغلی صدرالدينه. هماغه ورځ مې هم درته وويل چې وارنر هم همداسې وو، خو اخير يې غاړه کښېښوده.

ما په داسې حال کې چې لاس مې دروازې ته نيغ نيولی وو، ورته ومې ويل:

- ستا په خبرو مې هېڅ سد نه رسېږي. هيله کوم زما له کوټې څخه ووزه!

هغې ورو سر وخوځاوه او ويې ويل:

- تا ته واقعاً ځان ډېر هوښيار او خوندي ښکاري؟ تېروتنه کوې. هماغه ورځ دې بايد زه پېژندلې وای، مګر خير اوس هم اوبه تر ورخ نه دي اوښتي، ډېر ژر به دې په داد ورسېږم.

وروستۍ جمله يې د دروازې په خوله کې وويله. وروسته يې ور پرانيست او ووته.

ما کرار له ځان سره وخندل. خندا مې له هغې څخه د غچ‌اخيستنې پر سوچ وکړه.

غوښتل مې له دغې شيطانې جاسوسې څخه شخصاً خپله انتقام واخلم او ورته وښيم چې زه وارنر نه يم.

اوس مې دوو غبرګو ستونزو ګرېوان ته لاس رااچولی وو؛ يو د شانيها يودم راپيدا کېدنه او بل دغه مېرمن چې پر خپل نيت او پلان خورا کلکه ولاړه ښکارېده. تر هر څه مې بيا دې ته زياته اندېښنه وه چې هسې نه کريستين ته مې اصلي هويت رسوا

او ټولې نقشې مې په اوبو رالاهو کړې. یاده موضوع دومره هم ساده نه وه او هغوی باید د یوه دقیق سنجول شوي پلان له مخې زما یانې صدرالدین بېره راغرقولای.

څه کم اته نیمې بجې مې د کوټې زنګ وکړنګېد. د دروازې له خلاصېدو سره سم مې د کریستېن پر ښکلو او موسکیو شونډو سترګې ولګېدې. لاسي ساعت ته یې اشاره وکړه او ویې ویل:

- ټیک پر ټاکلي وخت راغلم بیا ونه وایې...

تر لاس مې ونیوله، کوټې ته مې کش کړه او ومې ویل:

- ټول غربیان همداسې د وخت پابند دي او د دوی دغه عادت زموږ شرقیانو لپاره لوی پېغور دی!

وروسته مې په غاړه کې لاس ورواچاوه، ځان ته مې راکلکه کړه او یوه نرمه مچه مې ترې واخیسته. هغې په موسکا راته وویل:

- ډېر نه یې ګرم؟

له دې سره جوخت دې هم ښکل کړم. دواړه په خندا شوو. ما زیاته کړه:

- مینه درسره لرم ګرانې کریستېن!

هغه یو ګام شا ته شوه، یو بل ځای یې سترګې وګنډلې او ویې ویل:

- زه هم مینه درسره لرم، مګر ایا ستا په خیال زما و ستا مینه به یوه پایله ولري؟

- ولې به یې نه لري!

دواړه پوهېدو چې درواغ سره وایو. زه په هغې د یوه خاص هدف له مخې پسې وم او دا چې هغې کومه موخه درلوده، لا ترې خبر نه وم. بیا یې ساعت ته وکتل او ویې ویل:

- د تګ وخت دی!

تر بغل مې لاس ورلاندې کړ او په ګډه له کوټې څخه راووتو. له هوټل څخه د وتلو پر وخت مې شاوخوا په شانیها پسې سترګې وغړولې. ومې نه لید. ښایي له یوې ګوښې یې پټ راته کتل. پر لارې په داسې حال کې چې کریستېن مې په موټر کې اړخ ته ناسته وم، د ویاړ احساس مې کاوه، ځکه د جرمني جاسوسيضد شبکه په

هغې پسې څارو وه او غوښتل يې زما په وسيله يې ونيسي. په دې نو بيا زه هم نه وم خبر چې په دغه پلان کې به څومره بريالی کېږم...

په دربند هوټل کې پر خپل مخکې له مخکې نيول شوي مېز کېښناستو. لږ وروسته يوه ښځه او يو سړی زموږ مېز ته رانژدې شول. د ښځې په ليدو مې ټکان وخوړ، ځکه هماغه يوه وه چې ماپښين مې په خپله کوټه کې ليدلې وه. خو سړی مې پخوا نه وو ليدلی.

کريستيين يې په ليدلو خوشحاله شوه او يو و بل ته يې سره معرفي کړو. هغه ښځه مارګريتا نومېدله. دواړه کېښناستل. مارګريتا له کېښناستو سره سم کرار پښه له پښې سره راوجنګوله او په دې سره يې ګواکې وپوهولم چې هر ځای لکه سيوری راپسې ده.

له دغې مېرمنې سره داسې ناڅاپي او د تصور خلاف مخامخېدنې لږ-لږ په دې اند کړم چې ښايي همدا نن شپه د روان ماموريت لوری-لودن څرګند شي. دا چې هغې د کريستيين په شتون کې زما سره څه کول غوښتل، داسې يوه پوښتنه وه چې اوس مې يې خواب نه درلود.

که څه هم دا ګړی د مارګريتا او هغه بل سړي موجوديت د صدرالدين په رول کې زما تمثيل له کوم ګواښ سره نه وو مخامخ کړی، مګر بيا مې هم زړه په هوا وو. د انديښنې لامل مې مارګريتا نه، بلکې *شاپو خولی* وه؛ ډارېدم چې هسې نه د ماموريت تر برياليي کېدو مخکې يودم تری‌تم شي. تر دې وړاندې د جرمني په جاسوسي‌ضد سازمان څو واره همدا پسات شوی وو او نوموړې مخامخ ترې ورکه شوې وه.

لمر غوندې راته روښانه وه چې مارګريتا هڅه کوي له کريستيين سره په خپل شناخت مې وګواښي. دلته د نوموړې دغه تهديد او هلته له شانيها سره ناڅاپي مخامخېدنې پر دې دلالت کاوه چې د متفقينو څارګره دستګاه زما د ورجلبولو په تلاښ کې ده او غواړي د وارنر پر پلونو مې روان کړي.

طبعاً مې مسوولیت دا ایجابوله چې باید هانس له روانو پېښو خبر کړم او مشوره ترې وغواړم، مګر ما پرېکړه کړې وه چې د مارګریتا او لودویک کار به په یوازې سر ورکوم. دا چې چیرې، کله او څنګه، تر دې دمه نه پوهېدم. پر دې ډاډه وم چې د جرمني جاسوسي‌ضد سازمان تر اوسه مارګریتا نه پېژندله او له اصلیته یې ناخبره وو.

تر هر څه بیا دې ته حیران وم چې د متفقینو په جاسوسي دستګاه کې د جرمني نفوذي څارګر څنګه تر دې دمه د دغې مېرمنې چې اصلي نوم یې بل شی وو، په شتون نه وو خبر شوی؟!

څو دقیقې وروسته له مارګریتا سره ملګری کس چې الفرډ نومېد، له کریستین سره د نڅا ځای ته ولاړ او زه و مارګریتا سره یوازې شوو. دا د نوموړې لپاره د خپلې غوښتنې تکرارولو ډېر ښه فرصت وو. ما د دې لپاره چې تر منځ مو دا ځوروونکې چوپتیا ماته شوې وي، څه ویلو ته خوله جوړوله چې هغې وخندل او ویې ویل:

- ښاغلی صدرالدینه ستا به هم یوه ذره زړه ته نه لوېده چې دلته به سره ووینو!

ورته ومې ویل:

- دلته نه، خو په کوټه کې دې په لیدو رښتیا هم حیران شوم.

هغې زما د سګرېټو له کوټۍ سره چې پر مېز پرته وه، لوبې پیل کړې او ویې ویل:

- ښه، ایا بیا هم غواړې هماغه بې‌سر و بې‌پښو ځوابونه راکړې؟ ښه فکر وکړه او خپل وضعیت وسنجوه؛ کریستین تا د صدرالدین په نامه او د چایو وچولو یوه هندي شرکت د مالک په توګه پېژني، مګر ما ته دې بیا اصلیت رامالوم دی او د تکرارولو اړتیا یې هم فکر کوم نشته...

په سړه سینه مې ورته وویل:

- ستا دا پوچ تلاښ چې غواړې په ما دا ومنې چې زه صدرالدین نه یم، هسې هوایي ډزې دي. ځکه چې په ښه و بد پوهېدلی یم همدا مې نوم دی او دا چې اوس نه د چا په باره کې راته لګیا یې ږغېږې، زما خو هېڅ سر نه په خلاصېږي. فکر کوم ستا مطلوب شخص په ځېره او کړو-وړو کې زما سره ډېر ورته والی لري.

مارګریتا مې سترګو ته نېغ راوکتل او ویې ویل:

- ستا دغه قصدي و شعوري تغافل به خورا دروند درته پرېوزي. زه ستا څخه یو ځل بیا زموږ سره د وارنر په شان د همکارۍ کولو غوښتنه کوم...

خبرې مې ورغوڅې کړې او ورته ومې ویل:

- اغلې مارګریتا ته پر خپل دریغ کلکه ولاړه یې او دا نه منې چې زه دې په یو بل چا غلط کړی یم. خیر، اوس دا راته ووایه چې زه څه خدمت کولای شم؟ درته غوږ یم!

هغې د سګرېټو کوټۍ پر مېز کښېښوده، له جامه یې یو غړپ وکړ او ویې ویل:

- شاید ستا داسې ګومان وي چې زه غواړم د چایو د سوداګرۍ په باب درسره ورغېږم! ومې خندل او ومې ویل:

- ته بیا داسې فکر کوې چې که د پولادو په باره کې راسره ورغېږې هم به زه ځواب درکړای شم. ستا تېروتنه په همدې ځای کې ده.

مارګریتا چې ولیدل له دې لارې څه په لاس نه ورځي، نو ویې ویل:

- خیر دا دې وي، ایا یو څه نڅا ته دې زړه کېږي؟

زه سملاسي پاڅېدم او ومې ویل:

- بېخي!

همدا چې نڅاځای ته روانېدو، یو خدمتګار مېز ته رانژدې شو او ما ته یې وویل:

- ښاغلی صدرالدین، له فردوسي هوټل څخه یو چا ټلیفون درته راکړی دی، زما سره راځئ!

له مارګریتا څخه مې بخښنه وغوښته. هغه بېرته پر خپل ځای کښېناسته او زه په خدمتګار پسې روان شوم. تقریباً ډاډه وم چې ټلیفون‌کوونکی له هانس پرته بل څوک نه دی او دا چې څه ویل غواړي، هېڅ نه پوهېدم. له بل پلوه نوموړی په خپل کار کې تکړه وو او هېڅکله یې تر اوبو مخکې ګاولې (څپلۍ) نه کښلې. ویل مې خامخا یوه ځانګړې او مهمه پېښه شوې ده چې په داسې حساس وخت کې مې ورغواړي.

په همدې سوچونو کې وم چې یو چا په نامه راږغ کړل:

- ښاغلی صدرالدینه!

ودرېدم او مخ مې ور تاو کړ تر څو دا ناپېژاند شناخته ووینم. که مې کتل یو سړی په هندي جامو کې ولاړ دی او د لاس په اشاره مې خپل مېز ته ورغواړي.

بله چاره نه وه او سره له دې چې هغه مې نه پېژاند، بیا مې هم پر څېره د هېښتیا نښې راښکاره نه کړې. څکه مارګریتا په څو قدمی کې په څلورو سترګو راپسې څارو وه. ورغلم او لکه د کلونو-کلونو شناخته ټینګه غېږ مې ورکړه. د کښېناستو بلنه یې راکړه. ورسره سم یې اړخ ته ناسته ښځه چې هندی جامې(ساړي) یې اغوستې وه، د خپلې مېرمنې په توګه راوپېژندله. ما یې په ډېر ادب بلنې ته د نه ځواب ورکړ. د دغه دوستانه او خوراګرم چلند په ترڅ کې هغه هندي سړي ورو راته وویل:

- مارګریتا مو پېژندلې ده، بیداره اوسه. ټلیفون هم دومره مهم نه دی، یو ملګری دی.

ما یې په خیر-خیر سترګو ته وکتل. ومې پېژاند؛ هانس وو؛ څېره او جامې یې اړولي وې. زړه مې پر ځای شو او هماغسې په خندا مې ورته وویل:

- ما پخوا لا پېژندلې وه، وروسته به دې سر درخلاص کړم. اوس باید د ټلیفون ځواب ورکړم!

هانس په داسې حال کې چې کیڼ لاس یې پر اوږه راایښی او په ښی لاس کې یې زما لاس نیولی وو، وویل:

- بیا هم پر ځان پام کوه او بیداره اوسه. اردو یې داسې روانه زده ده لکه مورنۍ ژبه. خدای پاماني مې ځنې واخیسته او یو څو ګامه ها پلو ولاړ خدمتګار ته ورغلم. دواړه د هوټل دفتر ته ننوتو. غوږۍ د مدیر پر مېز پرته وه. ټلیفون‌کوونکی مې نه پېژاند. عادي او دوستانه سره وږغېدو. راته ویې ویل چې د پنځه سوه ټنه چایو لپاره یې یو خریدار پیدا کړی او غواړي د رسمي کارونو د خلاصولو لپاره راسره ووینې. مننه مې ځنې وکړه او ملاقات مې سبا ته وځنډاوه.

په دې ډول ګواکې هغه مکالمه پای ته ورسېده چې زه یې اندېښمن کړی وم. بېرته مارګریتا ته ورغلم. هغې، کریستېن او الفرډ تازه په دوډۍ خوړلو پیل کړی وو. کریستېن راځخه وپوښتل:

- چیرې وې؟

په داسې حال کې چې له ډېرې خوښۍ مې لاسونه سره مروړل، ځواب مې ورکړ:

- نن شپه زما لپاره یوه نېکمرغه شپه ده!

الفرډ په خبرو کې راولوېد او ویې پوښتل:

- څه خبره ده؟ هسې نه نوې مینه دې پیدا کړې وي.

په داسې حال کې چې سترګې مې په خوړو کې وې، ومې ویل:

- نه، د پنځه سوه ټنه چایو د پلورنې خبر مې ترلاسه کړ!

کریستېن وویل:

- نو شتمن شوی یې؟

ورته ومې کتل او ومې ویل:

- همداسې یې وبوله. په دې سودا کې مې دا څو ورځې چورت بند وو.

وروسته مې مارګریتا ته وکتل. په مانادار انداز راته څیر او زما دې ساختګي رول ته له ډېرې غوسه د چاودنې پر برید ولاړه وه...

تر ډوډۍ وروسته یو ځل له کریستېن او یو وار له مارګریتا سره رقص ته ولاړ شوم. مارګریتا د څووم ځل لپاره خپله غوښتنه تکرار کړه او چې نهیلې شوه، نو ویې ګواښلم او راته ویې ویل چې تر دې وروسته یې په یوه بله لار درسره مالووم. ګواښ یې دومره جدي وو چې ویل مې له هوټل څخه تر وتلو وروسته به سملاسي د یوه ناشناس له خوا ډزې راباندې وشي.

د شپې پر دوولس نیمې بجې له هوټله راووتو. پر پُل واوښتو. الفرډ راته مخ کړ او ویې ویل:

- تاسې له دې ځایه ښار ته یوازې ځئ!

مارګریتا پر خبرو راغله او په مانادار انداز یې راته وویل:

- کریستین زموږ سره ځي!

ما کریستین یا *شاپو خولۍ* ته وکتل تر څو ووینم چې څه ځواب ورکوي. هغې ما ته مخ کړ، ویې خندل او ویې ویل:

- بخښنه غواړم ملګرې، زه له خپلو زړو ملګرو سره یوځای ښار ته ځم. سبا پر نهه بجې دې ټلیفون ته سترګې پر لار یم... ښه شپه!

پورتنی خبرې یې په داسې حال کې وکړې چې خپل ځانګړی اورلګیت یې په لاس کې نیولی وو. ورته ومې ویل:

- یوځای راغلي یو، یوځای به بېرته ځو!

کریستین چې په دې وخت کې زما څخه لږ لیرې ولاړه وه، رانژدې شوه او ورو یې راته وویل:

- زما ملګرتیا همداسې ده. ډېر په دې کیسو پسې سر مه ګرځوه!

الفرډ راته وویل:

- ملګرې سبا پر نهه بجې به دې کریستین ټلیفون ته ځواب ووایي!

د ده د خبرو تر ختمېدو وروسته کریستین په خندا راته وویل:

- همداسې ده. سبا سهار نهه بجې!

ټینګار فایده نه کوله. د کریستین د چلند دغه بدلون د دې ښکارندویي کوله چې مارګریتا حال ورته ویلی او زما له رازونو یې پرده ورته پورته کړې ده.

درې واړه د ښه شپه په ویلو سره موټر ته وختل. الفرډ شټېرنګ ته کښیناست. د روانېدو پر وخت یې د لاس په ښورولو یو ځل بیا مخه‌ښه راسره وکړه... دغه مخه‌ښه په یو ډول زما د ماموریت د ختمېدو مانا لرله چې همدلته د دربند هوټل مخې ته بې کیسه خلاصه شوه. په دې حساب مې نو نور باید له خپل ښکار څخه لاس مینځلی وای. د کریستین د بیالیدو هیله خورا کمزورې راته ښکارېده له ځان سره مې وویل چې ولاړه والوته او بیا به یې هېڅکله سیوری هم ونه وینم.

د هغوی تر تګ څو دقیقې وروسته ما هم راهئ کړل. سړک تش وو، له خلاصه لاسه مې موټر پر ځغلاوه. ټول فکر و ذکر مې په کریستین کې بند وو. دا د ۱۹۴۱م کال د اګست میاشتې ۲۲مه او جمعه وه. تهران په خپله همېشنۍ چوپتیا کې ډوب وو. په دې خاموشۍ کې د پټو روانو معاملو له رازه ډېر لږ خلک خبر ول چې یو له هغو څخه زه هم وم. د خپل ماموریت احتمالي ماتې سخت ځوروالم. څه کم یوه بجه د فردوسي هوټل مخې ته له موټره پلی شوم او سیده خپلې کوټې ته ولاړم. د شانیها د کوټې له دروازې سره لږ پښه‌نیولی شوم. ګروپ یې روښان وو. د شپې دا وخت یې څه کول؟ هغه شیبه مې دا پوښتنه نشوای ځوابولای، خو کله چې مې د خپلې کوټې ګروپ ولګاوه، نو ځواب مې ترلاسه کړ؛ شانیها د کوټې په منځ کې ولاړ وو. ځنې ومې پوښتل:

- هلکه دلته زما په کوټه کې څه کوې؟

له څه ویلو پرته ورو وړاندې راغی او همدا چې څو قدمې ته مې راورسېد یودم یې راوځغاستل، په خپلو پلنو لاسونو یې تر مرۍ ونیولم او په ګواښونکې لهجه یې راته وویل:

- راتلو ته دې منتظر وم چې خپل حساب درسره خلاص کړم!

ما تر دواړو مړوندونو ونیو، غوښتل مې د جودو په یوه حرکت یې چې په سایګون کې مې زده کړی وو، راوپرځوم. خو د ده جودو زده وه، په یوه ساده حرکت یې د شا پر تخته پر ځمکه وغورځولم، پر سینه راکښېناست، پر ستوني یې چاکو راکښېښود او ویې ویل:

- په نوکندي کې دې د هغې جاسوسې ایرما مرګ په یاد دی؟

ما په داسې حال کې چې سترګې مې په سترګو کې ورګنډلې وې، ومې ویل:

- مطلب دې څه دی؟ زه و ته خو انډیوالان یو!

شانیها چې د یوه بې رحمه قاتل څېره یې خپله کړې وه، ځواب راکړ:

- خو زه تا خپل ملګری نه بولم...

ما بیا ترې وپوښتل:

- سهي ده، فرض يې کړه چې ملګري نه يو، مګر بیا هم دا راته ووايه چې ولې دومره راته غوسه يې؟ ويې ويل:

- ایرما په مرمۍ مړه شوه، ته باید د دغه تېره چاکو د څنډې خوراک شې!

خپل دواړه څنګنونه يې زما پر غبرګو لاسونو را اېښي ول او هر څو شېبې وروسته به يې ټینګ-ټینګ زور پر کاوه. لاسونه مې بې‌حسه غوندې ول. پر ځيګر راناست وو، په ډېره سختۍ مې ساه اخيستله. تر ټولو بده لا دا چې پر مرۍ مې چاکو پروت وو...

شانیها راته مالوم وو، د انسان وژنه داسې ورته ښکارېده لکه د يو مچ وژل. که مې یوه وړه ډغره هم ورسره وهلای، په پوره بې‌رحمۍ او بېخارۍ يې حلالولم. پرله پسې يې د ایرما قتل رایاداوه. حیران وم څه ورته ووایم، ځکه هر وار چې به مې د دغو ګواښونو وجه ترې پوښتله، ځواب يې نه راکاوه. هېڅ خبرې اغېز نه پر درلود. ويل مې ښايي د يو بل چا راتګ ته منتظر وي، په دې حساب نو باید د خپلو سوالونو ځوابونه له هغه څخه وغواړم. یانې د دغه لاروهونکي دنده صرف دومره ده چې د هغه تر راتلو پورې ما تر ګواښ لاندې وساتي. نو هغه سړی څوک کېدای شوای؟ په اغلب ګومان باید کشیش لودویک وای. په هر صورت، دا د ده لپاره زما څخه د غچ اخیستنې تر ټولو ښه فرصت وو... بېشکه چې خورا ښه تاکتیک يې کارولی وو. شانیها خپلې ځناورې تورې سترګې راپکې ګنډلي وې او په دې لټه وو چې د خپلې برلاسۍ اغېزې پکې ووینې. د څووم ځل لپاره مې ترې وپوښتل:

- ته اوس دا راته ووايه چې ولې دې په لوی لاس زموږ په دومره ښه ملګرتیا کې لغتې ووهلې؟

شانیها مې پر لاسونو را زور کړل او ويې ويل:

- غلی شه! يو پلا مې درته وويل چې موږ ملګري نه يو. څو دقیقې وروسته به دې ټول حسابونه درخلاص کړم.

- ښه نو ته يو جاسوس يې!